

LIBRARY
OF THE
CITY OF
BOSTON

B

Agelno, m

Inc. 166 - H. 1698

Ja iego sluga
Koy taskami pane

przynijzye to stemiye pyfuzji

a b c d e f g h i k l m

n o p q r s t u v x y z

166-171

Inc.

1650

conuenienter omni p[ar]te
In celis benedicite d[omi]no d[e]o
tribus usq[ue] **I**n beniam ad
resendat i[n]imicis accessu **P**er
ep[iscopos] i[n]da d[omi]nos eor[um] p[ri]ncipes **Q**uoniam
v[er]ion p[ri]ncipes neptadum **Q**uoniam
da d[omi]nis i[n]imicis tue consuma **I**n

et. m[un]da s[an]cti re
ge **P**reparans mortu[m] m[un]da
te tua accendit potestatem
p[er]fundu[m] maris sonu[m] fluctu
Quoniam i[n]uenerunt g[ra]tias t[ua]s
habitatu[m] t[er]re m[un]da
his erant ma

Mala
princip
Rex ex

Artif
toris &
facillim
C.Ly
Si men
Atq;
Perlege
Edidi
Et pote
Arc
Eia igit
Et me
Graecia
Nec

Ex lib
34

vidabatur fecerunt clamabunt
omni vniuersi dicent **Psalmus**
Miserere deo omnis terra psalmus
Miserere deus. Dabit gratiam laudat
deus deus. quia tribulata sunt
multitudine tunc
miserere. **O** m

bat infine. **C**ertus si dece mihi
vult multiplicet dominus meus in bonis
leo. **A**scendisti in altum cepisti cap
tuitate accepisti dona in bonis in bonis
eum non credentes in habundare dominus
infectus. dominus deus cecidit. psal
tu vult faciet nobis deus saluati

in laet

Promptuariū argumen

torum dialogice ordinatorum. a duobus mutuo sibi ob
iunctis per contrarias rōnes. presuppositis conclusionib;
tanq; sagittariorū signaculis disputatū. Quod est (dum
materia expostulat) etiā problematicū. vtile & necessa
riū omnib; qui volunt recte impetrare argumentandi
& soluendi modum. in supplementū illoꝝ collectus. qui
dū disputant argumenta excogitare nō possunt

^x
ELENCHVS COXCVSIONVM.

- 1 Logica e' de secundis intentionibus.
- 2 Logica e' de primis intentionibus.
3. Secundae intentiones et subiectus intellectus.
- 4 Logica e' sua' rationalis.
- 5 Logica e' sua' speculativa.
- 6 Logica e' simpliciter practica.
- 7 Definitio intellectus unicus intellectus actus.
Definitio unicus intellectus actus non confus.

Reponam vobis

problema. qđ si solueritis mihi inter septem dies
puniq. dabo vobis triginta sindones et toride tunicas
cas. Si autē nō poteritis soluere nobis. dabitur mi
hi triginta sindones et toride tunicas Iudicū. xiiij.

Verba ista adpositum introducenda fuerūt duz

orum scholarū. quoz vnus vocabatur Lilius. reliquus pō Spine
us. et illoz tpe vacationis puenientis semper erat disputatio de aliqua
materia. attendentes q sine disputatōis dente nunq materia pfecte
intelligit nec aliquis efficitur exercitatus nisi p illum modū. vt sic ex
pirentur de seipsis quis gloriofiorē intelligendi haberet facultatez in
positionibz mutuo ponendis. ad soluendū argumenta ptra eos obiec
ta Qui hanc adinuicē habuerūt pueratōis honestate q mutuo se lau
dabāt more honestoz scholarū. Spineus em laudabat liliū in hoc
q sue etatis tpe non inuenisset in pmunibz argumentatōibz acutiorē
demonstrans hoc ex nois eius origine. Viciū em lilius ab omniū flo
rum pulcherrimo lilio. iuxta pbum Canticoz. ij. scriptum Ego flos
campi et liliū puallū. cuius fructum si scholaris studiosus picipare
voluerit volabit ingentose ad illa q p liliūz dericta sunt. Quis exilia
peratrando et ingenio candidare videbitur. Vñ scriptū est Canticoz
vi. Dilectus meus descendit in ortū suū ad arcolum aromatum vt ibi
pascat in ortis. et lilia in hoc opusculo quos i posterū germinabit colli
gat vt intrepide in actū disputatōis valeat exire p traditoz notitiā
Isee. xiiij. Israel germinabit sicut liliū et erumpet radix eius vt libas
ni. tūc em rami eius in altum. et erit quasi oliua gloria eius et odor et
vineae et industrie in actu disputatōis germinabit. Hic sue laudis in
presencia rediosus inquit ad spineū suū sup omnes amantissimū pso
cium. maioris mihi laudis es. qm aculeū potestatis vertendi positio
nes in te habes spinarū more in hmoi pfectōibz excessiue pungētes
ps. cxvij. Circūdederūt me sicut apes et exarserunt sicut ignis in spīs
nis. tante em pūcture sunt vt tui respondentes sub te cadant. cui etia
tua lingua phandi dulcedine dotata est. iuxta pbum Baruth. vi. scri
ptum. In orto spina alba sup quam omnis avis sedet. Per aues autē
in altum lateraliterq volare potentes intelligo tuas rōnes industria
sissime aliqua specie argumentationis ptextas. quibz volas ex laqueo
disputantiū quoulibet. iuxta pbum Boetij qto de p̄solatione scrip
tum pmo metro. Sunt etenim penne volucres mihi. Que celsa conscē
dunt poli. Quas sibi cum velox mens induit Terras perosa despicit
Uerum immensi superat globum. Rubescq post terga videt. Quicq
agili motu calet etherum. Transcendit ignis verticem donec in astris
feras surgat domus varijs atq insignis argumentozum rationibz
depictas. Inquit post hec spineus sistanus de laudibz. quoniam non
in laudantis ore. sed in operis exhibitione artificis virtus demonstrat

Promptuarium

iuxta verbū sapientie decimotercio scriptum. Etenim cū in opibz illius
puerfentur inquirentes et p̄suasum habent. quoniam bona sunt que vidē
tur. quoniam specierū genitor hec omnia p̄stituit. vt in processu infra pa
tebit. Erit itaqz hic libellus de quibusdam generalibz p̄clusionibz. ex
quarū cognitione per disputationis actū integrū pretebit ingressus in
in omne positōem. cuiusqz etiā fuerit facultatis. vt hec intelligēs p̄
ea que p̄minissima sunt aliquid interloqui valeat sine mentis aliqua
trepidatione. Iuxta verbū Ezechielis. q. scriptum Tu ergo fili homi
nis ne timeas eos neqz sermones eoz meruas. vultusqz eoz non for
mides. quoniam armaturā intellectus induisti. Quarū p̄clusionum
talis erit adinuicem ordinatio. vt Lilius primo suam ponat. et Spi
neus illam ratōibz omibz (quas excogitare poterit) impugnat. quas
Lilius pro sue p̄clusionis defensione soluat Quo expedito sp̄neus suā
similiter p̄clusionem ponet. intactā custoditur? ratioibz lili solutis. iux
ta intentionem verbī thematice assumpti. scz Proponaz vobis
problema. quod si mihi soluere poteritis inter septez dies p̄mū da
bo vobis triginta sindones et totidem tunicas. Dic aut libellus ex hu
iusmodi materia p̄gregatus intituletur promptuariū thesaurus seu
sacculus argumentoz. ad nouellorū scholarū in logicis exercitiū col
lectus. quoz sepius audiui lachrimosas petitiones pro argumentis
vt opponendi tempore satisfacerent magistrorū p̄ceptis. Fuit ita
qz mentis mee nihil noui sue fide excogitare. quoniam scribitur Ecce
siastes primo. Nihil noui sub sole. sed illud quod longis temporibus
fuit inuentū. hoc (vt infra videbitur) nunc est collectum vtiliori mo
do quo iuuenū profectibz expedire videbatur

Est ergo prima ipsius libri p̄clusio

Logica est principaliter

de secundis intentionibus

Arguit logica est de p̄mis intentōibz p̄ncipalit. q̄ p̄clusio est minus
vera. Ans probatur. qz p̄m philosophū sicut se habet res ad entitates
ita se habet ad scientiā et ad intellectū. sed p̄ma intentio est m̄p̄ris en
titatis q̄ secūda. qz p̄ma est ens reale. secūda aut solū est ens intentio
nale. ergo logica est p̄ncipaliter de p̄mis intentionibz. Qdm q̄ licet
absolute loquendo sit maioris entis q̄ secūda. tñ p̄pando illas duas
intentōes adinuicem in logica. tñc secūda est p̄ncipalioris p̄sideratio
nis. q̄uis p̄ma est p̄ncipalioris entitatis Sicut pulx ē dignior dena
rio. tñ denarius p̄ncipaliter vtilis est ad mercantiā exercendā

Arguit p̄m philosophū logica est p̄ncipaliter de p̄mis intentio
nibz. etiam illis duobz in logica adinuicem p̄paratis. ergo solutio mi
nus vera. Ans patet. quia p̄m Aristotem in secūdo posteriorū vniuer
sale generat in aīa p̄ viam sensus memorie et experimenti. sed hoc p̄ue
nit rei. nō intentioni. Ergo dicit Porphyrius istarū rerū speculationi.
ubi vocat vniuersalia res quasdam. Similit hoc dicit p̄mo philoz.

*Terra est ens p̄ncipaliter
habet ens d̄ secundū quod
nō est ens p̄ncipaliter*

Argumentorum

q̄ sensus est singulariū intellectus vero vniuersaliū. Dñm q̄ om̃ia illa sunt vera. sed nō potest ex illis probare q̄ logica sit p̃ncipaliter de de p̃mis intentionibz. sed solū pbant q̄ logica nō est sc̃ia ficta. eo q̄ intentiones dicūt res vniuersales z p̃ticulares p̃ suis fundamētis. que tamen nō p̃siderant in logica. nisi in ordine ad illas sc̃das intentiones. ¶ Arguit. dicit doctor sanctus sup libz periarmentaz q̄ significatus vocis est de p̃ncipali p̃sideratōe logice. sicut fcatū scripti de p̃sideratōe gr̃amaticę. p̃ sile. Pater q̄ tam excellentissimi doctoris autoritas nō est reiicienda. Dñm q̄ nō est reiicienda. sed sane intelligenda. naz est duplex vox. sc̃z sc̃de intentionis z p̃me intentionis. per hoc dicēdū q̄ fcatum vocis sc̃de intentionis (qui est sc̃darius p̃ceptus) est p̃ncipaliter in logica p̃sideratū. sicut fcatū vocis p̃me intentionis cap̃tum p̃sideratur in alijs realibz scientijs iuxta earum diuersitatem. sic etiam significatum scripti est p̃siderationis gr̃amaticę. et ita ille egregius doctor sano intellectu est intelligendus. z optime dixit pro nostra p̃clusionis p̃firmatione:

Arguit. logica est de decem p̃dicamentis. q̄ sunt decem rerū p̃ma p̃ncipia. z sicut de ipsis vniuersalibz. ergo logica p̃ncipaliter est de rebus. Dñm verū est q̄ sunt p̃ncipia rerū. sed nō p̃siderantur realiter in logica. sed solū intentō aliter. inq̃tum sc̃z h̃nt rōnem generis vel sp̃ei zc. z ille sunt sc̃cde intentiones. que faciunt illas p̃mas intentiones de logica p̃sideratione

Arguit. p̃ncipali? in aliqua sc̃ia p̃siderat subiectū q̄ passio. sed sc̃cde intentiones h̃nt se vt passionēs. z p̃me vt subiecta in logica. q̄ i logica p̃ncipaliter p̃siderat de p̃mis intentōibz. Dator p̃z. q̄ subiectus est qd̄ cōsistū in p̃ncipalissimū in aliqua sc̃ia. Dñm p̃z. q̄ sc̃de intentiones sunt qd̄ accideria seu relatōes ratōis fundate in ipsis p̃mis r̃az q̄ fundamētis. sicut declarat exemplariter. naz aīal ṽle relatum ad singulare est aliq̄d reale. sed relatum ad intellectū est qd̄ vñū p̃ rōnem nisi quis loqueretur vt plato. Dñm q̄ sc̃cde intentiones nō sunt passionēs subiecti logice. quia sunt p̃sonaliter subiecta. et p̃prehendūt sub se p̃imas intentiones. que non essent in logica p̃siderate nisi ad illam sc̃cdam intentionem referentur. Sicut logicus non p̃siderat animal vt h̃mōi. sed vt genus. similiter non p̃siderat hoc argumentū. omne animal currit. omnis homo est animal. ergo zc. nisi in ratōe argumentationis. que est sc̃cda intentio veri sillogismi. z sic sc̃da intentio p̃cre tūe accepta cum p̃ima faciūt vñū subiectū. ergo falsum est q̄ vñū est passio alterius. z libenter velim audire vñā demonstratōem in aliqua sc̃ia totius logice vbi sc̃cda intentio vt passio demonstratur de p̃ma. p̃pter qd̄ falsum z vanū est hoc argumentū. Et ad exemplūz dñm q̄ animal vt absolute est relatum ad intellectū nō est logice p̃sideratōis quia tūc metaphisice p̃sideratōis est. sed vt refert ad sc̃cdu p̃ceptū qui est p̃ sc̃dam intentōem fcatū. sic est logice p̃sideratōis. Et in illa p̃sideratione omnia in logica p̃siderata distinguūtur ab h̃is de quibz fit mentio in alijs scientijs.

Promptuarium

Arguit. in scia reali subiecta sunt principaliora passionibus. ergo est
em in scia ratiois. qualis est logica. **Dm** q. verū est. sed nō est pba
tum q. scda intentōes sunt passionibus pmarū intentionū

Arguit. sunt accētia fundata in pimis intentōibz. **g** rē. **Dm**. si
volumus absolute loq. tūc vnū est suba. reliquū vero accē. tū ita non
psiderat logicus. sed psiderat illa duo simul. Sicut q. vult cōsiderare
hominem albū vt obiectū sue psideratōis. nō psiderat hominem tū
nec etiā albū tū. sed illa duo simul in quibz albū dat esse formale albes
dinis ipsi homini. z fm hoc est principalis magis albedo q. homo in
esse albedinis. z ita est de secūdis intentionibz in logica vt huiusmodi
dicū pimis intentionibus

Arguit. sicut se habēt passionibus terminoz ad terminos. ita passio
nes rerū pceptaz ad res pceptas. sed termini sunt pncipaliores suis
passionibus. ergo etiam res pcepte sunt principaliores suis pceptibus
seu passionibus. Dicendū q. timidus ex passione in eo existēte p. vehe
mentiam passionis in motu fantasmatū iudicat inimicū interdū sibi
presentem. q. tū longe ab eo distat. Ita dicētes logicam esse pncipali
ter de pimis intentōibz semper sunt intenti ad dicēdum secūdas in
tentiones esse passionibus pmarū. ex qua passione velint pcrariū dicē
tes deuincere. Sed in hoc ipsi errāt: quia sepius dicūt q. vt hmoi non
sunt passionibus. sed potius subiecta. prout pmas intentōes includunt
de quibz tūc sue verificātur passionibus. quibz omnia talia subiecta sunt
magis principaliora

Arguit. posito q. non essent passionibus adhuc prime intentōes pnci
palius in logica psiderarētur. **g** rē. **Ans** pbat. q. illa principaliter ps
derant quoz tradūtur diffinitōes. sed hmoi sunt pme intentōes. non
aut scda. ergo rē. **Ratio** p. q. diffinitio est mediū demonstrādi passio
nem de diffinito qd est subiectū. **Ratio** p. q. in pma opatōe diffinit
genus z spēs pme intentōaliter. in scda enūciatio z ppositio. in terciā
sillogismus z argumentatio rē. sed omniū illoz diffinitōes explicant
naturā pmarū intentionū seu rerū z nō secūdaz. **g** rē. **Ratio** p. quia
predicari de pluribz spēbz. uenit illo termino animal. nō illi intentōi
ni genus. **Dm** q. diffinit secūda intentō. sed pme intentōi attribui
tur. ex eo q. fundamētaliter docet habitudines rerum cognoscere. sed
tū nō attribuit illi pme intentōi logice loquendo. nisi fm relatiōem ad
secūdam intentionem. **Exemplū** aīal. predicatur de pluribz. quare. qz
est genus. ibi secūda intentio dicit rōem quare predicatur in tali rōne
que est logica ad minus fm aptitudinem

Arguit. rōne illius genus nō p. predicari de pluribz qd facit ipsum
diuersum z desperatū z oppositū p. ppatōem ad sua inferiora. z hoc fa
cit illa scda intentio gen. qz fm q. referit ad illaz intentōem abstrahit.
sed in p. dicatōe vnū inclināt ad alterū z inest sibi. **Dm** q. oēs pme
intentōes relate ad scdas impediūtur. vt nō p. dicent de suis inferiori
bus. verū est. ergo in hoc sunt logice psideratōis. tū illa natura retinet
aptitudinem ad sua inferiora de quibz p. predicare. Et ergo solet dici

Argumentorum

q̄ verba in diffinitōibz posita nō dicūt actū sed aptitudinēz. 2 q̄ illa aptitudo reducīt in actū tūc pprie derelinquit intentōem 2 capitur vt natura essentialiter existens in suis inferioribz et collit rō logicē p̄sideratōis: qz logica nō p̄siderat aīal s̄m q̄ actualiter de hoīe 2 alino p̄dis- catur. sed vt abstractum. ergo 2c

Arguit. secūde intentōes semp sunt accidentia. 2 p̄me intentōes p̄nt esse interdū sustātie. sed suba est p̄ncipalior accēte. 2c. Qd̄m vt dictū est q̄ hoc est verū absolute loquēdo. tū in ordine ad tercium tūc secūda intentio est p̄ncipalior. Exemplū arestotelis in libro de somno 2 vigilia determinat p̄ncipalit̄ de somno. tū vigilia est p̄ncipalior. Et p̄nt multa talia filia verissima adduci. 2c

Arguit. artifex rōnalis h̄z p̄siderare ea p̄ncipaliter q̄ dirigūt eum in suis actibz: sed p̄me intentōes in logica p̄ncipaliter dirigūt intels- lectum in suis opationibz. ergo 2c. Vñor p̄r. qz in hoc differūt p̄hi a rusticis. qui nō p̄nt res in illas distinctiones s̄m rōnem p̄ceptas dis- tinguere. sed omnia intelligūt p̄fuse. Dicendū. posito illo nihil seq̄- tur p̄tra p̄clusionem. quia philosophi semp sunt distincti a logicis per notitias suas. S̄z ex hoc non sequitur q̄ logica sit de primis intentio- nibz p̄ncipaliter: quia tamen philosophi habent primarios concep- tus. et etiam secūdarios intelligunt per primos i naturali seu reali sci- entia. 2 per secūdarios in logica. q̄ p̄cantur p̄ secūdas intentōes

Arguitur. illa scientia est p̄ncipaliter de primis intentionibus q̄ p̄siderat passiones primarum intentionum. sed logica est huiusmodi ergo 2c. Vñor pater de substantia. que susceptibilis est p̄rariorum 2 sic est realis. Dicendū q̄ hoc solum est ex p̄sequenti. vt meli⁹ cog- noscatur substantia: 2 solum p̄ accidens inq̄rūz logica capis pro quos- dam habitu declaratiuo. 2 omnia illa (que aliquo mō p̄currūt ad ipsi- us p̄ncipalioris notitiaz) p̄siderat. Pro quo ponit sp̄ncus p̄clu- sionem p̄rariam. que est ista

Logica est p̄ncipaliter

de primis intentionibus. Contra quā hilius opponit

Arguitur. logica est p̄ncipal. ter de secūdis intentōibz. ergo p̄clu- sio minus vera. Antecedens probat. quia (s̄m Arestotelē primo clen- eborz) sicut est in entibz realibz. ita est in entibz ratiōis. sed in sciētis re- alibz p̄ncipaliter p̄siderantur res reales. ergo in sciētia rōnis (qua- lis est logica) debet esse p̄ncipalis p̄sideratio de entibus ratiōis. qua- les sunt secūde intentiones. 2 per p̄sequens logica est p̄ncipaliter de secūdis intentionibz. Dicendū q̄ logica dicit scientia rōnalis. non ideo quia p̄ncipaliter p̄siderat entia rōnis. quales sunt secūde intē- siones. sed ideo. quia p̄siderat illa omnia in ordine ad primas intenti- ones. ad quas finaliter semper se resoluit. sicut patet in diffiniendo. di- uidendo. 2 sillogizando. q̄d semper facit in primis intentionibz. modo finis est p̄p̄alior in finem ordinatis

Promptuarium

Arguitur actus est principalior q̄ potentia. scđo phisicor. s; scđe intentiones hñt se vt forme seu formales ratios p̄siderandi p̄mas in logica. ergo sunt principaliter in logica p̄siderate. Vñ q̄ scđe intentiones noiant quasdā formales et accidentales rōnes. que habent se p̄ modū effectus in ordine ad p̄mas intentiones. et ergo sunt min⁹ p̄ncipales. Vñ qñ dñ actus est p̄ncipalior potentia. hoc intelligit de potentia p̄ma et actu subali. et nō de illo qđ est solū in potētia s̄m qđ. sicut corpus nudū est in potētia ad vestem p̄ quā regit. rñ corpus est maxime excedens vestem vt artificiiū quoddā est. sed secūde intentiones hñt se p̄ modū vestii circūdantiū ipsas p̄mas intentiones in logica. et hoc fit sicut dictū est p̄pter p̄mas intentiones

Arguit. illud est p̄ncipale p̄sideratū in logica p̄ qđ ipsa p̄cise distinguitur ab alijs scibilib. sed p̄me intentiones in logica p̄siderate soluz distinguitur p̄ hoc q̄ p̄siderant in ordine ad secūdas intentiones. q̄ solū in logica et in nulla alia scia p̄siderantur. ḡ rē. Vñ q̄ hoc argumētū tene p̄bat q̄ logica nō est solū de p̄mis intentionib; qz tūc esset scia realis. sed etiā est de scđis intentionib;. Et qñ dñ distinguens ab alijs est est principalius. ḡ rē. Vñ negando assumptū. qz ipsum qđ distinguit cū inclusionē talis distinguētis est principalius. eo q̄ includit in se formā distinguētem et ipsum distinctuz. sicut spēs p̄stituit p̄ dñam. p̄ quaz ab alijs distinguit. rñ ipsa tota forma specifica (ex quo includit dñam) est magis p̄fecta et principalior forma q̄ ipsa dñā.

Arguit. p̄ncipiū est principalius suo p̄ncipato. sed secūde intentiones sunt p̄ncipia p̄maz intentionū saltem in esse p̄siderationis logice ergo sunt principaliores. Dicendū q̄ non est principium causale et p̄stitutiuū. sed solum accidentalis qđam ratio sumpta a p̄mis intentionib; et p̄cretiue p̄siderate ad p̄mas intentiones. et ergo est minus principalis. quēadmodū calor est principium calefactionis sicut et ignis. tamen ignis est principale causans. sicut in proposito est de p̄ma et secūda intentione. qz prima intentio est p̄ncipaliter causa ipsaz passionū logice p̄siderataz. Exemplū vt esse illarium non p̄uenit huic termino argumentatio. ex eo q̄ in argumentatione requiritur aī et p̄sequens. quod non habet ille terminus. sed vt est oratio p̄me intentis onaliter capta. licet simul p̄currat illa secūda intentio. inq̄tum hoc fit at in logica. Etiam de principaliter intentis non sunt secūde intentiones. quia logica totum suū exercitiū habet in p̄mis. in exemplificādo. diffiniendo. diuidendo. sillogisando et ex eo quia ille secūde intentiones sunt p̄munes. sub quib; omnia alia (que sunt eiusdem rōnis) possunt in vnica illa rōne specificari. sicut sillogismus ex necessarijs et ex p̄tingentib; vel vtroq; mixtis p̄ueniūt in illo termino sillogismus: et ergo vtitur illis. et nō quia principaliter illa p̄siderat. sed minus p̄ncipaliter et ex illa p̄muni significandi ratione. et ergo dicentes logicaz esse p̄ncipaliter de secūdis intentionib;. sunt tanq̄ imperiti velut longe distantes de speculabili iudicando. et quasi ad p̄uca inspiciētes. vt platonici singula que p̄cipiūt sine ratōe defacili enūciant. q̄ respiciunt

Argumentor

Ad primā intentionē respiciunt ad scđam. respiciunt ad illa duo simul binata. vt logicus p̄siderat. ⁊ ad totū logicē. p̄cessum videbunt p̄mas esse p̄ncipaliores. licet nō excludant secūdas. ⁊ ergo ipsoz intelli gere est quasi qđdam fantasiari. qui nō possunt nisi in ea q̄ grossa sunt intelligere. salua tamē ab vtracq̄ p̄te reuerentia

Arguit. dicit Auicēna in sua meraphisica. q̄ logica ē de secūdis intentionibz adiūctis p̄mis. p̄ncipaliter tñ de secūdis. Vñ q̄ aliqd est p̄ncipaliter dupl̄r. Vno mō d̄r aliquid p̄ncipaliter simpl̄r ⁊ tanq̄ quod est p̄ncipale. ⁊ sic logica est p̄ncipaliter de p̄mis intentionibz. Alio mō est aliqd p̄ncipaliter tanq̄ instrumentale. et quo ad hoc logica est p̄ncipaliter de secūdis intentionibz. q̄ oēs p̄ime intentiones in logica p̄siderare p̄siderant sub illis secūdis intentionibz tanq̄ medijs quibz vritur. ⁊ reducunt ad hoc q̄ sunt logicē p̄sideratio nis. que solutio est vera. ⁊ in re fundata. Quis insantiēti valere nō videbit

Arguit. subiectū in logica est p̄ncipale p̄sideratū. Sed ens rōnis est subiectū in logica. ḡ logica est p̄ncipaliter de secūdis intentionibz. Vñoz p̄z p̄ Doctorē sanctū in tractatu de natura generis. vbi d̄r q̄ ens rōnis p̄prie d̄r de illis intentionibz quas rō ordinauit in rebz p̄lis deratis. q̄ p̄siderationē rōnis p̄sequunt. ⁊ h̄mōi ens rōnis est p̄prie subiectū logicē. Dicit idem doctor sanctus ibidē. ergo r̄c. Vñ q̄ doctor sanctus nō accipit ibi scđam intentionē vt abstracta est a p̄mis. sed vt primā includit. ⁊ grā illius p̄ime intentionis incluse vocat eaz subiectū logicē scie. quēadmodū illud qđ solet cōuenire p̄ncipali. etiā attribuit minus p̄ncipali ex aliqua rōne. q̄ sc̄z secūde intentiones solū p̄siderant in logica ⁊ nulla alia scia vt h̄mōi. Vel sunt subiectū quo nō aut qđ ⁊ p̄ncipale. vt liquet ex dictis sup̄dictis

Arguit. de illis p̄ncipaliter est logica que diffiniunt. sed scđe intentiones diffiniunt in logica ⁊ nō p̄ime. ḡ solo minus h̄a. Minor p̄z f̄m Porphyriū. qui diffinit genus p̄ sp̄m ⁊ ecōuerso. f̄m q̄ sunt respectiua nō autē vt sunt p̄ime intentiones. q̄ sic sunt qđā absoluta entia q̄z vnū nō potest q̄ aliud diffiniri. ⁊ ecōuerso. ⁊ ergo d̄r oportet in vtriscq̄ vtrūq̄ rōnibz vti. Vñ q̄ hoc est f̄m diuersam rōem. q̄ genus est notius quo ad nos. eo q̄ est magis p̄sum. sed sp̄s quo ad naturā. q̄ est forma in vltimo actu p̄pleta. ⁊ ideo est p̄ior f̄m viam p̄fectionis. et f̄m hoc intelligitur auctoritas Porphyrii

Arguit f̄m Aresto. p̄mo posterior. p̄pter qđ vnūquodq̄ tale. ⁊ illud magis. sed intentiones p̄ime p̄siderant in logica p̄pter secūdas. ḡ secunde sunt magis p̄ncipaliter p̄siderate. Vñoz p̄z. q̄ de p̄mis intentionibz ponit multoties exēpla. vt intelligamus illaz secundaz intentionū diffinitiones. ḡ r̄c. Vñ q̄ exēpla ponunt p̄pter ad discētes

Arguit. artifex rōnis debet p̄siderare ea q̄ dirigunt actū intellectus sed scđe intentiones in logica sunt h̄mōi. ḡ r̄c. Vñoz p̄z. q̄ p̄ illā intentionē dirigūt in omnia illa q̄ p̄icipari p̄nt in rōne generis. Et sit vñ est de omibz alijs. Vñ q̄ p̄siderant ergo tanq̄ subiectū quo ⁊ nō vt p̄ncipale p̄sideratū. Qui em̄ vult loqui iuxta caput suū. ⁊ nō f̄m

Promptuariū

rei mensuram. quō ille posset satisfacere de verbis qui de re non meretur habere responsum

Arguit. principale et tanq̃ qđ consideratū est ipsa scđa intentio. q̃ illa est qđ vñi. sed prime intētiōes sunt multiplicare. et si ille tanq̃ qđ diffinitent oportet tot esse diffinitōes q̃t sunt p̃me intētiōes. h̃ aut̃ est impossibile. q̃ multa sunt genera tñ ponit vna generis diffinitio. et illa vnica soluz est ex pte scđe intētiōis. ergo p̃ncipalit̃ est et tanq̃ qđ diffinitū. eo em̃ q̃ genera p̃me intētiōaliter capta sunt equoca. Dicendū q̃ genus p̃me intētiōaliter captrū p̃prie est vniuersū. et p̃dicatur solū de illis q̃ sub i. so p̃tinent. tamē genera diuersorū p̃dicamtorū p̃nt habere vnā p̃mūc primā intētiōne analogam. supra quā fundatur secūda intentio. et ex illa p̃muni intētiōe habent vnitatem. vt dcm̃ est et illa p̃ncipaliter diffinitur

Arguit. dicit p̃hs q̃ro metaphisice. q̃ dyalectica metaphisica et so phisica sunt circa idē. sed dñt. pheresi et p̃tate. q̃ metaphisica est p̃ncipaliter de entibz p̃mario p̃ceptis. g̃ logica d̃z esse de p̃muni intētiōibz. q̃ al̃s non haberēt dñam. Dñm q̃ verū est de cōibus intētiōibz. sed non p̃ncipaliter. ergo nō probat argumentū.

Arguit. in omi scia formalis rō p̃siderādi dat spēm ip̃si obiecto. s̃z h̃mōi sunt scđe intētiōes p̃ p̃patoez ad p̃mas. g̃ rē. Vñor parz. q̃ hō p̃siderat in logica vt spēs. sores vt indiuiduū. Dñm q̃ hoc nō est a p̃iori. sed solum a posteriori quo ad nos et ex p̃nti. ergo non sunt p̃ncipales. vt supra tactum est

Arguit. scia accipit denoiatiōe a subiecto. si g̃ logica est p̃ncipalit̃ de p̃mis intētiōibz ipsa erit scia realis. Dñm q̃ tene p̃siderat eas p̃ncipalit̃. sed tñ in ordine ad scđas intētiōes. g̃ rē.

Arguit. ergo logica nō dicet rōnalis. q̃ est de rebz p̃ncipalit̃. a q̃bz d̃z cape denoiatiōe. Dñm q̃ ens rōnis extēdit se ad primā et ad secundā intētiōe. sed p̃ncipalius ad primā. q̃ est ens p̃ rōem p̃ceptū p̃ actū rōinationis. sed scđa intentio est ens rōnis p̃ intellectū et actū rōnis inuentū. De p̃mo logica d̃z scia rōnis p̃ p̃pationē tñ ad scđm

Arguit. scia d̃z esse de rebz et necārijs. s̃z si scđe intētiōes cēnt fabricate ab intellectu n̄ro essent p̃tingētes. et sic scia nō esset necārioz et incorruptibiliū. qđ tñ vult Aresto. p̃mo posteriorū. D̃z q̃ q̃uis scđe intētiōes sunt fabricate ab intellectu n̄ro. tñ h̃nt habitudinē ad ipsas p̃mas intētiōes q̃ fuerūt ab eterno. q̃ ab eterno potuerūt sup̃ eas fundari scđe intētiōes. quia h̃nt ad eas habitudinē. et g̃ p̃siderant hic nō vt fabricate p̃ intellectu n̄strū. sed fm̃ habitudinē fm̃ quā sunt p̃perue. Et hec p̃ vtracq̃ pte intelligentibz satis dicta sunt. ignozātibz aut̃ q̃s posset tāta dicere vt intelligerēt. sed suadeo eis vt credāt et credendo addiscāt. sicut d̃t Aresto. p̃mo elenchoz. Oportet addiscere credere donec melius sentiat. ad qđ qñ veneritis non p̃sideratis rem p̃rialiter sed totam et fm̃ omnē modū p̃siderādi. et tñ cedet vobis in noticiā vestis phie. cui al̃s faceretis violentiā fm̃ Boetii in p̃mo de p̃solatiōe phie dicentē. Veste quā meis tēp̃erā manibz arcepsis

Argumentor

ab ea pāticulīs me sibi cecidisse totā credētes abiēre. hīj em̄ sunt. q̄ se
pūcāt scire. de om̄ibz volētes iudicare. tñ causas rez. ignorāt. sicut de
phs pmo posterior. Sic q̄ quilibet in sue capacitatē mēsurā p̄tentus
Circa qd̄ ponit Lilius istam p̄clusionem

Secūde intētiōes sunt

sunt subiectiue in intellectu. Contra quā opponit Spineus ita
Arguit primo. quicqd̄ est subiectiue in aliquo p̄t ipsum denotare.
sed secū de intētiōes nō possunt denotare ip̄m intellectū. ergo nō sunt
in intellectu. Maior satis est manifesta. sed minor pbatur. qz ista est
mala p̄dicatio. intellectus est p̄pō. Dm̄ q̄ aliqd̄ est in intellectu sub
iectiue dupl̄r. vno mō rōne sui. qz scz subiectat in potētia ip̄si intellectus
rōne. z qd̄ sic est in intellectu potest ip̄m denotare. sicut scia. z ergo in
tellectus bene denotatur sciens a scia. Sed alio mō aliqd̄ est intellectu
subiectiue rōne alteri. qz est in aliquo qd̄ est in intellectu. z sic secū de
intētiōes sunt in rebz vt p̄cepte apud intellectū. z que taliter sunt in
intellectu nō possunt ipsuz denominare. sed denomināt rem intellectū
seu p̄ceptam. vt dicēdo animal currit est p̄positio.

Arguit. illud qd̄ est scdo mō apud intellectum p̄t ipsuz denotare. q̄
solutio minus p̄a. Probat. qz veritas est in intellectu p̄pōem menta
lem. z tñ bene possum⁹ dicere intellectus ē verus vel falsus. immo oēs
logici z phi illam p̄cedunt. z quotidie vtunt ea. Dm̄ q̄ intellectus
p̄ponēs z diuidēs d̄r verus fm̄ Alterū p̄ hoc q̄ hz intellectū p̄plēnū
p̄formē rei. qz veritas est adēctio rei intellecte ad intellectū. z ideo grā
illius intellectus p̄t denominari verus. Sed intētiōes dicunt per rela
tiōē ad rem z nō ad intellectū. ergo denomināt rem z nō intellectuz
et ergo nō est simile de veritate z intētiōibz.

Arguit. veritas est in in re cum sit passio eius. z p̄uertitur cum illo
Dicendū q̄ verū est veritate trāscendentie. nō autē de veritate p̄posit
tionis. quia illa est in intellectu.

Arguit. effectus d̄z esse extrinsec⁹ sue cause efficiēti. sz intellectus est
cā veritatē vel falsitatē in genere cause efficiēti. q̄ nō pōt ip̄m denota
re. Dm̄ q̄ nō fm̄ se. sz solū p̄p̄formitatē z ad re ipsaz. z ita entitas
est cā veritatē. vt inq̄t Aresto. ab eo em̄ q̄ res est vel nō est orō d̄r vera
vt falsa. et q̄ possunt esse in intellectu q̄ solum p̄currūt zē.

Arguit. scdo intētiōes sunt in rebz. q̄ solutio p̄us posita minus p̄a.
Ans pbat. qz in illo sunt de q̄ predicant. sz p̄dicant de p̄mis. q̄ sunt in
illis Maior pz. qz dici de p̄supponit esse in. Sed minor pz. qz dicim⁹
alīn⁹ est spēs. sortes ē indiuiduū. rōnale est d̄rā. Dm̄ q̄ nō predicā
tur de illis fm̄ q̄ sunt ad extra. qz solū tunc p̄ueniūt eis p̄dicata realia
Sed p̄dicātur de rebz fm̄ q̄ p̄cepte sunt vt dcm̄ est prius.

Arguit. p̄municari p̄ multas spēs est p̄ma intētiō p̄ueniēs ip̄si ges
neri. tñ p̄uenit plante q̄ est res ad extra. Dm̄ q̄ intētiō generis nō
importat cōicabilitatē p̄ multas spēs nisi cum aliqua p̄tute generali
p̄supposita. q̄ regitur in rebz extra fundamētaliter. z p̄tus formalis est

Promptuariū

ex intētiōe. sed multiplicitas est ex re ad extra. pmo in re concepta. et
go non fm illum modū de ipsa p̄dicatur

Arguit. relatio rōnis (q̄ est subiectiue in ea) p̄t ipsaz denoiare. s; se
cunda intētiō noiāt quandā relationē rōnis. ḡ rē. Dm q̄ illa rō re
lationis nō est subiectiue in intellectu. sed obiectiue z sc̄ario rōne rei
p̄cepte. q̄re est eius obiectū vt dcm̄ est. ḡ non p̄t ipsam denoiare

Arguit. p̄ceptus etiā est in intellectu. sed sc̄e intētiōes sunt quibz
dam p̄ceptus. ḡ sunt subiectiue in intellectu. Dm q̄ sunt subiecti
ue p̄ceptus q̄dam. quia illos significāt. sed qz illa secūda intētiō p̄ue
nit rei existēti apud intellectū. z non in intellectu p̄ se. ergo p̄dicatur de
re. non aut̄ de ipso intellectu. de natura aut̄ ipsaz intētiōnū videbit̄
in principio predicabiliū Porphiri

Arguit. intellectus est cā secundaz intētiōnū. ergo nō p̄nt esse aliq̄
mō in intellectu. qz cā efficiēs dz esse suo effectui extrinseca. Dm q̄ h̄
est verū in causis realibz agentibz p̄ motū z trāsmutationē

Arguit. effectus p̄cticus z p̄ctice p̄ductus sp̄ dz esse extrinsecus. s; h̄mōi
est intētiō secūda. ergo rē. Dm qz p̄ opationē intellectus
causat z p̄ducit. Dm q̄ p̄ opationē speculatiuā. ergo p̄t manere in
intellectu. licet indirecte. sicut dz ipse actus intelligendū

Ponit ergo Spineus istam p̄clusionem

Logica est scia rōnalis.

logiam nō diffinit
do

Contra quā ita opponit Lilius. Arguit. logica est scia realis. ḡ nō
est scia rōnalis. Tener p̄na. qz ille sunt diuerse scie. Sed aūs pbat. qz
illa scia est realis q̄ p̄siderat res extra aiām. sed logica est h̄mōi. ḡ rē.
Dm qz p̄ p̄siderat p̄dicabilia z p̄dicamēta q̄ sunt entia realia si
nīte z limitate nature. sicut p̄z p̄ ditiōes req̄sitas ad h̄ q̄ aliqd̄ pona
tur in p̄dicamēto. Dm q̄ logicus p̄ se p̄siderat sc̄as intētiōes.
sed p̄ accis p̄siderat p̄mas. inq̄ntū sc̄z faciūt ad noticiā secūdaz

Arguit. logicus p̄ se p̄siderat p̄mas intētiōes. ḡ rē. Aūs pbat. qz p̄
se p̄siderat decē p̄dicamēta. q̄ sunt entia realia. ḡ rē. Dm q̄ decē
p̄dicamēta bene sunt entia realia. sed logicus p̄siderat ea in ordine ad
sc̄as intētiōes sicut sup̄ius patuit.

Arguit. logicus p̄ncipaliter z fm se p̄siderat res z p̄mas intētiōes
ergo rē. Aūs pbat. qz illud p̄ se p̄siderat in aliqua scia. cuius p̄prie pas
siones in tali scia p̄siderant. Sz p̄prias reales passiones p̄dicamētoz
ponit Aresto. vt esse p̄ se. nō suscipe magis z minus. nō habere p̄trariū
rē. ergo p̄ se p̄siderat res reales z nō sub secūdis intētiōibz. Dm
q̄ hoc verū esset si ille passiones p̄siderant p̄ncipalr. mō solū minus
p̄ncipalr p̄siderant. inq̄ntū sc̄z ducunt in noticiā secūdaz intētiōnū
Vel dcm̄. q̄ logicus ex quo est artifex cōis p̄t de omnibz aliqd̄ dicere
de q̄b̄ tñ p̄ncipalr nō intendit. z hoc inq̄ntū logica est q̄dam h̄tus
declaratiū declarās omnia que p̄nt suffragari ad habendū scientiā
tam noticiā p̄ncipalis sc̄ibilis in logica p̄siderati

Argumentor

Arguit. est principaliter de reb. ergo est realis scia. Ans pbatur. qz illa scia est de reb. z realis. in qua verificat res de re. sed logica e hmoi ergo zc. Maior pr. qz veritas z falsitas sunt in reb. Sed minor pr. qz docet fm scdm opatione intellectus facere ppdem in qua pdicatu verificat vel remouet de subiecto. Odm. licet doceat veritate z falsitate. non tñ facit hoc per pncipia ppria z realia. sed p quedā cōia ex se cūdis intētionib. sumpta. p que a posteriori veritas z falsitas inqñ pñt

Arguit ptra hoc. videtur qz debet fieri p pncipia realia. qz zc. Ans pbatur hoc mō. quia qd est reale finite z limitate nature est ens dicibile incomplexū ordinabile in genere. Sed decē predicamēta sunt talia entia realia. qz sunt in pdicamento ponibilia. Odm qz hoc pncipium reale circūloquit. z refertur ad dici z pdicari. qz sunt actus rōnis

Arguit. est realis etiā de omnib. realiter p consideratis. qz quicunqz ali que scie sic se hñt qz versent circa idem. si tñc vna est realis etiā reliqua Sz metaphisica ē realis scia. z logica pfatur in eandē rē cūz metaphisica. ergo ambe sunt scie reales. Odm qz dyalectica vtens bene idēz p considerat cum metaphisica. sed illa nō est sciētia sed modus qdam sciēdi. Sed logica docens pfatur circa intētionē z entia rōnis. ergo nō est realis. Vel odm: qz idem p considerat sub diuersis rōnib. qz metaphisicus ad pncipia z passionē reales. sed logicus solum ad pncipia intētionalia. qz metaphisicus a priori. logicus vero a posteriori p quasdā communes intētionē.

Arguit. nihil ponitur in pdicamento nisi ens reale. sed logica ponitur in pma specie qlitatis. qz est habitus. ergo est realis scia. Dicendum qz logica scia est bñ ens reale quia realiter inheret ipsi anime. tñ dicit sciētia rōnalis ex pre sui obiecti a quo specificat z spēm accipit sicut motus denoiatur a suo termino ad quē fm Aristo. v. phisicor.

Arguit. ex illo seqritur qz sciētia non specificat ab obiecto. qz obiectū est pncipium z causa efficiens ipsi sciētie. qz res sunt causa sciētie. Odm qz licet est causa cum inclusionē suoz pncipioz in genere causę efficiētis. tamē in genere causę finalis specificat sciētia ab obiecto. et ordinatur ad ipm tanqz in finem

Arguit. differētia specificās alterū debet sibi esse intrinseca. sed obiectum z scia illius obiecti sunt realiter distincta. qz zc. Odm qz in quantū sciētia est habitus qdam absolutus. et qz tum ad primariā significatum non specificet ab obiecto. tñ quantū ad psignificatum. qd est respectiū bene pñt ab extrinseco specificari. cum em est hoc de natura illoz que sunt fm dici seu adaliquid

Arguit. logica est simplr sciētia realis. qz effectus realis nō potest depēdere nisi a causa reali. sed scia logicalis est qdam habitus realis ergo sua causa. z nō habet aliam nisi subiectū cum inclusionē suoz pncipioz. ergo logica simplr est scia realis. Maior patz. qz als effectus esset maioris entitatis qz sua causa. hoc autē est impossibile. nam intētionē sunt minoris entitatis qz res sup quas fundant. Odm qz intētionē nō sunt solū causa. sed cum inclusionē rez. z sic causa semp ex

Promptuariū

redit suum effectum.

Arguit. illud est vere res realis cui? oēs eius cause sunt entia realia. sed oēs cause intentionū sunt entia realia. ergo etiā ille intentiones debent esse entia realia. Maior pz. qz res et intellectus sunt causa intentionū. tamē sunt entia realia. Dm qz illud est ens reale cuius oēs cause sunt reales si agant ad pductionē illius effectus p motum reale sed sic non est in pductione ipsarū intentionū. qz licet sumant a rebz. tñ intellectus ille agens actiōe speciali causatiū est illarū intentionū. solū p supposito fundamento in rebz. qz alis esset fictus.

Arguit. si illud qd magis videtur inesse non inest. necqz illud qd minus. Sed magis videt qz mathematica deter dicit scia rōnalis. qd rāmen non ē. ergo nec logica. Minor pz. qz mathematica pcedit p firmiores rōnes. sed vbi est firmior rō ibi sciētia ē magis rōnalis. g. rē. Maior pz. qz mathematicalia sunt optime intellectui nostro pporcio nata. ergo sunt ibi potissime demrātionēs. Dm qz sciētia non ē rōnalis ex eo qz pcedit p fortes rōnes. sed qz est de entibz rōnis. que est directiua rōnis. Et ergo logica ē a lexis quod est rō. et pcos sciētia. quasi rōnalis sciētia.

Arguit. ergo omnis scia esset rōnalis. quia est in rōne cuius est directiua. quēadmodū habitus dirigit potētā in suo opere ad dulciter et suauiter opandum. Dicendū qz non solum ē rōnalis ex parte subiecti vel actus quo dirigit rōem. sed etiā qz est circa ens ipsi? rōnis ad verū. et ad fallum o: dinatū. Sed iste pñe sunt derelinquēde.

Ponitur ergo p. Alium alia conclusio. que est est ista

Logica est scia simpliciter

speculatiua. Arguit. logica est scia practica. ergo illa conclusio est minus vera. Ans pbat. quia illa sciētia est practica que est de operabilibz a nobis. sed fm vos logica est de argumētione tanqz de subiecto. que est operabilis a nobis. ergo videt qz sit practica. Minor patet quia intellectus fm terciā eius opationē opatur argumētationē et syllogismū. Dm qz sit a nobis per opationē speculatiua ipsi? intellectus. non autē p opationē practica ipsius volūtatis.

Arguit. fit etiā per opationē ipsius volūtatis. ergo videt qz simpliciter ex hoc debeat dici practica. Ans pbat. qz in omni opatione intellectus pcurrit voluntas. et ergo ēr Aresto. scdo de aia. Intelligere possumus dum volumus. et hoc ex eo quia volūtas est pncipalis motor omnium aliarū potentiarū ad suas opationes. Dm qz licet ad actum intelligēdi pcurrit actus volūtatis. tñ ex hoc non ēr aliqua scia practica. Sz ex eo aliquid ēr practiciū qz hoc qd fit. fit per opationē causatā ab ipsa volūtate. sic autē non est in ope illo quo fit argumētatio.

Arguit. illa sciētia est simpliciter practica. que est finaliter ad opus ordinata. Hmōi autē est logicalis scia. ergo rē. Maior pz. qz ēr Aresto. scdo metaphisice. Finis sciēie speculatiue est veritas. practice pō opus

Argumentorum

Minor pz. qz logica finaliter ordinat fm Aresto. pmo thopicor ad obuiaroz exercitatiois z fm phiam disciplinas. Dm qz ibi loquitur de logica vrte. hic aut fit sermo de logica docere. q est p se speculatiua. Arguit ptra hoc logica docens no est vere speculatiua scia. ergo zc. Ans pbat. qz ars est hitus practicus fm Aresto. vi. ethicoz. sz logica est ars artiu p excellentia dicta. q est maxime z pprie dicta scia practica. Dm q logica non dr ars pprie dicta. vt e recta ro rez factibilia que factibilia sunt p praxim opata ad extra. Sed solu dicit ars agibilis fm q dicit collectione multoz pceptoz in vnu sine tendentiu.

Arguit. scie amminiculatiue sunt practice z ad opus ordinare. sed logica est hmoi. ergo zc. Maior pz. qz amminiculari est practice ad opus pipientis opari. Sed minor pz. qz hz via ad pncipia oim aliarz sciaz. ergo est sicut organu practice amminiculas. qd est ad opus ordinatu. Dm q no est organu intellectus peticu. sed speculatiui. et ideo no subseruit praxi. sed pot? speculatiui. z etia ipsa in se est speculatiua. Vel ddm q hoc puenit sibi inqntu est vtens. no aut inqntu docens. z sic vocat scia practica. tu est simplr speculatiua.

Arguit. scia speculatiua est sui ipsi? gra z ppter se. sed dyalectica est ad aliud ordinata. vt pz sup ex allegatis Aresto. pmo thopicor. q no est speculatiua sed pctica. Dm q licet sit vtilis ad tria. illa tu non sunt simplr fines ei. sed ordinant ad logicam vt est docens z in se pside rata. q non pcludit h argumentu. Vel ddm q pncipalit est speculatiua. licet ex pnti posset ad praxim ordinari. sicut dr. q intellectus speculatiuus sui extensione fit practicus.

Arguit. rhetorica est scia practica q etia dyalectica. Ans pbat. qz rhetor vrst finone ad psuadendu qui potius repñat affectus q intellectui. Sed minor pz. qz fm Aresto. rhetorica e dyalectice assuefactiu hoc at no posset esse nisi depedat ad praxim. Dm q vrst est qstus ad opus q fit exēplū enchunema vel aliud q vrstur rhetor. no aut quo ad iudiciu z cognitione quo logica dr speculatiua de suo obiecto.

Arguit. est simplr practica. qz dr Aresto. pmo pox q no solu oz generatoez syllogismoz pñderare. sz etia oz quenda actiu habere faciendū syllogismos. q videt q sit vera pctica ars. Dm q ille act? (vr dcm est) est speculatiu. vel ad speculatoez ordinat? q ratio no tenet.

Arguit. illa scia est simplr practica q ordinat ad opatione ipsi? voluntatis. Sed logica est hmoi. qz ordinat ad electione z ad figurā. vt pz ex diffinitoe pbleumatis. q data e ab Aresto. in thopicis. Dm q solum docet h naturā pbleumatis in qcunq scia. Sed exercitiu z vltus pñet ad alias scias. de qua tñc talia pbleumata formant.

Ar. oim scia tractas de illis q sunt ad placitu est pctica. sz logica est hmoi. q zc. Maior pz. qz placitu nihil aliud noiat nisi voluntate regulatā. que est pctica. Sz minor pz. qz logic? dicitur pncipalit de intentionibz. sed he significat ad placitu. Dm q no fit placitu p impetru solius voluntatis originali. sed fit a pñetate rei pmo mouete intellectui. z q no impedit. licet voluntas sit cā ipsi? motus intellectus.

Promptuariū

Arguit. sunt tñ tres sciētie speculatiue sñm Aresto. vi. metaphisice sed nulla illaz est logica. ergo logica non est scia speculatiua. Dñm q̃ Arestoteles loquitur ibi de speculatiuis realibz. mō logica est speculatiua ipsi? rōnis. vt pz ex sup̃ dictis. Quiliter autē iuxta libitū suū pos test addere. Ponit ergo Spineus aliā p̃clusionē isti p̃rariā. q̃ est ista

Logica est scia simplicit̃

practica. Cōtra quā opponit sic Lilius

Arguit. logica est speculatiua ergo nō practica. Cōsequētia pz. qz scia practica z speculatiua sunt realiter distincte. Añs p̃batur. qz illa scia est speculatiua cui? intrinsec? finis est scire. Sed hñmōi est logica quo ad finē suū. ergo zc. Minor satis est manifesta. qz nō potest talis opatio assignari. cum solū admittit ad cognoscendū veritatē z falsitatē sñm Aresto. primo thopicor. Sed veritas z falsitas p̃inent ad intellectū speculatiū. Dñm q̃ est speculatiua speculatiōe capta sñm hitū p̃ncipalr. Sed si volum? eā p̃siderare sñm exercitiū. tunc simplr ē practica. z ille est finis simplr in logica. ex quo sñm Aresto. secūdo de celo z mundo. vnūquodqz est grā sue opationis

Arguit. a fine primo iustum est oia denoiari. s3 finis. p̃mus ipsi? logice est scire. q̃ nō est aliquo mō p̃ncipalr z intrinsece dicēda p̃ctica

Dñm q̃ actus formalis logice scie est scire. sicut albedinis albū facere. nam finis p̃prius eius est p̃cticus. vt pz ex dictis

Arguit. praxis potius est opatio alteri? potētie q̃ ipsi? intellectus sed logica sñm oēs suas opatiōes est ipsi? intellectus. q̃ zc. Maior pz ex diffinitōe praxis. Sed minor pz. qz illius est actus cui? est hitus sed hitus scientie solū est intellectus. ergo etiā ipsa opatio. Maior pz quia hitus est p̃ncipiū elicitū ipsius operis. Dñm q̃ hoc verū est de habitu speculatiuo. mō logica dicimus est habitū practiciū

Et qñ replicat. est in intellectu ipsius hitus. Dñm q̃ verū est. nō non est ip̃si? intellectus sñm se. sed vt practice cōcurrente opere volūtat̃is regulat ip̃m in actibz. ad q̃s dyalectica est finaliter ordinata

Arguit. obiectū scientie practice debet esse volūtati subiectū. sed illud (qd in logica p̃sideratur) nō est subiectū volūtati. qz illa determinat de p̃positiōe z diuisione. q̃ sunt sñm p̃m opationes ipsi? intellect? vt dñm tercio de anima. Dñm q̃ nō sunt opatiōes intellectus speculatiui. sed practici saltē finaliter. vt iam supra dñm est. ex eo q̃ nō ordinatur ad scire falsum. sed ad scire facere falsum. ergo Aresto. in p̃mo p̃opz ponit practica de mō formandi syllogismos iuxta diuersas figuras z iuxta diuersos modos cuiuslibet figure

Arguit. si esset practica vel esset actiua vel factiua. Nō p̃mū. talia sunt tñ tres. sc3 ethica yconomica z politica. Nō etiā factiua. qz tales transeūt per suas opatiōes in exteriorē materiā. hoc autē non fit p̃logice cam sciam. Dñm q̃ est actiua inq̃ntum docens p̃siderans de opationibz immanentibz. Sed est factiua inq̃ntum docet vocem nouam

Argumentorum

formare 2 mentis pceptū penes veritatem 2 falsitatem alteri exprimere.
quod quibus sit accidentale formaliter. nō tamen circūlocutivie sed essentialiter tunc puenit ipsi logice.

Arguitur est de entibz maxime speculabilibz, scz de secūdis intentionibz
ergo nō est practica, qz practica opū s̄ indociri cōmunicari, quibz nullo
modo aliqd p̄stat de scōis intentionibz. **O**dm q nō est de speculabilibz
p̄stat, sed de speculatiuis a nobis opabilibz, 7 hoc nō facit sciam esse prac
ticā, nō quidē practica realem sed essentialē, qd tñ intendūt probare omnia
argumenta que possunt in oppositum assumi

¶ Arguitur illa scia non semper esse practica que est de operabilibus a nobis. Quia illa solutio minus vera. Bis probatur. quia tunc scia de anima esset practica que est de operabilibus ipsius anime. sicut sunt sentire. moueri et intelligere. ut patet secundo de anima. et in toto illius libri processu. Tunc quod considerat illas operationes ut ducit in cognitionem ipsius anime. et non ut ordinatur ad practica. ergo non illa scia propter illarum operationum considerationem practica sed speculatio ordinatur ad practica. ergo ipsa esset practica.

Rarguitur artes practice fm phm scdo physicoꝝ sunt nate agere in alijs
sed subiectu q̃ in illud in quo funt. sed logica nō hz aliquā opatiōem in ob
iectu qd est extra ipsam. ergo nō est practica. **O**dm q̃ dictū ph̃i intell
gitur de practica reali nō aut de practica intentionalī. quēadmodū est logi
ca. Et sic parz ex supradictis verū. qz logica nō solū ordinatur ad scire. sed
sua cognitionem veritatis dirigat intellectum practiciū in productionem
viri scibilis. quod est a nobis operabile. qz est perfecta z rōnalis actiua que
fit fm intelligentiā z electionem z sine difficultate si volūtariē a nobis ac
cipitur. ergo est practica. Tilius

Definitio intelligitur unico

actu intelligendi. Contra quā opponit sic Spineus

Arguit. definitio nō intelligit vnico actu intelligēdi. q̄ conclusio vestra est falsa. Ans. pbat. qz fm Arestore. sc̄bo thopicoz. ptingit plura scire. vñ aut̄ intelligere. sed in definitōe sunt plura ad minus duo. scilz genus. qd̄ h̄z se p modū potencie. et differentia que se h̄z p modū actus. Alius.

Dico q̄ plura diuersa nō subordinata intellectus noster nō p̄ intelligere vnico actu intelligendi. sed genus 2 dñā s̄s adinuicē ordinata ex dō p̄stuiū vnū totū definiri q̄ vnico actu intelligit Et sic dī. Aristo. in sc̄do de anima. nō oportet querere p̄tū aīa 2 corpus sunt vnūq. q̄ manifestū est q̄ sunt vnū in toto p̄posito

Respondeo Arguē. diuersa non sunt vnico actu simul intelligibilia. sed genus et
 species sunt simpliciter diuersa. ergo non possunt simul intelligi. Maior p^r.
 q^d sic ut vn^o mot^u nō est nisi ad vnū terminū. sic vnū^o genus et genus
 nō p^ot^{est} nisi ab vno intelligibili specificari. Minor p^r. q^d accūs intelligēdi
 distincta p^odicabilia Alius Dico q^d quīs sūm q^d sunt diuersa p^odicabi
 lia intelligitur diuersis actib^{us}. tñ (ve dictū est in rōne) illa q^d pueniūt scilicet
 sūm q^d sunt vna tota definitio. vnico actu intelligitur Spineus

Arguit, si defunctio intelligeret vnico actu intelligendi, vel esset idem cum

Promptuariū

illo cum quo intelligit definitū. vel alius. sed non est idem. ergo est diuersus
sed maior est diuersitas inter genus et definitū. ergo etc. Maior pars. qz fm
p^m oīe pparatū ad aliud vel est idem cum eo seu diuersum. Maior p^s
qz sunt distincta fm rōnem. ergo sunt distincta fm actū intelligendi. qz ac
tus intelligendi variatū fm formales rerū rōnes sicut et scie. Tdm
quid dicitur totū intelligit vnico actu intelligendi. sed partes seorsum sum
pras pluribz actibus.

A Arguitur fm Arist. in tercio de aia fecatur scientie queadmodum 2 res de quib sunt. sed pres definitiois sunt res diuerse. § 26. **S**imoz pz p Bre florel pmo phylosy volente q ppter partes definitiois oporteret ponere pluralitate entiu **O**dm q veru est in illa plura fm actu obinata in toto intellectu unico capiuntur actu

toto intellectu vnicō capiuntur actu
¶ Arguitur si vnicō actu tota intelligeret definitio. vel hoc esset p spēm dīcī
pferēte vel p spēm ipsius generis. sed nullū istōz est dicendū qd. **¶** Maior
p3. qz intellectus nō pōt transire in actū intelligendi nisi p spēm rei intellectē
re. et nō p esse simul in actu duoz spēz. si ergo p vniū actū intelligitur sū
mul. hoc esset p spēm generis vel dīcī. sed neutriū est possibile. **¶** Nō p spēm
generis. qz illa est cōfusa. ergo nō pōt representare naturam dīcī cuius est ter
minare. **¶** Nō p spēm dīcī. qz illa est ptracta et spēcialis. quare nō pōt naturā
generis representare. **¶** Sed q tota definitio intelligit non per spēm generis
sed per differentiam. sed p propriam speciem.

¶ Arguitur vel intellectus intelligens illa esse simplex vel positus. s. nū-
tūm istud est dicendū. Nō simplex. q. sicut est proportio intelligibilis, ita in-
tellectus, sed tota definitio intelligibilis est posita ex suis partib. ergo co-
ceptus intellectus totius definitio erit positus ex conceptu partiu. Nō co-
positus, q. ois forma est simplex fm auctore libri causaru, sed accrus intelli-
gendi noiar forma ipsius intellectus. g. 22. Idm q. licet definitio sit co-
posita ex suis partib. quas etiā vt pncipia psumponit, tū non oportet q. ppter
hoc accrus intelligendi sit positus p quē intelligitur tota definitio, q. intel-
ligitur in rōne vnius, licet ille intellectus totius psumponit cognitiones par-
tium, q. alio nō posset ex illis facere definitionem, et sic virtualiter verūq.
ab altero includitur

Arguit. qđ nō p̄ vno noīe fieri nō p̄ vnico actu intelligi. sed definitio
nō potest vno noīe fieri. ergo rē. Minor p̄ per Aristo. p̄mo periheme
rias. qđ significare presupponit intelligere. Minor est Aristo. sexto thopt
eorum p̄positentis definitōem eīcolam. Dm qđ nō temp̄ res eo nō
significatur qđ intelligitur rē.

Ponit ergo Spineus istam pclusionem

Non potest definitio unico ac

su intelligendi intelligi

¶ Arguit pmo fm Lili q vnico actu intelligitur. Conclusio falsa. Ans
pbat. qz quicqz sunt idē realiter ⁊ puerbilibiter vnico actu intelliguntur.
sed partes definitōis sunt idem mō p̄dicto. ergo vnico actu intelliguntur.

Argumentorum

40

¶ **O**dm q licet sint idē realiter. differūt tñ fm suas formales rōnes. quē sunt rō actus z rō potentie. quē multiplicāt actum intellectus

¶ **A**rguit. distinctio rōnis fundat in rebz. qz als esset ficta. sed pres definitio nis sunt idē realiter. ergo etiā nō sunt distincte fm rōnem. z p seque v nico actu intelligūtur **O**dm q licz idem sunt fm rem. tñ habent va rios modos essendi in rebz in quibz intellectus tanqz in fundamēto ponit et resoluit distinctōem rōnis. z sic nō est aliqua fictio. qz hoc mō dī Aresto teles scdo physicoz. abstrahentiū nō est mendarium.

¶ **A**rguit. qd hz vnā rōnem p vñū actū intelligendi terminare. tota defis nitio est h mōi. g zc. Vñoz pz p pmentatorē septimo metaphysice dicen tem q definitio hz vnā ratiōem ppter vnitatē dñe z ppter vnitatē ipsius definiti. g zc. **O**dm q illa duo hñt vnitatē. sed illa est ordinis vñitas. et ergo p intellectus illa intelligere ordine quodā z diuersis actibz

¶ **A**rguit. vñitas actus intelligēdi sumit a forma rei q est pncipiū cognos scendi. sed pres definitiois pueniūt in vna forma vñente illas pres ad inuicem. ergo simplici actu intelligūtur **O**dm q maior intelligit de illis pibz q vñiūt ad inuicē in vna forma totius. sic aut nō est de pibz defini tione q ordinātur ad inuicē in sua vñione quēadmodū actiō cū substan tia. sine tñ illo q ex illis vñitis resulter forma totius

¶ **A**rguit. quicqd intelligit in vno z eodē instanti tps intelligit vñico ac tu intelligēdi. sed definitio intelligit in vno instanti tps g est ibi vn act intelligēdi. Maior pz. qz qlibet actus in numero hz sibi mensuram in nu mero corū dēntē. Sz minor pz per aresto. dicentē q definitio simplici opa tione intellect intelligit **O**dm q licz cōiter loquēdo definitio intelligit in pma opatōe intellect. qz sine pōne z diuisione tñ ibi est ordo. qz qñqz intelligit vñū fm se. z hoc fit vñico actu. qñqz duo qz vñū ē alteri? specifi caritiū. z tñ sunt ibi duo actus. quēadmodū est de partibz definitiois

¶ **A**rguit. si illud qd minus videt inesse inest. z illud qd magis. sed min? videt q pōnes pñt intelligi vñico actu intelligēdi qz pres definitiois. tñ pōnes intelligunt vñico actu intelligēdi sicut dicūt logici sup Aresto. pmo posterior. vbi maior pō natura z tpe intelligit ante pclusionē **O**dm q nō est sile. qz pres pōnis pueniēt z actualiter vñiuntur in vna forma totius cuius grā p vno actu intelligi. sic aut nō est de pibz definitiois. sed ordinātur fm quēdā ordinē magis pmunis z minus cōmunis. quare ibi sunt duo actus intelligēdi materialiter distincti

¶ **A**rguit. tempus motus z mobile pportōabiliter se hñt sexto physicoz sed tota definitio a pfecto intellectu intelligitur in vno instāri tps. g est ibi vnus actus. z totū hz se p modū vñi? mobilis mouentis intellectu **D**icēdū q argumētū p supponit falsum. qz intellect? est p se supra tēpus. ergo nō manifestat aliquo tpe. Est dōm vltēri? q instans capis ibi. p paruo tpe si capiat p illo in quo intellectus partes intelligit

Pro quo ponit Lilius istam pclusionem

Definitio cōuenienter hoc mō

est a pbo definita. Est oō indicans quid est esse rei per substantialia

B q.

Promptuarium

¶ Arguit. quod nō potest definiti nō potest tene definiti. sed definitio nōn potest definiti. ergo correlarium falsum. Minor p3. q2 si definitio definitur tur hoc esset per aliam definitionē z illa iterū per aliam z sic cōsequenter et tūc esset pcessus in infinitum. hoc autē est impossibile. ergo. **¶** Dm negādo. pbatōem q nō est pcessus in infinitū. nam illa definitio (que definit definitiōne in p̄muni) non definitur vt est particularis. nisi vt p̄tinetur sub definitione p̄muni

¶ Arguit. idē nō p̄t definiti p seipm. sed si definitio definit hoc esset p seipsum. talis autē definitio est intermēda fm Aresto. sexto thopicorū. **¶** Dicē dū q licet sint idē realiter. tū est dīna fm rōnem z hoc sufficit

¶ Arguit. nullū p̄ticulare p̄t definiti fm Aresto. primo posteriororū. q̄ non possumus dicere q hic definit definitio in p̄ticulari. **¶** Dm q licet p̄ticularis definit. tū nō vt particularis est sed vt cōis inctio ad oēs. qz notificat oēs definitōes. eo q debent indicare esse rei per substantialia.

¶ Arguit. si definitio definit illa p quam definit vel est nota vel ignota nō ignota. qz nihil notificat p ignotiū. definitio autē aliqd notificat. nō nota. qz nō p se. cū nihil p seipm notificat. nec p aliud ppter modū pcedendi in infinitū. **¶** Dm q p seipm est nota z notificat definitōem in p̄muni cuius notitiā participat. z sic ex p̄sequenti notificat seipsum

¶ Arguit. nihil notificat seipsum. ergo solo falsa. **¶** Dm q verū est fm q est idem fm rem. z tū si est diuersum fm ratiōem vtrūq potest notificare seipsum. Solent tamen quidam dicere q nihil p̄hibet in entibz rōnis esse pcessus in infinitū. Sed hoc est falsum. qz infinitū vt hmōi est ignotiū. p̄tmo posteriororū. et infinita intellectus finitus p̄transire nō potest. p̄mo postea riorū. ergo falsa est illa solutio

¶ Arguit. si definitio definit aliquid inferius esset pueribile cū suo superiore. hoc est falsum. ergo illud ex quo sequit. Pater sequela. nā illa definitio qua definitio definit esset pueribilis cum ea per maximā dyalecticā definitio z definitū p̄uertitū. z tamen est inferius. qz est quedā definitio particularis. **¶** Dm q definitio definitōis vt est quidditas explicans essentiā definitōis p̄uertitur cum ea et nō est inferius. sed vt recipit denotatiōnem intentionis sic est inferius. z est particularis. z nō p̄uertitur cū definitione. vt vult argumentum

¶ Arguit. nullū p̄plexū definit. sed definitio est quid p̄plexū. q̄ rē. Maior p3 p Boetii. Sed minor pbat. qz p̄plexū ex genere z dīna. **¶** Dm q nō est p̄plexū p̄prie dictū. qz fm illud hoc dī p̄plexū vbi vnū alteri inesse designat. sed hoc nō fit in definitōe vt hmōi. et ergo dī Aresto. p̄mo posteriororū. definitio nec fecit esse nec fecit non esse

¶ Arguit. definitio p̄dicat de suo definito. sed hoc non fit nisi in p̄pōne que est ozo p̄plexa etiā fecans esse. q̄ solo falsa. **¶** Dm q hoc verū est de definitiōe copulata ad definitū. sed nō est verū de definitōe seorsum accepta

¶ Arguit. definitio seorsum accepta intelligit in secūda operatiōe intellectus fm solutiōem p̄us datā. q̄ illa solutio est falsa. **¶** Dm q intelligit diuersis p̄ceptibz si partes eius seorsum accipiātur. z nō est dictū nisi modo p̄dicto q intelligatur in secūda operatione intellectus

¶ Arguit. solus substantie est definitio fm Aresto. scōdo posteriororū. sed de

Argumentorum

finis nō est substantia, ergo nō p̄t definiri. **Minor** p̄t q̄ est q̄dā intentio
q̄ est accūs. **Ōm** q̄ nuda intentio hic nō definit, q̄ illa est accūs. s̄ de
finit hic s̄m q̄ h̄ rem substratā q̄ est substantia p̄p̄e loquendo de definito.
¶ Arguit. nullū multiplex est definiendū. **Sexto** thopicoz. sed si capiat de
finis p̄ intentōe z re substrata est q̄d multiplex. **Ōm** q̄ vnū est p̄
pter alterū. z vbiq̄z est vnū p̄pter alterū ibi est t̄m vnū. z sic est ibi vnitas
ordinis. q̄ nō impedit sicut multiplicitas equocationis

¶ Arguit. definitio nō est ōz. ergo est falsa. **Ans.** pbat. q̄ sicut dictū est so
la definit suba que h̄z p̄cipia de genere sube. sed ōz est de genere q̄ritas
tis discrete. vt p̄z p̄ p̄m in p̄dicamento q̄ritatis. **Ōm** q̄ non capit
hic vt est mēsurā litteraz z syllabaz de genere q̄ritatis. s̄ vt sciat vnionez
duoz p̄ncipioz explicantū esse ipsius definiti

¶ Arguit. ex illo sequeret q̄ ista definitio esset t̄m bona q̄n solū diceret sic.
definitio est oratio. q̄ noiat ōz illa duo p̄cipia. **Ōm** q̄ licet ōz ad
minus noiat duo p̄cipia. nō t̄m exp̄m q̄lia sunt illa. et ideo addit esse rei
p̄ subalta. que denoiat illa duo.

¶ Arguit. si esset ōz vel esset p̄fecta vel imp̄fecta. sed nullū istoz est dis
rendū. **Ōm** nō est ōz. **Mayor** p̄z p̄ locū a sufficiēti diuisione. **Minor** p̄z q̄ nō
p̄fecta. q̄ illa p̄p̄ctis ex noie z p̄bo q̄d nō puenit definitōi. q̄ est ex genere
ei dīa. **Ōm** etiā imp̄fecta. q̄ ip̄fectū nō p̄t p̄fecte notificare. **Ōm** q̄ se
orsuz sumpta est imp̄fecta. ex eo q̄ nō facit sensuz p̄fectū. est t̄m p̄fectā h̄ns
p̄ntem indicādū p̄m definitū in p̄ma op̄atione intellectus.

¶ Arguit. ois oratio est affirmatiua vel negatiua. p̄mo perihermenias. z
nulla talū est definitio. ex eo q̄ nō est aliq̄. p̄positio. **Ōm** q̄ intelligit
hoc de orōne p̄fecta qualis nō est definitio seorsum sumpta

¶ Arguit. definitio est forma q̄ est simplex s̄m auctorē libri causari. **Ōm** q̄ sig
nificari simplici noie z nō p̄ aliquā orōnem. **Ōm** q̄ definitio explicite
dicit formā totius que est definitum. z illa p̄ponit ex forma formabili z for
manre. ergo pueniēter dī ōz que talia p̄cipia implicat

¶ Arguit. q̄d nō p̄t vno noie scari nō p̄t vnico actu intelligi. nam scare
p̄supponit intelligere. p̄mo perihermenias. sed definitio (ex quo est forma
simplex) p̄t vnico actu intelligēdi intelligi. ergo p̄t p̄ vnū nomen scari
Ōm q̄ hoc nō puenit ei. ex eo q̄ exp̄mit naturā forme totius. que ex duz
abus patribz p̄ponitur vt dictum est

¶ Arguit. definitio bona nō puenit alteri a definito. sed ista est h̄m dī. ergo
nō est bona. **Minor** pbat. q̄ indicare essentiā etiā puenit accūsibz s̄m **Ale**
storelē p̄mo de aīa. **Ōm** q̄ hoc solū est a posteriori.

¶ Arguit. indicat a p̄or. q̄ notificās est p̄us notificato. sed accūsia notifi
cant ipam subam. **Ōm** q̄ accūs est p̄us t̄m ex p̄te rei cognoscētiis
nō aut ex p̄te rei cognite. sicut facit definitio q̄d dīratiua z essentialis

¶ Arguit. indicat q̄d dīratiua. q̄ eadē sunt p̄cipia essendi cognoscēdi ex
intelligēdi. s̄ p̄cipia intelligēdi sunt ipius sube. **Ōm** q̄ etiā sunt p̄cipia cēn
di z indicandi esse subale. **Ōm** q̄ hoc intelligit de p̄ncipijs ex p̄te rei
et nō ex parte ipsoz cognoscētiū.

¶ Arguit. accūs est p̄ncipiū cognoscēdi ex p̄te rei. q̄ est ens reale realiter
existens in suba quā notificat. **Ōm** q̄ licet sic in illa suba. nō t̄m essen

Promptuarium

tialiter sed accidentaliter. et ergo solum per accidens notificat

¶ Arguit. ex natura rei definitio non est notior suo definito. quia profundiora sunt nobis notiora. sed definitum est magis profundum secundum Apresso. primo philosophorum ergo etc. Unde quod cognitione indeterminata et profunda definitum est magis notum. non tamen determinata noticia. ex eo quod habet rationem totius quod notius est sua parte. sed distincta et expressa cognitione magis nota est ipsa definitio. que expressat illud quod definitum dicit implicite.

¶ Arguit. simpliciora sunt notiora. sed definitum est simplicius. ex quo notat formam specificam tamen. definitio autem formam formantem et formabilem. ergo determinata cognitio definitum est magis notum definitione. Unde quod species habet tunc unum de faciat cognitionem. sed illa dependet essentialiter ex suis principijs ipsam constituentibus. Etiam dicitur quod definitum est ex eisdem positum ex quibus est definitio. et virtualiter illa duo actu includit. et ergo genus et propria seorsum sunt simpliciora. et ergo conclusio est vera

Quibus expeditis ponit spinens istam conclusionem

Definitio et definitum sunt idem

substantialiter. differentes tamen secundum rationem Contra quod Lilius ¶ Arguit. definitio et definitum sunt realiter distincta. Illa conclusio minus vera. Ans. probatur. quia illa distinguuntur realiter de quibus verificatur predicata realia realiter distincta etiam ex natura rei et contradictoria. sed huiusmodi perveniunt de finitioni et definito. sunt realiter distincta. Unde per quod definitio constituit definitum. et definitum est constitutum Unde quod illa constitutio non est realis. sed est secundum rationem habentem correspondentiam ex re rationabili. Et hoc elicitur ex definitione subalis quaz ponit Gilbertus dicens. Subale est quod offert esse ex quadam propositione ipsi proposito. et dicitur (ex quadam propositione) quia non reali sed rationis ut promeratores exponunt ibidem.

¶ Arguit. aristoteles ex pluralitate partium definitionis quidditative videtur probare pluralitatem entium. sunt partes talis definitionis realiter ipsum definitum constituentibus Unde quod non sunt realiter distincte ut per se faciunt subalitate entium realium. sed solum ex eo quod fundatur quiddam supra materiam ut genus. relique pro supra formam partis. ergo indicat ex promerata pluralitatem entium

¶ Arguit. entitas causans maiorem notitiam in intellectu alia entitate videtur ab ea realiter distincta. sed huiusmodi est definitio per participationem ad definitum. ergo etc. Maior pars. quia illa noticia pervenit ex aliquo quod est inclusum in definitione et non in definito. Unde quod hoc non est per realem distinctionem. sed est ratio quedam maioris promerabilitatis per intellectum precepta secundum quem modum dicit Apresso. primo philosophorum quod universalia sunt notiora speciebus. tamen genus et species essentialiter et realiter in eodem sunt una forma. licet habeat in se duos suos gradus percipiendi.

¶ Arguit. in demonstratione potissima medium debet esse ex natura rei distinctum ab utroque extremorum. sed tale medium est definitio. et unum illorum extremorum est definitum. ergo definitio et definitum sunt realiter distincta Unde quod illa est definitio causalis sed in proposito loquitur solum de definitione quidditative et formali

Argumentorum.

¶ Arguit. cā z suus effectus debet esse realiter distincta. sed definitio est cā sui definiti. ḡ sunt realiter distincta. Minor pz. qz idē nō pōt esse cā z effectus eo qz implicat contradictionē. qz scz idē pduceret seipm. Dm qz sunt idē cā formalis z suus effectus. cū differūt solū fm rōnem z in illis rōnibz dīuersis fundat sine contradictionē rō cause z causari.

¶ Arguit. qñcunqz aliq duo sic se habent qz vnū est aliud ab altero illa distinguuntur realiter. sed hī dī sunt cā formalis z suus effectus. ḡ zc. Maior pz. qz fm Porphyriū aliud dī diuersitate essentialē. Sed minor parz ex definitione cause. in qua dī causa est ad cuius esse sequitur aliud fm naturam Dm qz aliud capitur ibi large vt extrēdit se ad distinctionē que est fm modum z non fm essentiam.

¶ Arguit. pposita semp dñt a pponibilibz. sed ptes definiētes sunt ex qz bus ipm definitū pponit. ergo zc. Dm qz pponūt vt dictum est comz positione rationis z formalis

¶ Arguit. rō distinctionis nō sumpta ex re ficta est. sed hoc nō puenit definitioni z definitio. ḡ videt qz illa distinctio fm rōnem hz partes distinctas reales sibi corruēdentes. Dm qz hz pmo diuersos gradus formales cōcipiendi vni⁹ essentie. z hz originaliter p distinctionē materie a forma. gen⁹ em materie pportionat z sic p quandā reductōem reduct in diuisione realē. Nam illa que pdicantur de se inuicem fm primū modū dicendi per se illa sunt idem realiter z formaliter.

¶ Arguit. qñcunqz aliqua duo sic se hñt qz vnū addat aliqd supra alterū qd nō est de rōne alterius illa distinguuntur realiter. sed definitū aliqd addit sup definitōem. ḡ zc. Minor pz. qz est spēs. sed spēs addit semp super genus qd est extra generis rōnem. ḡ Dm qz hoc bene verū est qz addit sed hoc additū nō facit distinctionē realē spēi a genere. qz spēs includit genus fm gradū ptractū vt est vna simplex essentia sine reali ppositione. vt dicit Gilbertus. forma est compositioni contingens simplici z inuariabili essentia consistens

Alius

Definitio et definitū sunt rea-

liter z formaliter distincta

Contra qd p Spineū

¶ Arguit. definitio z definitū sunt idē realiter. ḡ illa conclusio est falsa. Añs pbat. qz illa sunt formaliter idem quoz pncipia sunt formaliter idē. sed eadem sunt pncipia formalia definitōis z definiti. ergo sunt idem formaliter Minor pz. qz pncipia definitōis sunt genus z differentia. sed genus et differentia sunt etiam pncipia ipsius speciei que definit. Dm qz differūt penes explicitū z implicitū

¶ Arguit. arist. pmo de aīa z in antepdicamentis dī qz diuersoz pncipiorum sunt diuersa pncipia. ḡ ex opposito eorūdem pncipioz sunt eadem pncipia. Dm qz ista sunt pncipia pmuta. z illa sicut dī arist. pmo posterioz. possunt pluribz puenire etiam diuersis.

¶ Arguit. sunt proxima z pproxima pncipia pueribilia. ergo solutio minus vera. Añs probatur. quia definitio pueritur cum definito. vt dicitur sex. to rhopicozū. sicut differentia vltima que ingreditur definitionem spēi.

B iij.

Promptuarium

Dōm q' sunt hēne eadez pncipia. tñ sunt fm aliā rōnem sumpta. q' nō p'stitutiva rerū diuersarū. qz sunt definitōis vt explicācis. sunt autēz ipsius definiti. vt p'stituti. qd est totū formā totius in se p'plectens. quā nō hābēe formaliter inter se partes definitionis.

Arguit. causa formalis z suus effectus debēt idēmpficari. sed definitiō z definitū hñt se vt cā formalis z suus effectus. q' sunt idē **D**ōm negādo illā pte q' cā formalis z suus effectus sunt realiter idē. qz fallum est. ex eo q' cā formalis noiat essentiā. z effectus esse ipsius eēntie. sed eē in oīmbz rebz creatis est ab essentia distinctū fm doctorez sanctū. q'uis alterit' sit vt postea patebit dicant p'rarium.

Arguit. sicut se hz pūctū ad lineā. ita definitiō ad definitū. sed lineā nihil aliud est substācialiter q' pūcta. ergo definitiō z definitū sunt substācialiter idem. **M**or p'z per Aresto. p'mo posterior. vbi dicit circa p'mū modū p'f'ctatis. Substantia lineae ex his. id est pūctis. sic exponit p'mentator **D**icendū q' pūcta habent realem mathematicāle distinctionem. z constituūt lineam realem quantum ad substantiam. sed partes definitionis p'stitutunt solum fm rationem zc.

Arguit. illud nō hz ptes qd noiat simplicē eēntiā. partes inq' realiter distinctas. sed spēs est forma p'pōni p'ingēs simplici z inuariabili eēntia cōsistens. q' zc. **D**ōm q' est simplex. qz nō hz ptes integrales. sed tñ p' hoc nō soluit p'positiō q' est ex p'ibz essentialibz realiter distinctis.

Arguit. oīs p'pō realis p'ma est ex materia z forma. sed spēs nō includit materiā sed solū indiuiduū. q' nō p' habere pncipia realiter distincta. **D**icendū negādo maiorē. qz nō requirit q' sit materia. s'z sufficit q' habeat vnū pncipiū quādā hñs similitudinē cū materia. reliquū p' cū actu. z sic p'stituit ibi aliqd vnū ex p'ibz tñ formalibz realiter distinctis

Arguit. vnitas generis fm oēs p'bos est tñ vnitas fm rōnem. z similiter vnitas ipsius differētie. vt p'z ex infra dictis. etiā p' p'mentatorē septimo p'p'hycoz. sed illa que tñ differūt fm rōnem nō faciūt aliquā p'pōnem realiter in illo quod ex ipsis p'stituitur **D**ōm q' verū est fm actum. tamen hēne fm potentiā. quia fm actum semper est in diuersis singularibz in q' bus habet quandam p'munem rationem. et sic similiter est de differētia. et sic p'stituit speciem.

Arguit. genus in rōne generis est tñ vnū fm rōnem. z fm illū modūz dñia ex eius potestate educit. q' solū s'z pncipia p'stitutiva rōnis. nō autē realia **D**ōm q' s'z realia fm realitatē essendi. nō autē realitate existētie. Proquoz vltiori declaratiōe ponit Spineus istā p'clusionem.

Totum essentiale non dicitur ter

ciam entitatē realem absolutam per se distinctam ab omnibz suis partibus

Contra quod per siliū

Arguit. ibi est vna tertia entitas realiter distincta. ergo illa p'clusio falsa. **A**ns p'bat. qz oīs entitas realis realiter causata ab aliquibz duobus est realiter distincta ab ipsis. s'z entitas totius causata a p'ibz simul sumptis ergo est tertia entitas realiter distincta. **D**ōm q' entitas totius q'ntū ad

Argumentor

spem causatur a duobus non realiter distinctis. ergo non est constituta tertia entitas nisi secundum rationem terminum. quia genus per modum forme formabilis. forma per modum forme formantis. species per modum forme formate unam et eandem formam significat. Sed si loquimur de constituto numeraliter terminum non est ibi tertia entitas. eo quod forma totius realiter ydemprificat cum forma partis. que scilicet forma totius solum est tertia entitas secundum rationem.

Arguitur forma pris et forma totius sunt realiter distincte. ergo ex illarum constitutione causata est una tertia entitas. Ans. probatur. quia illarum entitas que est primum terminus generationis realiter est distincta ab alijs ex natura. que non sunt neque possunt esse primum terminus generationis. Sed forma pris est per se primum terminus generationis et non forma totius. ergo sunt realiter distincte. Dom. quod sicut dicit Gilbertus primo generat singulare. et in hoc generat forma pris in natura. et ex prout vult non noua generatio sed vniuersalis motus. Sed in illa forma sic genita intellectus inuenit diuersos modos intelligendi. et ergo dicitur prima forma generationem terminare. et aliam per prout mutantiam quandam fieri. et hoc solum ex parte intellectus. et non ex parte actus generationis. quia vnus actus in materia solum terminat ad vnam formam in materia. sicut et motus.

Arguitur. omnis vnitas per se habet aliquam entitatem per se et propriam per fundamentum. sed illud fundamentum non potest esse entitas partium. quia propria vnitas requirit propriam entitatem. quia propria passio requirit proprium subiectum. sed entitas est subiectum et vnitas passio. sed pres non sunt una entitas. Dicendum quod verum est de partibus quare una est actus et altera potentia. sed forma totius habet eandem entitatem et etiam vnitatem quam habet ipsa forma pris ex natura rei. licet sit alia secundum rationem considerandi. quia si essent distincte forme et una forma per se vnitur. alia vniret materie mediante altera. et illa iterum mediante altera. et sic esset processus in infinitum. est ergo solum una rationibus distincta.

Arguitur. si compositum per se non diceret aliquam entitatem tunc compositum ex materia et forma non esset magis aliquid vnum quam cumulus lapidum. quod est contra philosophum octauo metaphysice. quia acutius lapidum est verissime sue partes. Dicendum quod verum est. sed non vniuntur in aliqua forma totius apprehendente in vnitate numerali illas partes. que admodum due cōtrates ad constitutionem totius. que tamen licet sit distincta ab vna parte. non tamen ab omnibus. quia ydemprificat cum forma totius. Sicut posset queri de toto in quantitate. quia equaliter currunt ista tota quantum ad hoc precognitum. ¶ Alius.

Terminus in propositione positi

us potest supponere naturaliter. Contra quam opponit Spineus.

Arguitur primo quod non. quia terminus supponens naturaliter debet sumi per se. Sed quando ponitur terminus in propositione non sumitur per se. sed cum alio. secundum philosophum ad 10. § 22. Maior est petri hyssin textu. Sed minor est manifesta. quia propositio ad minus ex duobus terminis constituitur secundum Aristotelem. secundo per hermeneias. ¶ Alius. Dico quod per se non capitur a Petro hyssin. quia idem est quod solitarie. sicut exponitur secundum quosdam tertiis modis per se utatur. sed ut accipitur

Promptuarii

per se fm pñm vel scdm modum peritatis.

Arguit. talia semper sunt subiecta fm Boetii qualia pñtunt ab eo rum predicatis. sed nullum pñcarum pñtunt terminu actualiter stare pro oibz que p naturā significant p tale subiectu. ergo rē. **Minor** pbat. qz i pñ positōne talis termin⁹ restringit ad standū sub forma totius pñnis qñ pñtunt terminū in sua cōmunitate. eo q tunc non esset aliud dictū de teri mino in pñne q̄ extra. **Dm** q quis stat sub forma totius pñnis. tñ illa nō tollit neqz restringit terminū fm rem quin p omnibz accipiat ad q̄ sua significatio se extendit. Et fm hoc dicit **Aristo**. pmo pñhermenias. q̄ est dicit quandā cōpositōne. quā sine extremis eius nō est intelligere. que ē talis qualem extrema requirunt.

Arguit. si esset aliqua suppositio naturalis maxima esset in ista pñositōe homo est aīal. sed hoc non est verū. q̄ in nulla pñne potest fieri suppositio naturalis. **Mayor** pater. qz ille terminus aīal cōuenit hōi sine limitatiōe z repugnātia sue nature. Sed minor pbat. qz homo restringit ibi ad stan dum pro pñentibz per regulā generalē de restrictōnibz verbōz pñentis tem poris. **Dm** q in talibz pñnibz est absoluitur a tpe. q̄ non restringit ad pñtes. Et pñterea in illis pñnibz (que sunt de est tercio adiacente) est di cit esse essentie. z non esse existentie.

Arguit. quancūqz subiectū natū est pñcipari ab alijs fm formā in s trinsicā tunc est suppo naturalis. sed hoc nūq̄ pñ fieri in pñne. q̄ rē. **Ma ior** est manifesta ex eo q̄ dī naturalis. qz fundata ē in libertate cōicandi suā significatiōnem. **Minor** pater. qz quod est intrinsecum est indistans. sed in pñdicta pñne est distantia extremi ab extremo. q̄ ibi est participatio non fm naturā intrinseci sed extrinseci. **Dm** q nulla est ibi distantia diuersi tatis fm rem sicut pñndit argumentū. sed solū est ibi nota y dēpitatis q̄ ē addita nō in signū diuersitatis. sed vt exprimamus illa vnica in nostris ser monibus. que sunt fm rem z modū essendi. substantialiter intrinsece fm omnem modum se participantia.

Arguit. nullum absolutum habet supponere in pñne. sed suppositio na turalis fm omnes logicos dicit absoluta. q̄ nō debet sumi in pñne. **Di tendū** q nō ē ideo absoluta qz termin⁹ in tali pñne dicit per se positus. s̄ ideo qz non est sibi adiunctio alicuius termini absolute significantis rem accidentalem ab extrinsecis eius pñcipijs fluentez. ergo vtiqz fit ista sup positio in pñnibz terminōz essentialiū.

Arguit terminus supponens naturaliter natus est participari ab omi nibus. sed hō vel alius termin⁹ in pñne positus nō pōt ab oibz hōibz pñci pari. q̄ nō pōt fieri suppo naturalis in pñne. **Probat**. qz in illa specie suppo positionis nō pñt eis cōuenire se ē intentōnes z alia silia pñdicata. ergo rē.

Dm q ille se ē intentōnes accidūt nature significare p terminū cōena quare nō h̄z talis termin⁹ aptitudinē naturālē cōicandi se illis.

Arguit q sic. qz termini cōes diffiniunt in logica sub secundis intentio nibz. q̄ videt q eis essentialiter pñniūt. **Seqla** pbat. qz pma z secūda in s tentio faciunt vnum diffinitū. cui⁹ naturā diffinitio explicat. q̄ rē. **Dicē dū** q non sunt vnum y dēritate essentiali. sed solū ordinis p respectum ad aliquas pñterates rōnis. z ergo ille diffinitiones non sunt essentielles. s̄ q̄

Argumentorum.

Dam communes notificationes notiores nomine diffiniti.

Arguit. illud qd supponit debet retinere suā ppriā naturā. sed terminus supponēs stans sub forma cōplexionis (sicut stat in ppōne) nō retinet suā ppriā naturā. q̄ non p̄t supponere naturalr. Vmōz pz. qz nō retinet esse in cōplexum sed cōplexū. ergo mensurat fm facultatē talis cōplexionis.

Dm q̄ quis stat sub forma cōplexionis. tñ illa cōplexio est cū talibz extrinsecis que suā naturāle p̄cipatōnem fm actum nō impediūt. vt deū est.

¶ Inquit ergo Lilius ad Spineū. sufficiūt tue argumentationes. posnas etiā tuā p̄clusionē vt audias mentē meā. ¶ Spineus

Terminus in propositōne positus

sius nullo mō supponit naturaliter. Contra quā sic opponit Lilius

Arguit. terminus p̄t supponere naturaliter in ppōne. q̄ zc. An̄s pbat. qz suppo oritur a fcatōne ipsius termini. sed termin⁹ cōis positus in p̄positiōne retinet suā fcatōnē. q̄ p̄t in ppōne supponere. Vmōz pz de hoc termin⁹ nō homo in hac ppōne homo est aīal. ¶ Spineus Dico q̄ licet significatio maneat tñ nō manet in sua libertate fm actum in forma cōplexionis sed fm aptitudinem solum. ¶ Lilius

Arguit. non limitat significatio termini cōis in ppōne. ergo solutio minus verā. An̄s pbat. qz fcatio actiua termini fcatōis sequitur naturā ipsius rei passivē significat. Sed humanitas p̄para ad naturā aīalis a nullo limitatur. eo qz aīalitas est maioris cōitatis q̄ hūanitas rōne illius qz sit perius est. ergo zc. Dm q̄ limitat terminus rem significatā subiecti per p̄paratōnē ad illa p̄dicata que sunt maioris cōitatis q̄ corpus substantia qui bus aptus natus est participari homo.

Arguit. in ista ppōne hō est aīal ille terminus homo supponit nō discrete. qz ē termin⁹ cōis nō accītaliter. qz nō hz extrinsecū adiunctū. q̄ suppositio ibi naturaliter. Tenet p̄na p locū a sufficienti diuisione. Dm q̄ nō requirit qz adiunctū sit extrinsecū. est tñ adiunctū intrinsecū p modū tñ quem dam extrinsecū. qui modus sufficit ad faciendū supponem accītalem.

Arguit. talis est suppo qualis est significatio terminorū ad inuicē p̄mixtorū in tali ppōne. Sed fcatōnes terminorū sunt hic essentielles hīrudines ad inuicē se hīntes. sicut res naturalē hīnt hīrudinē. q̄ ibi sine impedimēto naturalis suppo Dm q̄ quis ibi est essentialis hīrudo illa tñ ē per modū limitatōnis. que ponit terminū in specie supponis accītalis.

Arguit. nulla dīa essentialr alicui adueniēs trahit illud in aliud genus sed ponat fm deū verbū hic esse quandā limitatōnem quā nō p̄cedo. qz illa si est essentialis non facit terminū stare sub genere accītalis suppositiōis

Dm q̄ imo facit hoc. qz fm actū tali termino accidit limitatio illa. eo qz potuit non fieri. etiam potuit aliter fieri.

Arguit. suppositio accītalis est acceptio termini. p hīs pro quibus erigit suum adiunctū. sed quādo dico homo est animal. ibi non est adiunctus. ergo non est suppositio accītalis. z per p̄sequens non debet esse accītalis. Maior patet ex definitōne suppositiōis accītalis. Sed minor pz ex interpretatōne illius qd dicit adiunctū. Dicit em̄ quasi ad aliud iunctū. Sed

Promptuarium

superius sicut est aial nō est aliud ab homine. ḡ non est adiunctū. Dōm q̄ licet nō est p̄prie loquēdo adiunctū quantū ad id a quo nomen imponit est tñ cōiter loquēdo. ergo manet in specie sup̄pōnis accēntalis.

Arguit sup̄positio seq̄tur modū scandl. sed modus significandi istorū duorū terminorū hō 2 animal in hac p̄pōne homo est aial. est essentialis. ḡ etiā debet sup̄pō manere essentialis 2 naturalis nō autē accēntalis. Minor patet. q̄ sup̄ius habet essentialē habitudinē ad inferius. cui dar esse nomē et rōnem sicut dicit Aresto. in p̄dicamento substantie. Dōm q̄ licet sic essentialis habitudo f̄m rem. tñ ex accēntali cōplexione est ibi modus qdā accēntalis. q̄ facit terminū supponere accēntaliter.

Arguit illa p̄dicatio homo est aial est essentialis f̄m rem 2 f̄m modū sit f̄m omnes logicos. ḡ etiā erit ibi sup̄pō essentialis seu naturalis. qd̄ sup̄ p̄ncipaliter intentū. Dōm q̄ solutio illa patet ex dictis. Satis est ergo inquit Spineus ad locū petens vt ponat aliam ¶ Alius

Signa vniuersalia sunt in-

uenta ad dicendū p̄ncipaliter modum termini cōis f̄m esse qd̄ habet in sup̄positis.

Contra hoc opponit Spineus.

Arguitur signa vlla sunt cōditio subiecti in ordine ad p̄dicatū 2 p̄ter hoc sunt inuenta. ḡ conclusio falsa. Ans̄ p̄batur. q̄ sunt inuenta p̄ter dici de omni. sed dici de omni est cōditio subiecti in ordine ad p̄dicatū. q̄. dici de omni est qñ nihil est sumere sub subiecto de quo non dicatur p̄dicatum.

Dōm q̄ sunt p̄ncipaliter inuenta ad dicendū modū termini cōis f̄m esse qd̄ habet in sup̄positis. S̄ ex p̄nti etiā sūt necessaria ad dici de omni 2 d̄i ei de nullo. primū p̄t esse sine p̄dicato sed nō scdm.

Arguit illud cui⁹ officiū variat variatōne p̄dicatoz videt esse cōditio subiecti in ordine ad p̄dicatū. Sed h̄mōi est signū vl̄. ḡ rē. Minor p̄bat q̄ si dicat ois hō est albus. ibi signū vl̄ distribuit terminū cōmunē p̄ qñ ter sup̄posito accēntali. Sed dicendo contingit omnē hoīem esse albus. ibi distribuit p̄ his que contingunt esse sub ipso in potentia. Dōm q̄ maior esset vera si eius officiū primo 2 p̄ se 2 immediate variaret. sed sic nō est de hoc signo vel simili. Et qñ replicat. cū dicit ois hō currit. 2 p̄tingit om̄ nem hoīem currere. in vtrāq̄ variat eius officiū. Dōm q̄ non est veruz quia signū vl̄ distribuit terminū cōmunē in ordine ad p̄dicatū. sed hoc ē q̄ signū erit aptū natū sumi pro sup̄positis in actu. ita q̄ diuersitas offiij ex p̄re subiecti proueniat de quo diuersimode verificant diuersa sup̄posita.

Arguit illa est dispositio subiecti in ordine ad p̄dicatū que est dispositio subiecti in q̄rū subiectū. sed sic ē de signis vniuersalibz. ergo rē. Minor patet. q̄ subiectum in q̄rū subiectum non d̄r nisi in ordine ad p̄dicatum.

Dōm q̄ nō est dispositio subiecti f̄m formalem rōnem subiecti. sed f̄m rōnem illam qua dicit esse terminus cōmunis.

Arguit illud est dispositio subiecti qd̄ non potest addi nisi subiecto. sed signa vlla solum adduntur subiectis 2 nō p̄dicatis. ḡ sunt dispōnes subiectoz f̄m formale rōnem. q̄ p̄dicata significant simplices formas. q̄ distri-

Argumentorum

but possunt. sicut etiā probat phus pmo per hermentas. **O**dm q licet signū vniuersale nō p̄t vere addi p̄dicato. tñ tene falso. vt dicendo omnis hō nō est omne animal. 2c.

Arguit signū v̄le addit termino p̄muni ad faciendū sup̄pōnem subiecti. s; suppositio subiecti sic solū in subiecto. **O**dm q hoc nō ē p̄mo et p se. vt pz ex supradictis. sed solū ex p̄sequenti.

Arguit illud est dispositio subiecti in ordine ad p̄dicatū qd denoiat totā p̄pōnem. sed signū v̄le est h̄mōi. **O**dm q hoc nō ē p̄mo et p se. vt pz ex supradictis. p̄ter illud signū omnis. **O**dm q hoc verū est sed solum ex p̄sequenti.

Arguit accūs existens in pte nō p̄t totū denoiare. **O**dm q existēs ex natura in pte respiciēs totū simul nō p̄t ipm denoiare. sed accūs existens in parte (quā vt de terminatū subiectū respicit) v̄tq; p̄t ipm denoiare. sicut cecitas in oculo denoiat totū hōiē ēē cecū. **P**z **C**onclusio q signū v̄le nō est dispō subiecti in ordine ad p̄dicatū. qz aks nō posset addi termino cōi fm se sumpto. qd est falsum. qz omnis hō d̄t sine aliqua relatōe in ordine ad p̄dicatū.

Ronit Spīnus istam p̄clusionem

Signum uniuersale est dispositio

subiecti in ordine ad p̄dicatū

Contra qd p̄ 2. lū

Arguit sic illud nō est dispositio subiecti in ordine ad p̄dicatū qd cōtinet termino p̄muni sine p̄dicato sumpto. sed sic est de signis v̄l̄b. **O**dm q licet ita accipiant qñ est imp̄fecta rō accipiendi signa v̄l̄a nō est ibi aliq; sensus. sed debent illi termini capi in ordine ad aliq; p̄dicatū qd respicit subiectū in talib; dispositionib;

Arguit. modus accipiendi terminū p̄muni p̄ suppositis presupponit eius accēptōez vel actualē vel aptitudinalē. **O**dm q hoc nō ē p̄mo et p se. nisi cū termino p̄muni in ordine ad aliq; p̄dicatū. **O**dm q hoc est falsum. qz sicut dicimus animal fm se. sic etiā dicere possumus omne animal sine p̄dicato. Vel dicendū q hoc nō est p̄ncipaliter. sed solū ex p̄sequenti. **E**t in hoc tūc p̄cor dantur diuersa dicta.

Ronit 2. lū istam p̄clusionem

Hoc signū omnis non potest

teneri collectiue et distributiue simul. **C**ontra quā Spīn⁹ sic assumit. **D**icit p̄mentator sup̄ illo p̄bo habet aut dubitatōem de toto et de pte sic q omnes partes sint eedem totū. qd d̄t esse verū collectiue sumpte et nō distributiue. **E**t p̄t teneri collectiue. **E**t nō est dubiū qn posset teneri distributiue. vt pz ex p̄clusionē p̄cedenti. **C**onclusio falsa. **O**dm q om̄s in plurali numero p̄t teneri collectiue et distributiue. sed non in singulari numero si scitur intelligitur p̄clusio p̄posita

Arguit in plurali nūero nō p̄t simul teneri collectiue et distributiue

Et

Promptuariū

ergo solutio falsa. **Ans.** pbatur. qz tunc duo p[er]adictoria essent simul vera qd est impossibile. qz ponat q sunt tñ quatuor homines z illi trahant nauem. tñc ista est vera. omnis homo trahit nauem. z ista similiter est vera for res non trahit nauem que sunt p[er]adictoria. **Qd** m q ibi nō est p[er]adictio. eo q nō est ibi illa particula ad veram p[er]adictiōem requisita. s. ad idem fm idem z sic de alijs

¶ Arguit. quicūqz nihil est sumere sub subiecto de quo rō dicat p[re]dicatum semper tenetur hoc signū omnis distributiuē. sed h[uius]mōi semp est illa p[ro]positio in qua ponitur terminus p[ro]munis cū hoc signo omnis. vt dicendo omnis homo currit. ergo semper distribuit z nunq[ue] colligit siue in singulari siue in plurali numero. **Qd** m q qñ p[re]dicatū puenit subiecto diuisim p[ro] suppositis. tñc tenet distributiuē. sed qñ puenit subiecto z eius suppositis p[ro]ut tunc tenetur collectiuē.

¶ Arguit. vbicūqz est maior rō vnitatis aliquorum ad inuicem ibi puenit entior sit collectio. sed maior vnitatis est in singulari numero cuius gratia dicitur singularis q in plurali numero. ergo collectiuē teneri debet in singulari numero. z nō in plurali. **Qd** m q p[ri]ncipium collectionis est a multis et quia illa sunt in plurali numero. ergo fm hoc maior est ratio collectiōis in plurali numero. sed terminis collectiōis est ad vnum z gratia illius singularis est magis collectiuus. sed quia colligere est actuale[m] multitudinis nem adunare. que est in plurali numero. ergo potius in plurali numero tenetur collectiuē

¶ Arguit. numerus pluralis z singularis idem fiant licet differūt in modo fandi nō variāte rem. ergo sicut p[otes]t teneri collectiuē in plurali numero. ita etiā in singulari numero debet teneri collectiuē. **Qd** m q hoc verū est in dictōib[us] f[ra]ctiuis. sed nō in sincathegreumaticis.

¶ Arguit. quicqd semp multiplicat nunq[ue] tenet collectiuē. sed hoc signū omnis in quocūqz numero ponat est h[uius]mōi. ergo zc. **Minor** p[ar]t p[er] **Aristo.** p[ri]mo celi dicentē Omnia sup[er] e[st]ia ponimus. etiā scdo elench[or] d[icit] q ambo et omnia multa fiant. **Qd** m q ratio[n]e materialis in distributione (quod est multitudo) semper est distributiuum. sed ratio[n]e formalis (quod est esse in multis diuisim acceptis in plurali numero) quandoq[ue] est collectiuum z non distributiuum

¶ Arguit. opposita nō possunt vni puenire. sed collectio z distributio sunt opposita. ergo zc. **Qd** m q possunt vni puenire respectu diuersor[um]. quia qñ d[icit] enorat distributiōem subiecti in supposita. subiecta tenent distributiōis. sed qñ d[icit] enorat p[re]dicatum puenire suppositis subiecti p[ro]ut et simul fm q in illo subiecto pueniūt tenet collectiuē. z h[uius] illū actū p[ri]mū q est diuidere subiectū in supposita. z hoc in p[ar]atōe ad p[re]dicatū qd conuenit illis suppositis. z tñc vni z colligit. z p[er]cellus ab vlt[imo] ad singularia norat distributiōem. sed a singularib[us] ad vlt[imum] norat collectiōem

¶ Arguit. vniuersaliū est colligere plura in vnū. sed hoc signū omnis nō significat rem vniuersalem. vt pat[et] p[ri]mo per hermenias. ergo zc. **Maior** p[ar]t p[er] **Porphirium** dicentē. q ascendente[m] in arbo[re] opozret plura in vnū colligere. Idem **Participatiōe** sp[eci]ei plures homines sunt vnus homo. **Qd** m q illa collectio est ap[er]tudinālis z fm rem. sed illa que fit per hoc

Argumentorum

signum omnis est actualis et fm modum apud intellectum volentes id actualiter significare quod inherescens est in ipsis vniuersalibz. Et similiter posset argui qd distributio est ipsius vniuersalis. quia dicitur vniuersale vnum verum in multis. Dm vt supra pime dictum est qd intelligitur aptitudinaliter. quia aptum natum est esse in multis. non autem fm actum. vt prius patuit.

¶ Arguit. agere psumponit esse. sed hoc signū omnis nō significat aliquam rem habentē esse sed dispositionem rei. ergo actus colligendi seu distribuendi nullo modo potest sibi ppetere. Dm qd maior intelligitur de actū rōderi. ista autē est ipsius termini. Vel nō puenit sibi fm se sed per illaz distributionem (que est aptitudinaliter in termino pmi) actualiter puenit. signo fm actū pscantem illam distributionem. Sed si dicatur. actus rōnis non potest facere multiplicationem in rebz. ergo rē. Dm qd non facit. sed solum significat. vt dictum est.

Spineus. Quia sufficit de hac materia. pprea supsedendum arbitror etiā ad vitandum vnius sepe repetitionem. Et vt plenius huius signi notitiam intelligamus pono aliam pclusionem.

Hoc signū vniuersale omnis

non requirit semper plura appellata

¶ Arguit. ptra hoc p. Aliū sic. hoc signū omnis semper ad minus requirit tria appellata. ergo cōclusio falsa. Ans probat. qd omne maius necessario excedit illud qd est minus ad minus in vno. sed hoc signum omnis ē magis distributiuū qd hoc signum vterqz. ergo hoc signū omnis hz ad minus tria. cū aliter nō excederet hoc signū distributiuū vterqz. Dm qd hoc signū omnis est magis distributiuū fm distributionem absolutā et illimitatā qd hoc signū vterqz. et rōne illius indifferenter pōt distribuere p tribz vel p paucioribz iuxta exigentiā termini cui adiūgitur. sed hoc signū vterqz hz distributionem limitatā ad duo tm.

¶ Arguit. hoc signum omnis vult ad minus habere tria appellata. ergo rē. Ans. pbat. qd dicit Aristot. pmo de celo et mūdo qd omnis pfectio cōsistit in tribz. sed omne totū et pfectū sunt idem. ergo rē. Dm qd omnis pfectio p̄sistit in tribz. sed illa tria non sunt supposita. sed sunt substantia et potēcia in illa substantia et operatio fm quam illa potēcia consequitur suā finalem perfectionem.

¶ Arguit. omne totum et perfectum dicit vñ formā. sed hoc signū omne dicit illam per comparisonem ad partes subiectiuas. ergo ad minus vult habere tria appellata. Dm qd hoc est verum vt in pluribus. et quando coniūgitur termino habenti plura supposita siue appellata fm actum. non tamen semper rē.

¶ Arguit. semper requirit tria appellata. Probat p. Aristotelez pmo celi dicentē. De duobz dicimus ambo. de tribz vero omne. ergo ad minus requirit tria appellata. Dm qd tene verum est qd est ex parte illius signi omnis quod requirit tria appellata sed ille defectus qñqz est ex parte termini pmi qui non habet tria appellata.

Promptuarium

Arguit. ois terminus communis habet semper tria appellata. ergo non est defectus ex parte termini communis. Aliis probatur per definitionem termini communis. Est enim terminus communis aptus natus predicari de pluribus.

Odm qd hoc verum est secundum aptitudinem. sed impedimentum est interdum ex parte materie. que non est secundum numerum multiplicabilis. ex eo qd tota potentia licet saturatur per illam formam per quam est in actu.

Arguit. quicquid habet aptitudinem existendi in pluribus aliquando est in pluribus. sed terminus communis semper aptitudinem habet ad plura. ergo non est alius quis terminus communis quin fecerit rem aliquando in pluribus existentem. quia frustra est potentia que non reducitur ad actum. **O**dm qd aptitudo semper quod forma. que est perfectior secundum se considerata quam in actum reducta. et ergo non est aptitudo frustra. sed potentia sequitur materiam que de se est imperfecta. et illa est frustra nisi reducatur in actum. quia per actum terminus potentie habet esse actuale quo deficiente caret omni perfectione. et per consequens est frustra. Et ergo dicitur promotor primo celi sic. quod possibile est secundum formam impossibile est secundum materiam loquens ibidem de unitate mundi. et sic patet solutio ad argumentum.

Arguit. omnis distributio est ab uno ad plura. sed hoc signum omnis est perfectissimum signum distributionis. ergo requirit plura. Maior patet ex definitione distributionis in qua dicitur qd distributio est multiplicatio termini communis facta per signum universale. **O**dm qd non notat realem distributionem. sed modalem tantum. ergo quibus terminus communis non habet nisi unicum suppositum. accipitur tamen secundum modum quasi haberet plura supposita. et sic defectus non est ex parte illius signi omnis. Et dicitur qd non explicat actum sed aptitudinem. quia hoc signum omnis semper natum est ex parte sui in plura supposita distribuere. Et hoc patet sic. quia signum universale non exigit nisi qd addatur termino universali sibi proportionabili in modo essendi. et terminus universalis non semper exigit plura supposita secundum actum. sicut patet de sole luna et fenice etc.

Arguit. quicquid est potentia cum unico supposito potest addi termino singulari. si ergo omnis non requirit nisi unicum suppositum posset addi termino singulari. quod est falsum. Cuius falsitas patet. quia non dicimus bene logiciter omnes sortes. ergo iste terminus omnis non potest addi termino singulari. **O**dm qd sortes nec actu nec aptitudine est communis. ergo non potest sibi addi illud signum universale omnis. sed terminus communis quibus secundum actum habeat unicum suppositum. tamen aptitudine plura habet. et ergo sibi congrue addit signum universale.

Arguit. maior pluralitas suppositorum requiritur ad propositionem universalem quam particularem. sed particularis propositio verificatur per existentiam unius suppositi convenientis cum predicato. ergo plura requiruntur in propositione universali. **O**dm qd hoc est verum per se loquendo. tamen per accidens potest impediri in quantum additur in propositione termino qui non habet nisi unicum suppositum secundum actum.

Satis itaque de hoc exposuisti. Eili. et ergo ponatis mihi conclusionem. ut opponendo habeam locum. Ponam ergo istam

Argumentorum Signum uniuersale non

distribuit terminū cōmunē in suppositis p accidens. sed solum in suppositis per se.

Contra hoc sic opponit Spineus

Arguit signū vlt distribuit terminū cōmunē p suppositis p se et per accidens. Et conclusio vestra male dicit qd solum distribuit p suppositis p se. Probat qd accidens multiplicat ad multiplicandem sui subiecti. et etiā diuidit. sed supposita p accens sunt accētia suppositorū p se. Et etiā distribuit p suppositis p accens. Dm qd subiecto diuiso diuisione reali etiā diuidit accētia. mō si gñū distributū nō distribuit realiter. s; tñ fm rōnē. et pcpue oīs. qd ē signū distributū substantie. et sibi sitis.

Arguit supposita p accens sunt in suppositis p se. Et cū illis dñt multiplicari. vel oportet dicere. qd talia accētia essent in vno supposito p se et non in alio. Sed hoc nō pte esse. qd nō videt rō qre magis debeat esse in vno qm in reliquo. Dm qd verū est qd accētia sunt in suppositis fm Porphyrium in de cōtactib; pdicabilū. qd Accētia pmo sūt in indiuiduis. deinde in generib; et specieb;. Sed illa supposita hic nō distribuunt sed terminū cōs munitis. et illi accēdit illa accētia nisi p accens fm qd est iam actualiter in suppositis per se multiplicatis.

Arguit p illis distribuit terminū cōmunis a quib; abstrahit. s; terminū cōis abstrahit a suppositis p se et a suppositis p accens. Et rē. qd respectu illos rum a qib; abstrahit est vltis. et in illa iterū distribuit. Minor pz. qd pdicat de suppositis p se et de suppositis p accens. Dm qd p illis distribuit p se a quib; abstrahitur. sed hoc solū fit a suppositis per se et nō a suppositis p accidens. et g fm illum modū pro illis distribuit. et contingenter valde pro suppositis per accidens.

Arguit terminū distribuit p illis a quib; magis picipatur fm pteactam rōnem. Sed tam supposita p accens qm p se picipant terminū distributū sub rōne magis pteacta. Minor pz. qd sortes existēs suppositū hominis p se includit hominem eius naturā picipando. ita hō albus hominem qd est suppositū eius p accidens. Dm qd a suppositis per se natura picipat. qd omne inferius naturaliter suū superius includit. sed supposita p accens solum contingenter. cum illa possunt nō esse. et ergo solū per quandā cōcomitantā p illis distribuit. et nō p se. qd pte sine illis suppositis terminū cōs munitis esse. licet nō sine ppijs suppositis.

Arguit. quādo ad añs sequitur pñs. ad distributōem pñis sequitur distributio añtis. sed sequitur hō albus est ergo homo est. ergo sequitur omnis hō est g omnis homo albus est. Si p illis distribuit terminus cōmunis que ad ipm distributū psequunt. ergo rē. Dm qd quando ad añs sequitur cōsequens. tunc ad distributōem pñis sequitur distributio añtis in essentialiter subordinatis. Sed in pposito solum est quedam accidentaliter subordinatio. ergo argumentū non valet.

Arguit. terminus vltis distribuitur ad omnia supposita pro quibus ppositio verificat. sed ppositio vltis verificatur tam p suppositis p se qm p suppositis p accidens. ergo p omnib; illis fit distributio. Minor pz. qd

Promptuarium

ista posito omnis homo currit falsificatur p suppositis p accidens dicen
do fortes albus nō currit. 2 etiā p suppositis p se falsificat dicendo fortes
non currit. Dm q nō necessario falsificat posicio p supposita p accidēs
qz possibile est nullum esse suppositū p accidēs. 2 tunc non potest p illa sup
posita falsificari. ergo non sequitur hoc esse per se. sed solum per contingen
tiam. quod non est ponendū in arte.

Arguit. hic est bonus syllogismus. omnis homo currit. omnis homo
albus est hō. gōis hō albus currit. 2 hoc in pma figura. mō in omni bono
syllogismo pme figure sumit minor extremitas sub distributōne mediū in
maiore. g omnis homo albus (qui est mior extremitas i dicto syllogismo)
sumitur sub distributōne hominis qui est medium. 2 subsumptio p accūs
sumitur sub distributōne termini vltis. Dm q syllogism⁹ bonus ē. sed
homo in actu distribuitur p suppositis p se 2 p accidens. 2 g fm illū mōs
dum conuenienter supposita p accidens subsumunt.

Arguit. omnis distributio fit in supposita semper. sed omne supposituz
est suppositū p accidens. g semp distributio in supposita est p accūs. Vbi
nōr pater. qz supposita sunt talia p pncipia indiuiduatōnis. sed illa pncipia
sunt accidentia. scz forma. figura. locus zc. Dm q suppositū est essen
tialiter 2 intrinsece suppositū p illa que ptenent substantialiter ad suaz nos
ticiam. 2 reducunt ad idem genus in quo est tale suppositū. modo ista acci
dentia sunt alterius generis nō intrinsece indiuiduatōis. sed solū extrin
sece. scz ad esse sensibilis discretōnis. quia ad diuisionem talium accidentis
um non diuiditur suppositum p se. sed solū p accidens. Sed alij de via rpo
mistay dicunt. q hoc fit p quātitatē. que est essentialē indiuiduatōnis pnci
cipium. sicut ipsi volunt.

Arguit. sic omne suppositū esset supposituz p accidens. Probat. qz esset
suppositū p quātitatē. que esset indiuiduatōnis pncipium 2 suppositatōnis

Dm q licet ipsi dicunt. q sint accidentia. non tñ accidunt ipis suppositis
quia sunt nata facere suppositum.

Arguit. cum dī fortes ē albus. abī albedo nō accidit forti albo. Dm
q qbus non accidit forti albo. accidit tñ supposito illi qd est fortes. eo q est
ipsius principium indiuiduatōnis ¶ Inquit ergo Alius ad Spineū
factis iam pater de hac conclusione. ponas tu mihi vnam conclusionē vt
ecōuerso habeam tibi opponendi locū ¶ Spineus

Terminus cōmunis equaliter

et vnica distributōne non potest distribui in supposita pntia pterita 2 futu
ra.

Contra quā sic opponit Alius

Arguit. signūz vniuersale essentialiter distribuit terminū cōmunē i sup
posita pntia pterita 2 futura. ergo pclusio vestra falsa. Alius probatur. qz
illud quod semel cadit sub distributōe termini cōmunis semper cadit sub
illa. sed supposita pterita semel fuerunt. 2 supposita futura semel erunt. ex
ad minus sunt fm apertudinem. quod sufficit ad distributōnē termini cō
munis. ergo equaliter pro omnibus illis distribuit. Maior pater ex definitiō
ne de omni pmo posterioz. vbi supius inest inferioribz equaliter 2 semp

Argumentorum

et etiā in eodem primo et vbiqz. **Dm** q licet equaliter dicat de omibz suppositis existentibz. **fm** etiā omnē differentia rpiis **fm** actum vel **fm** ap-
titudine dum non sunt. modo hoc signum omnis notat actuale distribu-
tione in supposita. sed supposita preterita nō sunt nisi **fm** analogiam ad sup-
posita presentia. Et sicut **dōm** est de suppositis futuris. et ergo inequaliter p
illo sic distributio.

Arguit. terminus debet distribui in omnia illa ad que se hz p indifferenti-
tiam. sed terminus cōmunis indifferenter se habet ad supposita presentia pre-
terita et futura. ergo equaliter distribuitur in illa. **Minor** patz. quia terminus
nō cōis nullā dōm rpiis sibi determinat. **gē** inditōs ad oē rps et p pñs se hz
indifferenter et cōis distribuit i via supposita. **dōm** q arg^m pbat verū si ter-
min⁹ pñderet **fm** iditūā cōitiale et qñtū ad rōnez cōitiale q est definitio.
Sed si sit solū indifferēs quantū ad rōnem significandi nō oportet. sic autē
qde termino cōmuni p cōpatōne ad supposita presentia preterita et futura.

Arguit. terminus cōmunis distribuit in supposita **fm** q intelligit et signi-
ficatur. sed ipm quod significat et intelligitur indifferenter se habet ad om-
nia supposita. ergo. **Minor** patet. quia **fm** q intelligit et significatur est
obiectum distributionis. **Minor** patet. quia cesar qui est suppositum in p-
terito ita bene significat naturam humanā sicut sores qui est presens. eo
q in anima cesaris tota saluatur. **Dm** q licet sit indifferens quantū
ad esse intellectum. nō tñ qñtū ad rem intellectā et significatam. quia sup-
posita existentia realiter includunt naturam significatā per terminū distri-
butū. reliqua autē hoc faciunt **fm** intellectū tñ. qui fundatur super possibi-
litatem illorum suppositorum.

Arguit. in illa equaliter distribuitur terminus cōmunis que equaliter
sunt supposita. sed presentia preterita et futura equaliter sunt supposita. ergo
equaliter in illa distribuitur. **Minor** patet. quia illud est suppositū alicui⁹
quod significat naturam eius magis contractam. sed hoc faciunt supposi-
ta preterita et futura sicut presentia. vt sunt cesar antixps et sores. **Dis-**
cendū est per interempōnem. quia non sunt equaliter supposita vt patet
ex dictis. Sed ptra. significat naturam termini cōmunis magis cōtrac-
tam. **Dm** q hoc non sufficit. sed preter hoc oportet q includant essentia-
liter naturam illam contractam. sed hoc non faciunt equaliter ista sup-
posita. quia presentia supposita illā naturā includunt **fm** actum. reliqua
autē **fm** potentiam. quia de cesare actualiter non existente ista pñcatio est
falsa. cesar est homo.

Arguit. dicit Porphyrius. siue socrates sit siue non sit semp tamen est
aīal rōnale. **gē** solutio nulla. **Dm** q socrates tunc nō est animal rōnale
sed animal rōnale (ex quo est natura cōmunis) manet socrate cōtinuo. eo
q potest manere et saluari in alio supposito ipius nature humane. et sic debz
intelligi dictum Porphyrii.

Arguit. ex maiori de inesse et minori de contingenti ad verū sicut sequit
conclusio de contingenti. sed hoc non esset nisi minor que est de contingenti
sumatur de distributōne maioris de inesse. nō in minori de contingenti ad
verū sicut sumitur supposita in potentia. ergo supposita in potentia ea
debant sub distributōne maioris de inesse. dicendo sic omnis homo est et

Promptuarium

sibilis. omne animal contingit esse hominem. ergo omne animal contingit esse risibile. **Dm** qd tene ex maiori de messe et minori de contingenti bene sequitur conclusio de contingenti. Et ulterius quando dicitur. ergo sub distributione maioris de messe sumit minor de contingenti. hoc falsum est. quia talis est imperfectus syllogismus secundum philosophum. nec tenet per dictum de omni. ergo etc. Ex quo patet quod non equaliter sit distributio ad omnia supposita. quia preterita et futura non sunt. sed non possunt esse secundum actum participare naturam termini distributivum. sicut supposita presentia. Satis itaque est de hac materia.

Ponit ergo Avicenna istam conclusionem.

Ens est unius rationis ad

substantiam et accedens inequaliter participare. Contra hoc opponit Spinosa.

Arguit. inquit Porphyrius. Si quod omnia entia vocet non uniuoce sed equiuoce nuncupabit. ergo non est entis una ratio. **Dm** qd Porphyrius non vult quod ens sit simpliciter equiuocum nec uniuocum simpliciter. sed vult quod sit entis una ratio. que tamen inequaliter est participata a particularibus entibus.

Arguit. Porphyrius dicit. non uniuoce sed equiuoce nuncupabit. **Dm** qd accipit equiuocum ibi generaliter. et sic Porphyrius vocat illud equiuocum non quod secundum diuersas rationes ab aliquibus participatur. sed vocat illud equiuocum quod non est vere uniuocum. et sic licet ens est unum secundum se. non tamen in comparatione ad alia equaliter a suis inferioribus participatur.

Arguit. ens dicitur pure equiuoce de illis. scilicet de substantia et accidente. sed solus est nullus. Probat. quia ens dicitur de entibus sicut sanum de vna cibo et animalis mali. sed hoc est equiuoce. vel ad minus analogice. ergo etc. **Dm** qd ratio entis in se est una et uniuoca. sed participata ad illa que precipue ratione entis tunc est analogica. quia per prius et posterius participatur.

Arguit. quanto aliquid magis se extendit tanto magis debet esse equiuocum sed ratio entis est homodi. sed etc. Maior est satis nota. sed minor probatur. quia ens est primum creatum primum. sed non solum extendit se ad primum. sed ad omnia entia. **Dm** qd ex hoc bene sequitur quod ratio entis sit una. ipsa tamen est inequaliter participata. et sic est equiuoca.

Arguit. in equiuoco non potest fundari contradictio. sed in ente bene potest fundari contradictio. ergo non est equiuocum ad substantiam et accedens. Maior patet ex ratione contradictionis requiritis ad contradictionem. scilicet ad idem. secundum idem. sive et in eodem re. Sed minor patet. quia ens et non ens opponuntur contradictione. **Dm** qd ens non est uniuocum neque equiuocum sed est analogum. et in illo bene potest fundari contradictio.

et haec acta
Arguit. obiectum primum intellectus debet esse quod unum et unius rationis. sed ens est primum obiectum intellectus. ergo eius est ratio una ad substantiam et ad accedens. Maior patet. quia unus motus seu actus solus primo et immediate est circa unum obiectum. Sed minor patet ex Aristotele. primo physicorum. ubi dicitur quod philosophia sunt nobis notiora. sed ens est confusissimum. ergo est primum quod apprehendatur ab intellectu nostro. **Dm** qd licet ens primo apprehendatur. tamen ex hoc non sequitur quod sit uniuocum seu equiuocum. sed solus analogum inequaliter participatum a substantia et accidente.

Argumentoy

Arguit. posterius nō potest variare prius. sed substantia z accēs sūt po-
steriora rōne entis. ḡ nō pnt ipm variare. cū in se vna est. Dm q poste-
rius nō variat prius absolutū. sed tene respectū. qz dicēdo ens est prius
est quoddam respectū. ergo zc

Arguit. ens respectū debet esse in p̄dicamēto relatiōis. sed ens ē trā-
scendens. ḡ dī esse qd absolutissimū nullū penitus hīs respectū. Dm
q licet nō hī respectū relatiū z p̄prie dictū. sed tñ hī respectū transcendēs
rem. z ille respectus facit ipm esse equocū.

Arguit. equiuoca sunt fm Aresto. quoy solum nomē cōmune est. z rō
substantie fm illud nomē est diuersa. sed nomē entis nō est solum p̄mune
sed etiā res q ens significata. Dm q hoc argumentū pbat q nō ē pu-
rum equocum. sed tñ nō pcludit quin possit esse analogum.

Arguit. ptingit tñ vnum intelligere sedō thoptoy. z terciō de anima
Sed ens intelligit. ergo ens fecit tñ vñū. Vnoz pater. quia intelligit i
p̄ma oparōne intellectus. in qua nō cōcipimus nisi vñū. Dm q in pri-
ma oparōne intellectus solū intelligimus vnum sine compositiōe. tñ pos-
sumus nihilominus intelligere illud vnum qd analogice se habet ad plus
ra. quēadmodū est ens. Vel dōm q significat vnum principaliter. sed sig-
nificat tene plura analogice z quodā ordine.

Arguit. sicut se habet res ad esse ita se hī ad intelligere z significare. sed
entis est vnus conceptus pueniens substantiā z accidens. ergo nō ē ineq-
litter p̄cipatū. Dm q licet intellectus simplici conceptu intelligat ens
tamē ille cōceptus semp habet respectū ad analogata entis. qui est ad sub-
stantiam z accidens. qz inegaliter participatur.

Arguit. in genere cause formalis nō potest esse analogia. sed solum in a-
lijs generibz causaz. sed ens se habet i genere cause formalis. ḡ zc. Vnoz
pater. qz sicut substantia est formalissimū in suo genere. ita ens debet esse for-
malissimū ad oīa p̄dicamenta. Dm q ens nō est p̄ncipiū formale. sed
solū fundamentale ad substantiā z accidens.

Arguit. omnis pluralitas debet reduci ad vnitatem. s; plura sunt entia
etiā equiuoca z analogia. ergo cū nō reducitur ad aliqd genus p̄muniū
q ens videt q ens debet esse vniocū. Dm q omnis pluralitas reduc-
itur ad vnitatem non vniocatiōis sed analogie

Arguit. primū p̄ncipiū debet esse vnius rōnis. sed ens est primū z cōs-
mumissimū p̄ncipiū incomplexū. ergo debet esse vnius rōnis. Maior p̄z
per Aresto. p̄mo posterioz dicentē q in vnoqz genere est primū qd est me-
rum z mensura alioz. sed rō mensure p̄sistit in vnitare. eo q vna mensura
fm vnam rōnem mensure mēsurat oīa mensurabilia. Dm q Aresto.
loquit de mensura vnioca que est in genere. mō ens est extra genus eo q
est transcendēs. Vel dōm q licet ens hī rōne mensure. illa tñ est analogia ad
diuersa mēsurabilia quēadmodū sunt substantia z accidens.

Arguit. illud p̄dicat vniocē qd p̄dicat de pluribz sibi subiectis vno no-
mine z vna ratione. sed hī mō est ens per comparōem ad substantiā z ac-
cidens. ḡ zc. Maior p̄z ex definitiōe vniocoy. Vnoz p̄z in istis p̄dica-
tionibus substantia est ens. quantitas est ens zc. Dm q licet nomē sit
vnum z rō sit. tñ ineq̄litter p̄cipat. sicut ineq̄litter suba z accēs sunt entia

Promptuarium

Arguitur impossibile est illam rationem esse unam. Probat quia quandoque tunc aliquid habet esse in causa et causato prius habet esse in causa et posterius in causato. modo substantia est causa accidentis. ergo ens prius inest substantie tanquam cause. et deinde inest accidenti. Unde quod verum est. et propter hoc dictum est quod inequaliter participatur ens.

Arguitur modus predicandi fundatur supra modus essendi ipsius rei. sed ens habet unum modum essendi in substantia et accidente. ergo etc. Maior patet quia prima causa equaliter se habet ad omnia. ergo primum ens debet habere equaliter modum essendi in omnibus. Unde quod non est simile. quia prima causa immutabilis est in omnibus. cum non adhereat rationi eius omnibus per realem sui participationem sicut ratio entis. que secundum se inequaliter in omnibus reperitur.

Arguitur. quaecumque sunt eadem vel sunt eadem genere specie vel numero sed nullo istorum modorum ydemprificans substantia et accidens. etc. Maior patet per sufficientem divisionem. Minor patet. quia eadem genere sunt que sub eodem genere continentur. sed substantia et accedens continentur sub diversis generibus. et diversitas generum excludit ydempricitatem specificam et numeralem. etc.

Unde quod nullo istorum modorum ydemprificans. sed est alius modus ydempricitatis. qui vocatur ydempricitas analogie. et secundum illum modum est inter substantiam et accidens ydempricitas.

Arguitur ydempricitas numeralis presupponit ydempricitatem genericam et specificam. sed inter substantiam et accidens est illa numeralis ydempricitas. ergo etc. Maior est manifesta. quia inferius semper presupponit suum superius. Minor patet. quia accidens semper capit numerum a subiecto. Unde quod illa propter intelligitur de ydempricitate essentiali. scilicet substantia et accedens faciunt ydempricitatem accidentalem.

Arguitur. dicunt logici. albedo est de essentia hominis albi. etc. accidens et substantia possunt ydemprificari essentialiter. Unde quod licet albedo sit de essentia hominis albi. quia sine albedine homo non potest esse albus. tamen non est de essentia hominis absolute accepti. sed sibi accidit. etc.

Arguitur. illud est de essentia alicuius sine quo illud esse non potest. sed non potest esse substantia in re. natura sine accidentibus. Unde quod simpliciter loquendo non potest esse sine accidentibus. tamen tene potest esse sine hoc vel illo accidente. Etiam potest esse sine accidentibus intelligi. sicut prius sine posteriori. etc. non sunt de essentia ipsius substantie. Et sic Spineus facit fecit argumentis Alij. Cui Alius aliam ponit conclusionem. ¶ Alius

Ens et unum et cetera transire

Entia conuertuntur ad invicem sicut subiectum et sua propria passio

Contra quam sic opponit Spineus

Arguitur divisum et dividens non conuertuntur ad invicem. sed ens et unum habent se habere. etc. Maior patet. quia divisum debet excedere membra dividenda. videlicet ex prima parte ne bene divisionis. Minor patet. quia ens prima sui divisione dividitur in unum et multa. Unde quod illud non est unum quod pueritur cum ente. Vel unde quod pueritur quo ad supposita. quia in quocumque reperitur entitas in illo reperitur veritas. non quo ad significata. quia significatum unius est alterius rationis a significato alterius.

Argumentorum.

Arguit. prahens nō puerit cum contracto. sed vnum cōtrahit ens. **¶** Maior pz. qz pueribilia se nō excedunt pmo posterior. sed ptractum excedit cōtrahens rōne sue cōtrahit. Minor pz. qz vñ addit sup ens indiut hōne z rōnem indiut. **¶** Dm q vñ nō est magis ptractū qñ ad supposita qñ ens. z sic conuertunt. sed bene est magis contractū quo ad rōnem significandi. z sic non conuertuntur.

Arguit. quod addit aliquid reale sup ens nō cōuertit cum ente. qz hoc additū separat ipm ab alijs fm cōm rōne entis iam cōtractā. s. vñ addit sup ens. **¶** r. Minor pz. qz si nihil realiter adderet tūc hic esset nugatō vñ ens. **¶** Dm pmo q vñ nihil realiter addit sup ens. **¶** Et qñ dicit q ibi est nugatio. **¶** Dm q ens z vñ h. s. diuersas rōnes quaz vna non includit aliā. Sed ptra hoc replicat. vnus rō necessario est ens. **¶** vnum includit in se rōnem entis. **¶** Dm q in rōne vnus formaliter (vt est ratio vnus) nō includit rō entis. Sed ptra. rō vnus est quoddā ens. **¶** s. iclu dit rōnem entis. **¶** Dm q rō vnus vt est quoddā ens bene includit rōne entis. tñ rō vnus formaliter est alia a rōne entis. qz rō vnus est rō indiut s. s. rō entis est indeterminata ad diuisum vel indiutū seu multiplex.

Arguit. illud nō cōuertit cū ente cuius intellectus est posterior intellectu entis. sed intellectus vñ est posterior intellectu entis. **¶** r. Maior pz qz talis ē ordo rer in intelligendo qñ ē in essendo. Minor pz. qz vñ sup per addit enti. **¶** Dm q vñ ē qñ ad scata. nō tñ qñ ad supposita.

Arguit. vñ nō puerit cū ente. **¶** r. Hīs pbat. qz illud qd reducit ad vñ determinatū gen? nō cōuertit cū illo qd extendit se ad oia genera. S. vnitas est pncipiū pntatis discrete que est vñ determinatū genus. z ens extendit se ad oia genera. **¶** r. Minor pz ex Aresto. pmo posterior. z in pluribus alijs passib. **¶** Dm q nō capit hic vnum vt est principium quantitatis discrete. sed vt est transcendens

Arguit. vñ transcendenter acceptū z ens nō cōuertunt. ergo r. Hīs pbat. qz hūs z puatio nō puerit. sed hoc mō se hñt ens z vnum. **¶** r. Maior est manifesta. qz pueribilia se ponūt. sed habitus z puatio mō tuo se destruit. **¶** Dm q vñ fm modū sonat quandam puationem. q tamē ponit aliquid. vel ad minus habet fundamentū.

Arguit. puatio dē carentiā alicuius. sed carentiā nihil ponit. qz positiū aufert. **¶** Dm q verū est fm modum fecandi formalem. qui tñ habet ali quod positiū p fundamento. quemadmodū vñ sonat ens in se indiutū. et sic est formalis distinctio.

Arguit. quicqd ab alio formaliter distinguit est ab alio distinctū realiter et fm actum. sed inter ens z vnum transcendenter acceptū non est realis distinctio. **¶** r. Maior est manifesta. quia forma est que separat z distinguit. **¶** Dm q qñs in ente z vno non sunt forme diuerse realiter distinguentes. sunt tamē in illis diuerse formales rōnes essendi in quibz fundat formalis distinctio fm modū intelligendi z fecandi.

Arguit. non vident esse distincta fm formales rōnes essendi significanti di z intelligendi. ergo r. Hīs pbat. qz si ens est vñ hoc est p essentiam. et ideo sunt distincta. vel p aliquod sup additū. z tunc illud additū erit iterū vnum per essentiam. aut erit processus in infinitū. sed ille phibet

Promptuarium

est et impossibilis transiri per intellectum. ergo non sunt formaliter distincta.

Dñm qd vt supra. qd nihil sup addit fm essentia. sed tñ fm modū essen-
di. ex eo qd diuersi modi essendi possunt fundari in vna essentia. ergo et
Vel dñm est qd ens est vñ p aliquod additum Et qñ tunc replicatur
illud additū ex quo est ens erit vñm per aliud additum. ideo erit pectus
in infinitū Dñm qd illud additū non est illud qd est vñm sicut ens. sed est
illud quo est aliqd vñm. et illud pñter non est vñm per aliud. quādamodū
homo est albus per albedinē. sed albedo illa iterū non est alba p aliam albes-
dinem. ergo hoc argumentū falsum est.

Arguit. omne illud qd est intelligibile vel est ens vel non ens. s; vnitas
non est non ens. ergo est ens. Tñc vltius ens est vñm p aliquod sibi ad-
ditū. et illud est ens. qd sibi additur aliud vnūz quod iterū est aliud ens. et sic
erit pectus in infinitū. quod est impossibile. Sed maior prius assumpta
patet. qd inter ens et non ens nullū est mediū. Dñm qd non est simile de
albedine et vno. qd albedo est ens alicuius determinati generis. sed vñm
transcendenter acceptum extendit se ad omnia genera. sic ens est vñm per
aliqd additum. sed illud additū est vñm p essentia. sicut albedo est albedo p
suam essentiam. tñ ipsa est sup addita ipsi subiecto. licet sit in hoc differētia
qd ipsa a subiecto sit realiter distincta. et nō vnitas ab entitate. Tamē i hoc
est pueniētia. qd sicut albedo ē alba per essentia. ita vnitas est vna p essentia

Arguit. sicut est de bono ita est de ente. sed oīa bonum appetunt. et illud
bonū iterū appetit suū bonum. ergo sicut ens est vñm per vnitatem. ita illa
vnitas erit vna p aliam vnitatē. qd et pñā tenet p simile. qd sunt ambo ita
secundentia Dñm qd quīs bonū appetit bonū. tñ ille appetitus finitur in
primo bono. et iterato si ponatur (vt quidā volunt) qd vnitas esset vna p
aliam vnitatē. non tñ esset pcedendū in infinitū. sed standū esset in illo qd
est vñm per essentiam.

Arguit. omnia entia sunt in ordine posita. cum ergo ens et vñm sunt de
numero rez. oportet qd habeant ad inuicē ordines. et per pñs oportet qd ens
sit maioris entitatis qd vñm. Sed magis cōmune et minus cōmune nō
conuertunt fm Porphyriū. ergo et Dñm qd pueritū quantū ad sup
posita. qd in quocūq; reperit rō entis etiā reperit rō vnus et e cōuerso sed
non quo ad formales rōnes frandi. quia ens dicit qd illimitatū. sed rō vñ-
us est rō alicuius indiuisi. que est posterior rōne entis Quibus solutis
per Spineū ponitur talis conclusio ¶ Spineus

Passiones entis non sunt re-

aliter ab ipso ente distincte

Contra hoc opponit Alius

Arguit. causa efficiens et suus effectus realiter distinguuntur. sed sub-
iectū est causa efficiens suam passionē fm omnes phos. ergo conclusio vñā
est falsa. Maior est Aresto. secūdo physicoz. et secūdo metap h. qd est causa
extrinseca. Sed minor patet ex supra dictis Dñm qd hoc intelligit de pas-
sionibz realiter distinctis. non aut transcendētibz.

Arguit. idem nō est passio supiusus. si ergo vnitas. veritas et bonitas nō
sunt fm rem distincte ab ente. sequitur qd idem sit passio et subiectū. et quidez

Argumentoy

fit passio sui ipsius **O**dm q sunt idem fm rem.

¶ Arguit. illa distinguuntur reali inter q̄ p̄ fundari p̄radictio. s̄ in
ens z suas passionē fundat̄ vera p̄radictio. ḡ rē. Maio: p̄. q̄ p̄rad
ctio est inter illa q̄ maxime distant. Maio: p̄. q̄ subiectū est vñ z pas
siones sunt plura. s̄ vñ z nō vñ opponuntur inō p̄dicto. ḡ rē. Dm̄
q̄ illa diuersa fundantur in distinctis rāōnibus

Arguitur ex illo sequeretur q̄ transcendentia essent entia ratiōis.
hoc autē est falsum. ergo illud ex quo sequitur. **O**dm q̄ sunt ens reale
distinctum in se diuersis ratiōibus

¶ Arguit. nūc ens esset maxime logice cōsideratōis. qđ m̄ falsum est. Quia falsitas p3. q2 p̄tinet eius cōsideratio ad metaphysicū sicut p3 q̄rro metaphysice. Ans. p3. q2 passiōne cōsiderant fīm rōem. Dm̄ q̄ logē q̄s tractat de rōibz illis q̄ sunt scđarijs p̄ceptus. ⁊ sua p̄p̄ia intelligūtur in p̄marijs p̄ceptibz. ergo non sequitur.

¶ Arguitur sicut dicitur se ens reale ad ens rationis. ita se habet distinctio rationis ad distinctionem reale. scilicet ens rationis reducitur ad ens reale tanquam ad suum fundamentum. ergo etiam ista distinctio secundum rationem inter ens et suas passiones debet reduci ad aliquam distinctionem reale. sed ante ens et sua transcendentia non est aliud quid intelligibile. ergo etc. **T**ertium quod impossibile est intelligere unitatem ensis nisi intelligat quanta unitas privat. quod est alietas vel non idempritas inter ens et nihil. que est realis pluralitas et plurium non idempritas. et ergo reducitur in memoratam distinctionem que est inter ens et nihil seu non ens. sed distinctio entis et unius reducitur in distinctionem inferioris et superioris. (quod entitas) conuenit omnibus. ex hoc quod sunt extra ipsum nihil. **U**nitas autem ex habitu dicitur rei ad intellectum et esse simpliciter et esse sicut inferius dixerunt secundum intellectum.

Ad Arguitur. ſuperius ⁊ inferius ſunt idem. ergo ꝑ hoc nō poſſet ꝓbaꝛi qꝫ illa diſtinctio ꝓ ꝓtatem reducatur ad diſtinctionē reale. **R**edm qꝫ rez eſt in eodem. ſed in diuerſis realiter diſtinguuntur. ſicut humanitas in hoīe et animalitas in aſino. modo ſic eſt de ente et vero. qꝫ ens dicitꝛ ꝓ cōꝓarationē ad eſſe. ſed eſſe ens vez ꝓ cōꝓarationē ad intellectu. ſed et ens et eſſe ꝓ intellectu diſtinguūtur.

¶ Arguitur ex isto sequeretur qd realiter distingueretur ergo oppositum minus verum. Sequela probatur qd dicitur qd habent se sicut superius et inferius in diuersis. sed illa (vt prius exemplificatum est) differunt realiter ergo etc. Vnde qd non differunt ens et verum realiter. sed reducuntur ad realiter distincta vt huiusmodi. qd ratio veritatis attribuitur enti per preparationem ad intellectum. sed ratio bonitatis per preparationem ad voluntatem. sed voluntas et intellectus sunt potentie fm omnes veros philosophos realiter distincte. Et pro confirmatione istorum est Aristoteles ibi quarto metaphysice dicens. qd ens et verum sunt vna natura. Item idem dicit decimo metaphysice qd verum esse est vnicuique esse. ergo quod non est verum merito potest dici nihil.

¶ Arguitur passiones et subiecta debent esse in diuersis predicamentis. si
nec ens nec sua transcendentia sunt in aliquo predicamento. **g** **O**mnis
hoc intelligit de passionibus realiter a suis subiectis distinctis. modo ens

Promptuarium

non est a suis passionibus distinctum

Arguit. illa distinguuntur realiter quoz vnū reductiue ponit in alio quo genere. reliquū vero nō. sed vnitas (ex quo est pncipiū materie) reducitur ad pncipiū q̄tatis. nō aut entitas. **g** **zc.** **D**ōm q̄ hoc magis intelligit de illa vnitate que est pncipiū materie. non autem de illa vnitate que est passio entis.

Arguitur. ex illo videt se q̄ vnitatis sit vnitas. qz vnitas quantitatis p̄cipiat vnitatem transcendentie. z sic illa p̄sequēter debet alia p̄cipare ex eadē rōe. z sic posset eē p̄cellus in infinitū in vnitatibz. **D**ōm q̄ status est in vnitate transcendentis. que ex se ip̄a vna est. z est illa qua aliquid est vnum. ergo nō seq̄tur. sicut bonitas de se est bona in bonitate p̄ma increata in qua est status. ita etiam possumus dicere de vnitate qd etiā statū habet in illa vnitate que est increata. que est deus. existens omniterum pncipiū z creator **zc.**

Alius ex p̄dictis argumentatōibz elicit talem p̄clusionē.

Subiectum est causa suarum

passionū in genere cause efficiētis. Contra quā p̄ Spineū.

Arguit. ois cā efficiens agit p̄ motū. sed passio nō p̄ p̄duci a subiecto p̄ motū. ergo p̄clusio falsa. Maior est p̄hi scdo physicoz. vbi d̄r q̄ causa efficiens est pncipiū vnde motus. Minor p̄z de motu eterno circulari ip̄ius celi. qui est p̄mus omnū. si iam esset p̄ductus p̄ causam efficientem ante p̄mū motū esset motus. qd falsū est. **D**ōm fm aliquos q̄ hic loq̄tur de passionibz generabilū z corruptibilū quale nō est celūz. Vel aliter d̄m q̄ celum cum inclusionē sui motoris est causa motus sui per simplicem emanatōem.

Arguitur. oīe mutatum esse materie p̄supponit mutari. sed motus celi fit. ergo ante motū celi fuit mutari. z per p̄sequens ante p̄mū motū fuit motus. **D**ōm q̄ ille fuit motus metaphoricus z creationis q̄ nō facit aliquam mutationem in ip̄o create. quia fm Boetium immobilis manens dat cuncta moueri.

Arguit. oīe agens agit p̄ motū fm Aresto. p̄mo de generatōe. ex quo nō fuit possibilis mor̄. siue alicui⁹ passionis. p̄ductio nisi p̄ motū ab aliquo agente. **D**ōm q̄ dictū p̄hi intelligit de agente physico. quod in agēdo rep̄at̄ mō p̄mū agens nō agit hoc modo.

Arguit. simplex emanatio p̄ quā subiectū est causa efficiens sue passionis. aut est aliqua mutatio aut nō. Si p̄mū tunc quia nō est motus est tū cū motu p̄p̄e dicto. sicut p̄z octauo physicoz. vbi dicitur Generatio aut est motus aut non est sine motu. Si non est mutatio tūc erit mutari esse siue mutari. qd est contra Aresto. sexto physicoz. **D**ōm q̄ subiectū nō est causa efficiens sue passionis p̄ motū. qz tunc nō essent sit tempore. sed per indiuisibilem mutatiōem. p̄cedentē ab agēte voluntario cuius actus est supra motum z supra tempus. z sic p̄ducit formā in subiecto ad cuius forme. p̄ductōem p̄ modū naturalis p̄comitatie sequitur ipsa passio in subiecto ex fecunditate talis forme.

Argumentorum

¶ Arguit. ois cā debet pcedere suū effectū. s; quedā passionēs pcecessunt sua subiecta. ḡ nō pnt a subiectis causari. Maior pz ex diffinitōne cause. qz dī cā est ad cuius esse seqtur aliud. Sed minor pz. qz si ex aqua dī generari ignis. tūc oportet qd sit pūs calor agens in materiā ipi? aque anteq; forma ignis introducat. qz actus actiuorū sunt in patiente p dīspōsito. scdo de anima. tū ignis hz calorem vt ppiā passionem. Odm qd subiectū sp pcedit passionem. Et ad argumentū dīm qd calor qualiter tunc acceptus nō est passio ignis. sed calor in summo. z sic dī Aresto. scdo de generatōe qd quodlibet elementū determinat sibi vnā qualitatem in summo. z illa puenit illi tunc vt ppiā passio.

¶ Arguit si subiectū esset cā sue passionis. vel tūc pduceret suā passionem in eodē instāti in quo pducit subiectū. vel in alio instāti. s; nullum istoz est dīm. ergo zc. Maior pz qd nō in eodē instāti. qz tunc idē esset pducens z pductū. nec in alio instāti. qz tunc tempus esset mediū inter illa duo instātia. z sic subiectū tpaliter pcederet suā passionē. Odm qd pducitur in eodē instāti ipis. qz generatio eoz est in eodē tpe. z sūt eoz runde corruptio. fm Aresto. qro metaphysice. Et qū dī. ergo idē esset pducens z pductū. Odm qd idē nō pnt esse pducens z pductū in ppiā virtute. sed illud qd pducit in eodē instāti pnt esse pncipiū pductū alterius. sic autē est de subiecto in ordine ad passionē. qz virtutem produciendi habet a forma fm qd recepta est in materia. z illa est a generante. sic patet quarto celi.

¶ Arguit. qd fit. fit ab aliquo sibi sili in specie. s; subiectū z sua ppiā passio nō sunt eiusdē spī. imo sunt diuersoz p dīcamentoz. s; sub stātie seu accidētis. Odm qd maior intelligit de agente vniyoco. modo subiectum est cā efficiens equoca sue passionis.

¶ Arguitur. effectus nō potest p dīcare de sua causa efficiente. sed p ppiā passio p dīcatur de suo subiecto. ergo zc. Maior pz. quia effectus eius est illi cause extrinsecus. sed in predicatione oportet vnum alteri inherere. Minor patet in hoc exemplo. homo est risibilis. Dicendum qd maior intelligitur de effectibus omnino extrinsecis. modo licet passio insit subiecto extrinseco quantum ad modum sue productionis. tamē itez rum fluit ad suam causam tanq; ad subiectum cui inheret. z sic p dīcatur potius in genere cause materialis comparata et hoc concretive. q; in genere cause efficientis.

¶ Arguit. idē nō ē in actu z in potētia respectu eiusdē. s; subiectū (in qrtū est cā efficiēs) est in actu respectu passionis. ḡ nō pnt p ppariōem ad passionē esse in potētia. Maior est aresto. pmo de aia dīctis. Acc? z potentia nō pnt differūt. Etia scdo philicoz vbi dī qd alia est rō acc? z potentie. Odm qd hoc est respectu eiusdē. tū est p diuersa in subiecto exis stentia. qz per formam agit. z est in actu. sed per materiam est in potentia et recipit. Sed alij dicunt qd non est repugnantia si est potentia remota. s; bene propinqua zc.

¶ Arguit. vnus effectus nō hz duo agentia. s; passio est vnus effectus qd causat a generante. ḡ nō causatur a subiecto. Maior est cōmentatoris auerrois ptra auicennā. S; minor pz. qz dī Aresto. quarto celi. qd dicitur

Promptuarium

Forma dat etiā psequentiā ad formā. sed passio psequitur formā q̄ est de ge-
nerante. ergo non causatur a subiecto suo. **O**dm q̄ generans formā
est causa prima. sed subiectū totū (q̄d cōpositū est ex materia et forma)
est causa proxima. modo nihil impedit vnius esse plures causas subordi-
natas quemadmodum est in proposito.

Arguit. nihil citra p̄mū p̄t agere p̄ suā essentia. s̄ si p̄prietates et passi-
ones siue potentie rez. fluerent immediate a subiecto. tunc esset agens per
essentia q̄ ante illas potētiās nihil est intelligēdū nisi nuda essentia. ergo

Odm q̄ simplici emanatōe pcedunt a secunditate ipsius forme sub-
iecti s̄m virtutē causatiuā a generante ei impressa

Arguit. ad qualitates sc̄de sp̄ci nō est mot⁹ s̄m **A**resto. septimo phi-
sicoz. s̄ oēs p̄prie passionēs sunt in sc̄da specie qualitatis. q̄ nō p̄nt cau-
sari p̄ motū a subiecto **O**dm q̄ **A**resto loq̄tur de motu p̄prie dicto. q̄
nō est in sc̄da specie q̄litates. bñ tñ motus cōiter dictus **E**l **o**dm q̄ nō
est ibi motus p̄mo et p̄ se. s̄ solū ex p̄sequēti. q̄ sc̄z subiectū est p̄ductus
p̄ motū. et ad illā p̄ductōem p̄ modū cōmitatīe naturalis sequit̄ gene-
ratio ip̄az passionū. q̄dāmō intrinsece et coessentialr. s̄ q̄dā dicebant q̄
nō essent a subiectis realiter distincte. et ergo d̄t **A**resto. q̄rto metaphy-
sice q̄ eadē generatōe generantur et corrumpuntur.

Arguit. passionēs nō causant a subiectis p̄ se. q̄ solo falsa **A**n̄s. p̄bat
q̄ eclipsis est passio lune. tñ nō causat a luna. s̄ ab interpōe terre inter so-
lem et lunā. sicut d̄t **A**resto. sc̄do posteriorz. **O**dm q̄ p̄clusio p̄stra in-
telligit̄ de passionibz positivis et nō p̄uatiuis. q̄ aliunde causant.

Arguit. nō entis nō est aliqua causa. s̄ p̄uationes sunt nō entia. q̄
zē. **O**dm q̄ nō habent causam per se. quia illa semper intendit bonū
vel si habeant causam per se tunc nō est nō ens. sed fulsitur aliquo habis-
tu qui est aliquod ens positivum

Arguitur. sicut se h̄z passio entis increati ad ens increatū. sic se h̄z
passio entis creati ad ens creatū. sed nulla passio entis increati est sibi in-
herens. ergo etiā passionēs rez. creataz nō debent eis inherere. ergo zē.
Minoz p̄z. q̄ in deo nullū cadit accidens. q̄ acc̄is facit p̄p̄onem. s̄ de-
est simplex. q̄. **O**dm q̄ q̄uis nō potest inherere s̄m rem. tñ bñ s̄m mo-
dum. sed res create sunt ex duobus p̄ncipiis realiter distinctis semp cō-
posite. ergo passionēs possent illis inherere.

Arguit. materia et efficiēs nūq̄ coincidūt. sc̄do phisicoz. q̄ in rebz
creatis idē nō p̄t esse subiectū et efficiēs **O**dm q̄ materia ex qua et ef-
ficiēs nūq̄ p̄nt coincidere. q̄ efficiēs est actu. sicut idē **A**resto. ibidem
d̄t sp̄s existimabit̄ mouēs. s̄ materia ex qua est ens in pura potentia sed
materia in qua et efficiēs optime coincidūt. sicut p̄z in p̄posito de subiec-
to et passione. et s̄m hoc dicit **A**resto. p̄mo phisicoz q̄ materia et forma
sunt cause eoz q̄ sunt in toto p̄posito **E**x q̄bz dictis infert̄ corollarium

Lilius

Subiectū et sua p̄pria passio

sunt simul.

Contra quod per Spineum

Argumentos

Arguit. omnis causa precedit sui effectum. sed subiectum est causa sue
proprie passionis. ut patet ex predictis. ergo precedit ipsum. **O**mnis quod licet prece
dit natura. sunt tamen simul tempore. **L**uius ro est. quod causa in actu et completo est
simul tempore cum suo effectu. sicut patet per commentatorem primo posteriorum de
similibus per comparationem ad conclusionem.

¶ Arguitur notiora sunt pota sed passio est notior suo subiecto. ergo
est pot. Quinor pz. qz dicitur Aresto. pmo de aia qd accidentia magna pre-
feruntur ad cognoscendum qd quid est. Vidim qd hoc est solia a posteriori
non aut a priori et pmi tempus

¶ Arguitur illa nō sunt singl^r tpe q̄ nō cadūt sub tpe tan^{q̄} mensuratum
sub mensura. sed subiectū z sua ppria passio sunt hmoi. ergo zc. Vno
p3. q2 ambo sunt vlla q̄ sunt vbiq; extra semp z frequenter fm trestio.
pmo posterior. Ddm q̄ hoc vexp est p se. s; p accūs mensurant cū illa
mensura qua mensurantur singularia. Et fm illi modidicit Guilber
tus q̄ terminus generatōis pmus est suppositū z singulari. sed ex p se
quenti generatur vlt. z sic etiam mensurat tpe zc.

Et istis ponit Lilius tale correlariū

Illozum que sunt eadem

¶ In essentia est unum proprium. Contra qd p spineu.

¶ Arguitur subiectum p[ro]dicatum sunt idē. s[ed] p[ro]p[ri]ū h[ab]et se in r[ati]ōne p[ro]dicati p[er]
p[ar]tem ad suū subiectū. si ergo idem esset p[ro]p[ri]ū illoz q[ui] sunt idē tūc p[ro]p[ri]ū
esset ip[su]s p[ro]p[ri]ū. sicut p[ro]p[ri]ū est ip[su]s subiecti. Odm q[ui] p[ro]p[ri]ū
et suū subiectū nō sunt idē fm essentia sicut loquitur correlatiū. s[ed] solum
sunt idē subiecto numeraliter. et differit fm suas essentias. sicut enia d[is]
uerso p[ro]dicamentoz. ergo nō valet argumētū. sed si essent idem sicut d[is]
tinctio z diffinitio bene sequerēt. q[ui] illoz esse est vna essentia

[illegible]

¶ Arguit. pñū est pñciū cognoscēdi. s3 diffinitio p se est sufficiēs co-
gnoscēdi pñciū. g̃ zc. Dñm q̃ vep̃ e a pñi. s3 pñū a posteriori

Arguitur p[ri]m[u] non p[re]esse p[ri]ncipiu[m] cognoscendi posteriori z quo ad nos. § 76. Ans. p[ro]bat. q[uo]d illud non est p[ri]ncipiu[m] cognoscendi quo ad nos. c[ir]ca cognitione[m] est multu[m] difficile. § 77. Sino[r] p[er] p[ro]f. Aresto. p[ri]mo posterioru[m]. q[uo]d ex eo p[ro]tinent multi errores in assignatione vniuersalis. O[mn]i q[uo]d posito illo q[uo]d sciat v[er] p[ro]p[ri]u[m] tunc ducit in notici[am] rei plus q[uam] accide[n]cia com[m]unia. §i autem non cognoscitur v[er] p[ro]p[ri]u[m] sed v[er] accidens. c[ir]c[um]m[un]e. tunc ad modu[m] illorum accidentiu[m] ducit in alio[rum] noticiam.

Et quando dicitur diffinitio p se est manifesta z est pncipiū cognoscendi ergo zc. Om q vez est vt hmoi nō tñ incipit est idē fm essentia cū diffinito qz sic illoz est vna rō notificatōis a posteriori.

Promptuarium

Istis visis ponit Spineus talem conclusionē

Proprium est unum predica-

tum dyalecticum. Contra quam p. Liliū

Arguit. propriū nō est predicatū dyalecticū. ergo conclusio minus vera. Ans. probat. q. vel hoc esset respectu sp. vel respectu indiuiduorum. s. nullū istorū est dōm. g. rē. Maior p. ex sufficenti diuisione fm respectū. s. minor p. q. nō ad p. m. a. partē. q. diffinitio est predicatū respectu sp. g. nō p. propriū. Patet. q. n. q. vnius subiecti est tm vnu propriū. Scdm p. q. predicatū ponit in p. p. n. e. terminabili p. artē dyalectica. s. h. m. d. nō sunt indiuisibilia. ergo rē. Odm q. propriū ē predicatū respectu sp. q. de illa p. uerūm predicatur. vt inquit Albertus. Et q. n. replicat. diffinitio est predicatū respectu sp. Odm q. v. est. et etiā propriū fm diuersas tm rōnes

Arguit. predicatū d. de suo subiecto. s. propriū nō p. predicari de specie. ergo nō est eius predicatū. Maior p. q. modus predicandi fundat sup. modū essendi. Minor p. q. effectus nō predicat de sua cā efficiente. eo q. est extrinsecus. sed propriū causat a specie. g. nō predicat de ea vt patuit supius

Odm q. licet non predicatur predicatione essentiali vt vult argumētum. tamen bene predicatione accidentali

Arguit. nō predicat de sp. predicatōe accidentali. g. rē. Ans. p. q. ista est mala predicatio. hō est risibilitas. Odm q. v. est in abstracto. q. sic nullū actūs predicat de subiecto. tm bene in concreto. vt hō est risibilis.

Arguit. q. nō est subiectū nō est predicatū. s. propriū nō p. ē subiectū ergo nō est predicatū. Maior p. q. opposita h. n. se circa idē. s. subiectū et predicatū sunt h. m. d. g. rē. Minor p. q. subiectū d. p. se stare. s. propriū scaturaturā inherente sp. in subiecto. g. etiā sp. predicat. Odm q. opposita p. trarie vel p. uatiue h. n. fieri circa idē. vt patz p. Aresto. in p. mo de somno et vigilia. nō autē relatiue opposita. qualia sunt subiectū et predicatū formalit. eo q. illa (vt p. p. p. m. etatorē in postp. dicamētis) mutuo se expellunt ab eodē subiecto respectu eiusdē fm actū et aptitudinē.

Arguit. idē nō est predicabile et predicatū. s. propriū est predicabile. vt patz p. Aresto. p. mo thopicoz. ergo nō est predicatū. Maior p. q. predicabile et predicatū est vt disparata d. rā etiā penes numez. q. q. n. q. sunt predicabilia. tria autē tm predicata. Odm ad maiore q. est falsū. q. idē p. ē presdicabile et predicatū fm diuersos modos p. siderandi. nam dicit predicatum fm modū inherendi in tali subiecto fm q. facit p. p. n. e. terminabilem p. artem dyalecticam. s. predicabile sumitur a modo predicandi.

Arguit. posito posteriori ponit et pus. s. modus predicandi p. supponit modū inherendi tāq. pus. g. omne predicabile est predicatū. Odm q. v. ē. tm ille mod. inherendi nō sp. est talis q. n. requirit ad predicatū dyalecticū.

Arguit. illud nō est predicatū q. nō est v. s. propriū nō est vniuersale ergo nō est predicatū. Maior p. q. de predicatis solum est scientia et talia sunt v. l. a. fm Aresto. p. mo posterior. Minor patz. q. v. fm eius diffinitio nō est vnum verūm in multis. s. propriū vni soli conuenit. ergo.

Odm q. v. est immediatē. s. mediatē pluribus conuenit

Argumentoz

Arguitur. opposita nō pnt vni puenire. s; vniuersale z singulare s; opposita s; m Aristot. pmo posterior. ergo nō potest esse cōmune z singulare. Dm q hoc est respectu diuersoz. q; respectu spci vni soli puenit s; respectu indiuiduoz pluribus conuenit

Arguitur. ex illo sequitur q ppiū nō est vlt. z p psequēs nō ē p dī catū. Patet q; vniuersale debet esse immediate in multis. s; ppiū immed iate est in vno tñ. g. 2c. Maior p3. q; diffinitio imediate verificatur de suo diffinito. s; diffinit vlt qd est vñū versum in multis. g. 2c. Dm q illa diffinitio analogice vltib; puenit. z ergo qdā vltā p dī cantur analogice de plurib; sicut in pposito ppiū pmo z immediate p dī catur de spec ie. sed ex consequenti de indiuiduis.

Arguitur. nullū corruptibile est p dī catū. s; ppiū est corruptibile. g. nō est p dī catū. Maior p3. q; de p dī catis nō aut de corruptibilib; est scia vt vult Aristot. pmo posterior. Minor p3. q; accis corrumpit ad cor ruptionē sui subiecti sed ppiū est in indiuiduis. vt iam dictū est. ergo est corruptibile. Dm q licet in singularib; in quib; est p accis est corru pibile. tamen in specie omnino est incorruptibile.

Arguit. de Porphiri? pempta spē perimūt z ppiū. ergo est corrup tibile nō solū s; m indiuidua. s; etiā s; m spēs. Dm q Porphirius non vult q spēs perimūt. s; vult ostendere necessariā habitudinē inter spēm z ppiū. z sic ponit hoc quasi esset possibile.

Arguitur. omne p dī catū debet esse in aliquo p dī camento. s; ppiū nō est in aliquo p dī camento. ergo nō est p dī catū. Maior est nota. eo q p dī cata sunt qdam vltā. Sed minor p3. q; vel esset in eodē genere cū sub iecto vel in alio. s; nullū isto z est dicendū. g. 2c. Minor p3. q; ppiū ad p dī mam prem. q; subiectū z sua ppiā passio sp sunt in diuersis p dī camentis vt hō erisibile. Scda ps p3. s; q nō in alio. q; ppiū z sua passio idē p dī ficantur numeraliter. sed que sunt eadem sunt in eodē p dī camento. g. 2c.

Dm q sunt idē numero accitraliter. z talia pnt esse in diuersis p dī camentis. s; illa q sunt idē nūero essentialit sunt in eodē p dī camento

Arguit. omne p dī catū d; habere modū p dī cadi. s; ppiū nō h; modū p dī cadi. g. nō est p dī catū. Minor p3. q; nō p dī cat p accis. eo q p dī cat in scdo mō p dī cat. nec etiā p se. q; aliqd (s; m Albertū) p dī cat de eo s; cut est in ipō. s; ppiū est in spē vt accis est in subiecto. g. p dī cat de eo s; cut accis. Dm q q;uis ppiū est in specie vt accis in subiecto. nō tñ p dī cat p accis sed p se. eo q s; m suā ppiā naturā est in specie de qua p dī dicatur etiā in scdo modo p dī cat

Arguit. si esset p dī catū vel hoc esset respectu subiectoz vel respectu supposito. sed nullū istoz est dicendū. g. 2c. Non respectu subiectoz. q; ab illis nō abstrahit. Nō etiā respectu supposito. q; tunc esset idē cū ge nere z specie. eo q hnt eadē supposita. Dm q respectu subiectoz ē p dī catū. sed respectu supposito est vniuersale

Arguit. si ppiū ē p dī catū vel esset ppiū generis seu ppiū spci. s; nullū isto z ē dī m. g. Maior p3 p sufficientē diuisionē. S; minor p3. nō ppiū. q; ppiū psequēs gen? est generale z g nō p dī cat puerim de vna specie nec etiā ppiū psequēs specie. eo q etiā plurib; puenit. q; est vniuersale

Promptuarium

Dñm q̄ intelligit tam de pprio generico q̄ specifico Et qñ replis-
catur ppriū est solius sp̄i. Dñm q̄ tñc illud qđ est genus h̄z modum
sp̄i que ad modū sensualitas puenit aiali Et addendū est q̄ licet ppriū
specie pluribz pueniat hoc solū est ex p̄sequenti.

Arguitur. si ppriū esset p̄dicatum esset processus in infinitum. s̄
hoc nō potest esse. vt pz p̄ aresto. p̄mo posterior. z etiā scđo metaphysice
ergo zc. Dñm p̄ pz. qz om̄e p̄dicatū h̄z modum p̄dicandi sibi ppriū z
ille modus pprius p̄dicandi habebit aliū modū z sic in infinitū. sed hoc
est impossibile. ergo zc. Dñm q̄ ille pprius modus p̄dicandi ip̄ius p̄
p̄ij nō h̄z aliū modū p̄dicandi a seip̄o. s̄ tenet sub mō p̄dicandi ip̄ius p̄
p̄ij in p̄muni. ergo facit distinctū p̄dicatū. qz formatr puenit pprio. sicut
albedo formaliter est alba. z in genere cause formalis nō est processus in
infinitum. vt patet secundo metaphysice.

Arguit. p̄dicatū ppriū d̄z ē distinctū ab acc̄te. s̄ ppriū nō distin-
guir ab acc̄te. q̄ nō est p̄dicatū. Dñm p̄ pz. qz ppriū p̄mo p̄dicatur de
specie. s̄ acc̄s p̄dicat de indiuiduis. Dñm p̄ pz. qz ppriū z acc̄s h̄nt se
sicut sup̄ius z inferius. sed sup̄ius z inferius idēp̄ficant essentiatr. q̄.

Dñm q̄ acc̄s p̄dicamentale z ppriū h̄nt se sicut sup̄ius z inferius
et illa in q̄busdā p̄nt idēp̄ficari. nō tñ in om̄ibz. z ergo ppriū z acc̄s
in cōmuni sunt distincta p̄dicabilia.

Arguitur. si distinguerentur vel hoc esset ex eo qz ppriū z acc̄s
habent diuersos modos p̄dicandi. sed hoc nō. vel diuersos modos inhe-
rendi. sed hoc est falsum. ergo zc. Dñm p̄ patet. qz ppriū est p̄dicatum
p̄ se. acc̄dens vero per acc̄dens. sed hoc non. qz causa per se z causa p̄ ac-
cidens faciunt vnā causā. ergo illa duo habebunt etiā vnū modū
p̄dicandi. Dñm q̄ licet faciunt vnū per acc̄dens. sicut patz secūdo
physicor. tamen hic loquit de distinctōe formali z per se s̄m. quā distin-
ctionem res cadit sub arte

Arguitur. om̄e p̄ acc̄s reducitur ad p̄ se. Itē ista est p̄ se. hoc lignum
est albi p̄mo posterior. Itē illud p̄dicat de alio p̄ se qđ cadit in ei⁹ diffi-
nitōe. s̄ subiectū cadit in diffinitōe acc̄dētis in cōmuni. vt pz p̄ aresto.
septimo metaphysice. q̄ acc̄s p̄dicat sicut ppriū p̄ se. Dñm q̄ licet p̄di-
cat p̄ se nō tñ s̄m aliq̄e modū p̄seitatis que ponit aresto. p̄mo postero-
rium. Et qñ d̄z est de diffinitōe acc̄tis cōmunis ip̄m subiectū. q̄ zc.

Dñm q̄ illa nō est diffinitio ppria. s̄ p̄ additamentū. Et qñ repli-
catur. sic etiā ppriū diffinit p̄ additamentū. Dñm q̄ inter ppriū z suū
subiectū est coessentialis habitudo q̄ nō est inter acc̄dēs z suū subiectū
ergo nō h̄z talē modū p̄seitatis sicut habet ppriū.

Arguitur. omne illud est acc̄dens qđ nō est substantia. s̄ ppriū
nō est substantia. ergo est acc̄dens. z p̄ p̄sequēs nō distinguuntur. Dñm
q̄ verum est capiēdo acc̄dens pro illo quod adest z abest p̄ter subie-
cti corruptionem. sic vtrq̄ nō differunt

Itis visis ponit Alius hoc correlariū.

Proprium nō habet annexum

Argumentorum

Arguit. sicut se habet idē diffinitōe ad diffinitōem. sic se habet idē pprio ad propriū. sed idē diffinitōe est annexū diffinitionis. ergo idē pprio erit annexū ppriū. Maior pz p fortissimā z p maximā similitudinem.

Odm q idem z diuersum esse annexū alicuius pdicati debet causari ex ydēitate z diuersitate eius cuius est annexū. qz terminat p eadē p dēderatōes. Sed q aliqua sunt idē pprio nō causat ex pprio. s; ex pte forme specificē. quā ipm ppriū psequit. ergo nō habet annexum.

Arguit. qd habet denoiatōem a pprio z nō est propriū est annexū ipfi us ppriū. s; ppriū qn er vbi hnt denoiatōem. ppriū z nō sunt. ppa. s; sunt eius annexa. Maior pz. qz annexū prim puenit z prim differt ab eo cuius ē annexū. Dd; q ppriū qn er ppriū vbi nō ptenet formā sub ppo. s; nō s; annexa. Et qn replicatur. fm argumētū assumptū hnt denominatōem a pprio. s; zc. **O**dm q illa nō est formalis z realis. sed solum fm analogiam siue rationem.

Arguit. sicut se habet magis et minus ad accēs. ita etiā ad ppriū. s; illa sunt annexū accēs. ergo sunt annexū ppriū. Maior pz qz ppriū est accēs. Minor est. **A**resto. in thopis. **O**dm q licet ppriū sit accēs pdicamentale. nō tñ est accēs pdicatum. z tali puenit habere annexū illud s; magis et minus.

Arguit. propriū suscipit magis et minus. ergo pnt esse eius annexa. **A**ns pater. qz vnus homo est magis risibilis q; alius. **O**dm q nō suscipit magis z minus intrinsece. sed solum extrinsece ex pte subiecti.

Arguit. sicut opatio arguit formā. ita pfectior opatio debet arguere pfectiōem formā. s; vnus hō est magis pfectus in actu alicuius ppriū pta in ratiocinādo q; alius. s; forma ppriū magis pfecta est in illo. **O**dm q accēs est ipius suppositi in quo talis forma est. z qz illud suppositū est magis ad illū actū dispositū. ideo forma cū equali pfectiōe in illo pfectior opat q; in alio. Et p hoc soluitur istud argumētū. omnis forma cōpāabilis suscipit magis et minus. s; ppriū significat formā pparabilem. ergo zc. **S**olutio pz ex iam dictis.

Arguit. si illud qd minus videt inesse inest. z illud qd magis. s; minus videtur q accēs haberet annexū q; ppriū. qz ppriū est maioris pfectionis et entitatis q; accēs. **O**tm ex eadē rōne qua alia pdicata habent annexū etiam ppriū debet habere. **O**dm q licet ppriū sit pfectius q; accēs. tñ fm illā rōem pfectionis non puenit alicui habere annexū. sed ex eo qz h; aliqd qd prim puenit z prim differt. sed hoc nō habet propriū. qz modus pdicandi ipius propriū est inesse pueribilib. z nō indicare qd est esse rei. **S**tiam poneret annexū qd pueniret cū pprio in illa pditōe qd est puerum pdicari. z differret in illa q est non indicare. tñc esset diffinitū. que est vnū pncipale pdicatum ad syllogismū nō reducibile. **U**el puenit cū pprio in secūda z differret in prima. sic esset accēs. et fm omnib; tunc est genus. ergo zc.

Arguit. ppriū in pcreto prim differt a pprio in abstracto et prim cōuenit. s; illa duo se hnt vt pdicatum z annexū. **O**dm illa prius dñia est ex mā pcedi que non sufficit ad rōnem annexi. **U**t aut plenius intell; gamus naturā ppriū inquit. **S**pincus ad **L**iliū pon; tibi istā pclusionē

Propriū est quod soli inest et

¶ Arguit. cui⁹ nō est diffinitio eius nō est bona diffinitio. s; ipsius m^u

finitū idē sunt. Sed si propriū esset definitio tuc nō esset distincta predicatū
 et aliā et c. 81 de diffinitōe et c. 81 de diffinitōe. **Adm** & argumētū

¶ Arguit. qd qd est idē cū inferiori est idē cū superiori. sz pziū hic diffini

Dom q̄ quis est idē cū sua diffinitōe realiter accepta. s3 sua definitio in

Minor ptz. qz pziū indicat esse rei fm Aresto. in primo de aia dicentes

¶ Arguitur in loco a substantia terminus inferens debet dicere libani et
 essentia termini illati s; inter mōm z suā subiectā fundat locus a suba er

p[er] sp[eci]em ad subiectū. h[oc] totū a potentia. ex eo q[uo]d i[n] eo est in se h[ab]itudo
h[ab]itudo ad ip[s]m subiectū. et rōne illius p[ot] ibi fundari locus a substantia

ppuz ponit in definitōe subiecti. g̃ zc. Maior prz ex rōne definitōis. Dē

substantialē. si autē est. ppriū nō est definitio sed descriptio
 ¶ Dicitur nullā definitio dē dī p negatōem. sūta est hīc qd dī. Ma

noꝛ pꝛꝛ ex definitoe allumpta. Uolũ qđ p̃ illa negatiue est entis q̃m̃
m̃ qđ d̃m nobis incognitā. qđ p̃ hoc qđ non indicat p̃dicatur accētaliter

catur de re 2 accidentaliter **O**dm q nō debuit sic diffiniri. qz p̄dicatum

trialiter. Vel dñm q negatio negās rem ⁊ modū simul debet poni i defn

Adm qd h veru est de negatōe negatōe re z modum illud no de ne-
gante modū nū. qz illa nō aliquid esse magis nota q̄ eius positivum.

Argumento 2

ppriū est corruptibile. *g. 2c.* Minor ptz. qz dicit Porphyrius qz pempta
spē pmit et ppriū. Dm qz Porphyrius nō vult qz corruptat. s; vult
ostendere necessariā habitudinē ad inuicē. loquitur em ex suppone
Arguit. omne generabile ē corruptibile pmo celi. s; subiectū z sua
ppa passio sunt generabilia. *g. 2c.* Minor ptz p Aresto. qz
eo metaph. dicere. qz ppriū z suū subiectū eadē generatōe generat. z etiā
eadē corruptōe corruptunt. Dm qz ex quo subiectū ppriū sp est spēs
nō generat pmo z p se. sed ex pnti. s; et. ppriū. z ergo etiā ex pnti et
p accēs corruptitur. p se tamē incorruptibilia sunt ambo

Arguit. ex illo seqtur qz ppum est idē cū suo subiecto. Probat. qd
illa sunt idē fm substantiā q sic se habet qz posito vno ponit et reliquū. s;
hmoi est ppum z subiectū p Porphyriū in pdicabilibz. z fm Aresto. in
pmo posterior. *g. 2c.* Dm qz verū est qz ad positōem vnius ponitur
reliquū. nō tñ intrinsece et cēntialr sunt idem. sed tanqz aliqd extrinsecum
habet tamē necessariā habitudinē.

Arguit. illud nō est ppum qd pluribz inesse d; sed ois passio pluribz
inest *g.* nō est aliqd ppum vni soli pueniēs. sicut sensibile inest hoi asino
et reliqz spbz aialis. Dm qz pmo inest soli illi cuius ē passio. ppa. s;
cū aial z ex pnti pntis sub eo. Sed ppa. passio solū puenit spbz.
sed aial est genus. ergo nō habet passionē. Dm qz fm supra est spēs. et
sic habet passionē. z fm infra est genus. z sic non habet passionē

Arguit. nulla definitio debet dari p negatōem. sed ista est hmoi. *g.* non
est bona. Probatur. qz soli inesse z puerim pdicari sunt idē. Dm qz
sunt idem sicut supius z inferius. qz soli inesse est supius ad puerim pdi
cari. qz fmū soli nalo inest. et tñ nō predicantur puerim

Arguitur. supius et inferius s; pbinata faciūt nugatōem. *g. 2c.* Ans
ptz sic dicēdo hō aial. Dm. qz verū est qn minus cōe pcedit. s; nō qn
magis cōe pcedit. sicut est in pposito. Alij tñ dicūt qz et positū in defi
nitōe teneatur expositiue. et tunc argumētum nō habet locum

Arguit. ppriū vni soli puenit. s; puerim pdicari puenit definitōi
ergo nō puenit pprio. Tenet ppa. qz ppum z definitio s; diuersa p dē
cata. Dm qz puerim pdicari fm pmi modū pfeitat est ppum des
finitōi. s; puerim pdicari fm secūdu modū est ppum pprio.

Arguit. quēcūqz pueritibz predicatur eodē modo in huius. sed sic nō ē
de ppa passione z subiecto. *g. 2c.* Minor ptz. qz ppum inest subiecto fm
scdm modū pfeitat. sed subiectū inest ppo fm pmi modū. qd subiectū
est ps definitōis passionis. Dm qz nō est ps essentialis definitōis p
prij fm quē modū aliqd est i pmo modo pfeitat. sed solum est de definitō
tione passionis. fm qz est data p additamentum.

Arguit. definitio debet explicare totā cēntiā definiti. sed definitio pro
prij nō est hmoi. *g. 2c.* Maior patet p p dītōem reqsītā ad bonā definiti
onem. sed minor probatur. qd ppum puenit subiecto sp et fm oia sua sup
posita sed illa nō addūtur ad definitōem. pprij fm Aresto. pmo poste
rior. Dm qz licet nō ponant format. ponūtur tñ implicire. qd puer
im de aliquo pdicari est de omni z sp pdicari de illo. *g.* definitio designat
explicare totā substantiā et essentia definiti.

Promptuarium

Arguit. sola spēs diffinit fm Boetiu. sed ppriū z spēs sunt distincta p̄dicabilia. ergo nō potest propriū diffiniri. **Ōm q** sola spēs pprie diffinitur. sed alia describuntur sicut hic in proposito

Arguit. fm Aresto. scdo posterior accētis est demutatio. substantie vero diffinitio. sed pprium est accidens. ergo nō p̄t diffiniri. **Ōm q** substantia sola diffinit in suo proprio genere. sz alia p̄t solū p̄pletue diffiniri p̄ illa q̄ sunt alterius generis. sz hic nō diffinit. ppriū sz solū describit.

Arguit. nulla diffinitio d̄z puenire alteri a diffinito. sed ista ē hmoi. ergo zc. Minor p̄z. qz puerum p̄dicari etiā puenit accētis. qz color solū inest superficie. et ecōuerso q̄nto metaph. sed tñ color est accētis p̄mune.

Ōm q solū pprium puerum p̄dicatur de re tanq̄ causatū ex intrinsecis principiis ipsius subiecti.

Arguitur. omne accidens debet diffiniri per suū subiectū. sed ppriū est accidens. tñ nō ponit in sua diffinitione eius subiectū. **Ōm q** q̄uis nō ponatur formaliter tñ bene implicite et virtualiter in hoc qd̄ dicitur solū per quā dictionem intelligitur species

Arguit. omnis diffinitio debet esse explicita. ergo male d̄z q̄ implicite intelligatur in ea subiectū. **Ōm q** debet esse explicita p̄ p̄parationem ad diffinitū. ex eo q̄ debet esse magis nota. sic aut̄ est de descriptōe ipsius proprii in ordine ad suū diffinitum

Arguit. priora sunt notiora. sz puerum p̄dicari est posterius pprio. ergo nō notificat ppriū. **Ōm q** q̄uis nō notificat q̄ddatiue z cēntialiter tñ bñ describit in rōne alicuius p̄dicari. Et hoc solū argumētū. quo q̄s posset arguere q̄ ad faciendū diffinitōem ōz p̄mo inspicere in quo genere sit. sz nullū genus ponit in diffinitōe ista ipsius pprii. **Ōm q** Aresto. scdo posterior hoc intelligit de diffinitōe q̄ddatiua et essentiali. Pro maiori tñ intelligentia ipsius passionis proprie seu accidentis proprii ponit. **Ōm q** istam p̄clusionem

Separatio proprie passionis

a suo subiecto nō implicat p̄radictōem. **Ōm q** hoc sp̄neus

Arguit. quicqd̄ est alicui essentialē z pueniēs sibi fm naturā nō pōt ab eo separari. sed ppriū fm naturā puenit subiecto. sz p̄clusio minus vera. Minor p̄z. qz p̄dicatur de subiecto in materia naturali. **Ōm q** verum est. sed tamē in secūdo gradu. et ergo dicitur propriū.

Arguit. substantiale nō p̄t separari ab eo cuius est. sed ppriū est substantiale ipsi subiecto. sz zc. Minor p̄z p̄ p̄mētatorē sex p̄ncipiorū. **Ōm q** substantiale capit vno^o vt est substantia rei p̄stituēs. z illo mō nō p̄t separari ab illo cuius est. Alio mō capit substantiale p̄ illo qd̄ est substantia alicui rei p̄comitās. et illud bene pōt ab eo separari. sicut posterius a priori

Arguit. illud nō potest separari a subiecto quo posito subiectū ponitur et q̄ remoto subiectū re. nouet. sz posita. ppria passione ponit subiectū fm Aresto. p̄mo posterior. et ecōuerso. sz nō p̄t ppriū separari a subiecto

Ōm q q̄uis non possit separari a subiecto p̄ cām naturalem. tñ bñ per cām sup̄naturalem z infinitā qz p̄t intelligi sine subiecto. sz etiam pōt sine

Argumentorum

subiecto pducit et pseruari. qz causa pductiua nō est maioris perfectōis in deo qz potentia sua intellectiua

¶ Arguit definitio nō pē separari a suo definito. sed subiectū est de definitiōne passionis. ergo nō pē ab eo separari. **¶** Dm qz maior intelligitur de definitōe qd dicitur et essentiali. ista autē est effectiua. qz subiectus est cā efficiens pprie passionis. sed deus pē cām suspendere ab effectu et alius finem cursum nature producere.

¶ Arguit pprium fluit ex principijs subiecti in genere cause formalis. ergo solutio minus vera. **¶** His pbatur. qz idem inq̄tum idem semp nātum est facere idem. sed eadē sunt pncipia spēi et pprii spēs autē fluit ex illis in genere cause formalis. **¶** Etia ppriū. **¶** Dm qz idē inq̄tum idē causas idem. sed hoc est finem diuersum genus causandi p̄sideratū. et p̄ psequēs pprium pē separari a subiecto. Quius rō est. qz omne p̄us inq̄tus p̄us est separabile a posteriori p̄ aliquā potentia. sed subiectū est p̄us sua propria passione. ergo rē. **¶** Ad hoc tñ dicit schotiste qz maior habet veritate in p̄s et essentialiter distincto a posteriori. modo ipsi dicūt qz passio non sit essentialiter a subiecto distincta. qd falsum est. qz essentie predicamentoz finem. **¶** Aristo. p̄mo posteriorz sunt imp̄mixte et essentialiter distincte. sed subiectum est generaliter in p̄dicamento substantie. et passio in p̄dicamento qualitatē. **¶** Secūda rō est. qz q̄cquid pē deus in aliquo signo sine alio facere. h̄ pē in quocūqz tpe sine alio p̄seruare. sed p̄us vt h̄mō est in aliquo signo in quo nō est posteri⁹. **¶** Sed deus sic pē ipm p̄seruare p̄ totū tempus sine posteriori. qz subiectum est p̄us natura ipsa passione. **¶** Patz. qz cā est ipsius passionis efficiens que naturaliter p̄cedit suū effectū. **¶** Ad hoc dicunt schotiste qd est p̄us natura non est esse p̄us in aliquo signo in quo non sit posterior. qz esse p̄us natura non est aliud nisi p̄suppositio huius ab hoc in quadā aliterare nature. et p̄ortas nature est p̄suppositio siue dependētia. Sed p̄ioritas originis est p̄suppositio huius ab hoc cum idē p̄te nature. **¶** Tercia rō est. deus pē intelligere pprium sicut et nos sine subiecto. ergo etiam pē ipsum a subiecto separare. qz omnes potentie eius sunt eiusdem p̄fectionis. **¶** Dicūt schotiste qz deus intelligit duo p̄radictoria. tñ illa nō pē pducere. Sed dōm qz ille defectus nō est ex parte dei. sed ex parte ipsius pducibilis. **¶** Et dicendū finaliter qz potentie accepte fundamentaliter p̄ cōsp̄ationē ad deum se nō excedūt. tñ si p̄pant ad obiecta vna excedit aliam qz intellectus dei plura intelligit qz potentia pducit. **¶** Et totū fundamētū eoz fundat in hoc qz nō distinguit potentias seu pprias passioēs ab essentia suozum subiectozum cuius manifestus error patet insecūdo de aia finem omnes p̄metatores. Etiam finem theologos qui in potentis realiter distinctis diuersimode ponunt actum beatitudinis. sicut per dei gratiam postea latius declarabo

Itis expeditis ponit Spineus aliam p̄clusionem

Accidens est unū predicatum

dialecticum ab alijs distinctum. **¶** Contra quod p̄ Liliū

¶ Arguit nullum corruptibile est predicatum. sed accūs est corruptibile

Promptuarium

ergo nō est p̄dicatū. Maior pz. qz p̄dicatū dyalecticū debet esse vniuersale qd est incorruptibile p̄mo posterior. Minor pz. qz contingēs p̄ nō esse z corrupti. sed accēs p̄tingit inesse z nō inesse. ḡ zc. **Qd̄m** q̄ v̄le f̄m se totum est p̄petuū. p̄t̄ t̄n corrupti f̄m suas p̄es. Sed p̄tra. illud totū est f̄m se corruptibile cuius oēs p̄es sunt corruptibiles. ḡ euz partes totius v̄le corruptūtur. etiā ip̄m totū v̄le corrupti. cū p̄ thopicā maximā d̄r. Destructis omibz partibz etiā totū destruit. **Qd̄m** q̄ verū est siue partes siue mul corrupterent. sed licet vnū accēs p̄ticulare corrupti in platone. aliud t̄n manet in forte. cū singularia f̄m successione perpetuant ad inuicē. Tel̄ distendū q̄ accēs p̄ticulare est corruptibile. nō aut̄ in v̄le.

¶ Arguit. accēs in v̄le est corruptibile. ḡ solo falsa. Z̄ns. p̄bat. qz oīs aptitudo p̄mo puenit v̄libz. z deinde singularibz. sed corruptibile d̄r aptitudinem ad corruptiōem. ḡ p̄mo inest v̄libz. **Qd̄m** q̄ intelligit maior de illa aptitudine q̄ est perfectionis qualis non est corruptibilitas. Tel̄ d̄m q̄ puenit v̄le. sed illa non reducit in actum nisi in singulari supposito in quo est p̄ticulare accēdens

¶ Arguit. accēs in v̄le est f̄m actū corruptibile. qz oīs actio est ipsius forme totius. sed corruptere est agere. ḡ puenit p̄mo forme in v̄le. **Qd̄m** q̄ nō f̄m se sed f̄m q̄ est in toto p̄posito. et f̄m hoc d̄r. Aresto. p̄mo metaphyzice. q̄ actus z opationes sunt singulariū.

¶ Arguit. eodē mō accēs est corruptibile q̄m definit. sed solū accēs in v̄le definit. ergo accēs in v̄le est corruptibile. qz dicit definitio eius q̄ accēdens est qd̄ p̄tingit eidē inesse z nō inesse. sed eius nō inesse est eius corruptio. ḡ

Qd̄m q̄ illud p̄bū p̄tingit est exponendū p̄ aptitudines. sicut oīa p̄ba in definitionibz posita exponuntur

¶ Arguit. q̄necūqz aliqd̄ inest pluribz t̄n inest illis p̄ vnā p̄mune causā. ḡ corruptibilitas inest ipsis accidentibz. z nō inest alte d̄ni p̄ nigredinē. sed p̄ accēdens p̄mune. ergo accēs in p̄muni p̄mo est corruptibile. **Qd̄m** q̄ inest accidentibz corruptibilitas p̄ p̄parationē ad subiectū habens aptitudinem ad nō esse vel formā p̄teritiam

¶ Arguit. si esset p̄dicatū. vel hoc esset respectu subiectoz vel respectu sup̄positoz. sed nullū istoz est dicendū. ḡ zc. Maior pz. ex sufficiētia diuisionis. Sed minor p̄bat quo ad p̄mā p̄c. qz v̄le est forma abstracta. sed accēdens p̄paratum ad subiecta notat illis inesse. ḡ. Quo ad secundāz partē p̄bat. qz p̄paratū ad sua inferiora est genus. sicut pz. de q̄stitate q̄litate zc. **Qd̄m** q̄ est distinctū p̄dicatū respectu subiectoz. eo q̄ p̄dicatū h̄z eē ad subiectū et siclicz sit v̄le respectu sup̄positorū est t̄n p̄dicatur respectu subiecti. Nā vniuersale sumitur a modo essendi in p̄dicatum vero a modo predicandi conuertibiliter. z sic est distinctum p̄dicatum p̄ modum predicandi quez habet in p̄paratione ad subiecta

¶ Arguit. p̄ illum modū p̄dicandi accēs nō d̄r p̄dicatū p̄ quē aliud dicit distinctū p̄dicatū. sed p̄ illum modū p̄dicandi positū genus est distinctum p̄dicatū. ergo nō accēs. Maior pz. qz forma distinguens debet esse in illo quod distinguit. Minor pz. quia sic accēdens est distinctū p̄dicatū respectu subiectoz. qz predicatur de illis nō conuertibiliter. sicut etiam genus p̄es dicat de subiecto dyalectico nō conuertibiliter. **Qd̄m** q̄ inesse illa disse

Argumentorum

vnt. qz genus p̄dicatur essentialiter z incōuertibiliter. accidens vero acci-
dentialiter. z cū hoc incōuertibiliter

¶ Arguit. omne predicatū debet esse in aliquo genere. sed accidens p̄res-
entum p̄pter duplex eius sc̄atum non est in genere. ergo zc. *Od̄m q̄ p̄n-
cipaliter accidens concretum vnum significat z respectu illius ponitur in
vno genere q̄uis aliud p̄notat quod ponitur in alio genere et per primū
dicitur predicatum.*

¶ Arguit. non est distinctum p̄dicatū a p̄prio. quia causa per se z causa per
accidens non faciūt distincta genera causarū. sed p̄prium est p̄ se p̄dicabile
accidens vero vnū p̄mune per accidens. ergo habent vnū modū p̄dicā-
di. *Od̄m q̄ accidens est p̄dicatū per se. z predicatur accidens in p̄re-
to p̄ se de subiecto. licet nō s̄m aliquē modū p̄leiratis. vt patet p̄ Aristote-
lem primo posteriorum*

¶ Arguit. nullū accidens p̄prium facit distinctum predicatum a p̄prio. s̄z
omnia accidentia sunt accidentia p̄pria. ergo non facit distinctū p̄dicatum
quia omnia accidentia corrumpuntur ad corruptiōem suoz subiectoz. z etiā
ponūtur ad eozum positionem. sicut parz de albedine existente in subiecto
habente multum de lucido z modicum de opaco. *Od̄m q̄ tale accides
non est proprium. eo q̄ fluit ex principijs indiuidui. et potest dici appropria-
tum. z pro tanto quia tales dispositiones in subiecto sunt. sed dicitur in se
parabile. eo q̄ est difficulter separabile. vt parz in logicis circa illam distin-
ctionem. accidentiū aliud separabile aliud inseparabile*

¶ Arguit. nullū singulare est p̄dicatū. sed accidens appropriatū vni parti-
culari subiecto est singulare. ergo non est p̄dicatū. vt pretendit p̄dicti ar-
gumentū solutio. *Maior parz. qz p̄dicata cadunt sub arre. qd̄ non p̄uenit
singularibz. Sed minor est manifesta de nigro coruo. Od̄m q̄ q̄uis
s̄m actum insit vni particulari subiecto. tamen s̄m rōnem potest considera-
ri in p̄muni. non in hoc vel in illo subiecto s̄m q̄ habet modum p̄dicandi
non p̄uertibiliter de illis. z sic est distinctum predicatum etiam vniuersale
incorruptibile. vt parz ex supra dictis.*

¶ Arguit. si esset p̄prium p̄dicatum vel esset predicatum per se vel per acci-
dens. sed nullū istoz est dicendū. Nō p̄ se. qz habet modum p̄dicandi per
accidens. Nec etiā p̄ accidens. quia tale potest non esse. primo posteriorū
sed p̄dicatū debet semp̄ esse. ergo. *Et nā p̄ma pars p̄z. qz p̄ accidens non
est p̄ se. Od̄m q̄ accidens est per se p̄dicatū. Et ad p̄bationem quan-
do dicit per accidens nō est per se. verū ē si per se determinat accidens. nō
tamen est verū si determinat predicatum. Et q̄n d̄r. est p̄dicabile. er-
go nō est p̄dicatū. qz illa sunt distincta. Od̄m q̄ hoc est s̄m diuersas rō-
nes. Nec aut̄ sufficit quo ad hoc quod est esse p̄dicatum.*

Alius ponit istam p̄clusionem

Magis et minus est ipsius ac-

cidens antequam

¶ Contra quā per Spineum

¶ Ar. illud qd̄ formalit̄ p̄tinet sub acc̄te nō est anexū. s̄z magis z min⁹ for-
maliter p̄tinentur sub acc̄te. s̄z zc. *Maior p̄z. qz est p̄tra rōne annexi. eo*

L. ij.

Promptuarium

q annexū est ad aliud nexū. Minor pz. qz qdqd suscipit magis z min⁹ est forma accidentalis. vt inqz ibi alexāder. Est adiectius graduū collatio talis. Dum valet augeri sua ppteritas minuiue. Odm q magis z minus ali quid addit supra modū pdicādi occūris. qz accūs fm suū modū absolute inest. sed magis z minus inest pparatiue.

¶ Arguit. omne accūs in pcreto salte fecatū hz pparōem ad subiectus ergo nō solū p magis z min⁹ sed ex sua ppa natura vt postea patebit.

Odm q hoc verū est solū p pparōem ad subiectū. sed magis z minus addit aliā pparōem que est accidentis in vno subiecto p pparatiōem ad aliud accūs in alio subiecto. vel ad minus in eodem fm aliū modū essendi magis vel minus intentum.

¶ Arguit. annexū alicuius pdicari debet ppetere omī pcreto sub eo. sz suscipe magis z minus nō inest omī accūs. q nō est ei⁹ annexū. Maior pz qz dīa generalis ex eo est annexū generi qz generalis est. Minor pz. quia nō omīa accūsia suscipiunt magis z minus. sicut nec qritas nec relatio nec multe qritates vt pz p pparates eorūde pdicamento rū a ppho assignatas.

Odm q nō requiritur q annexū inest omībz pcrentis sub pdicamento. sed quibulda tū. Et ad pparōem odm q dīa nō dz ideo generalis z annexum. qz inest omībz generibz. qz nō puenit generi generalissimo. eo q illud nō habet differentiam pueribilem cum eo. sed ideo quia puenit generi et pluribz sub eo contentis

¶ Arguit. annexū debet inesse soli illi cuius est annexū. sed magis z minus nō solū repit in accūsibz sed etiā in alijs formis. q nō est eius annexus. Maior pz. qz pdicātū est magis pūne qz suū annexū. q cuiusqz cōuenit annexū etiā pdicātū. Sed minor pbat. qz fm Gylterū in pdicamento actionis dz q aīal est animantius planta seu arbore. Odm q magis z minus solū puenit accūsibz. Et ad pparōem dz q licet pparando vnā sub stantiā ad aliā vna est reliqua magis pfecta. tū in accūsibz magis z min⁹ solū sequitur vnā formā pfectam.

¶ Arguit. vnus pdicari erit tū vnū annexū. sed magis z minus sz duo. z accūs est vnū pdicatum. q nō sunt ambo annexa ipsius accūs

Odm q argumentū psupponit falsum

¶ Arguit. qro aliqd est magis pūne tāto magis debet ipm esse multiplicatū. sed pdicātū est magis pūne qz suū annexū. q sicut est vnū pdicatum ita erit vnū annexū. vel si sunt plura annexa magis debet pdicātū esse multiplicatū. Odm q licet accūs ad plura se extendat. tame ipm in se est vnū in quo repiūtur duo gradus. sicut magis p accessum ad pfectionem fm minus p recessum. ergo sunt duo

¶ Arguit. dicie Aresto. tercio physicoz. eadem est via a thebis ad arthe nas z eōuerso. ergo est eadē via que est ad magis z illa que est a magis ad minus. Odm q licet sit eadē materialiter. est tū alia formaliter z fm rō nem qm ad suos terminos z motus

¶ Arguit. multiplicato vno respectiuoz multiplicat z reliquū. sed magis z minus sunt relatiua. qz magis dz p pparōem ad minus. ergo zc.

Odm q sunt tenet respectus in se pparati. nō tū p pparatiōem ad pdicatum. ergo illud non multiplicatur ad multiplicatiōem eorum

Argumentorum

¶ Arguitur annexum debet actualiter puenire ipsi predicato. sed impossibile est ista duo annexa vni accitui sibi puenire. ergo non sunt ad minus ambo annexa ipsius accitis. qz vni accidens non potest sibi intendi et remitti. sicut non potest idem perarij et oppositis motibz sibi moueri. **¶** Quidam qz pueniunt vni sibi diuersas rationes accepto. sibi enim gradum intensiorem puenit sibi magis. sed sibi gradum remissiorem puenit sibi minus. et semper vnum puenit sibi sibi actui. qz sunt relative opposita qz sibi actui vni puenire non possunt respectu eiusdem. sed bene respectu diuersorum.

¶ Arguitur. predicatum debet esse nobilius annexis. sed magis et minus sunt nobiliora ipso accite. ergo non sunt eius annexa. **¶** Maior pars. qz posteriora sibi via generatiois sunt perfectiora. vt pars quarto celi. sed maius et minus sunt posteriora ipso forma accituali. ergo et cetera. **¶** Quidam qz posteriora sibi via generatiois sunt perfectiora. sed magis et minus sunt posteriora solum sibi viam pntie. Vel quidam qz hec non est generatio sed motus. in generatione autem posteriori forma substantialis generat. que est perfectior pexistencia reliquis disponibz. que pnt dici quidam pculares generationes.

¶ Arguitur. de annexo et de predicato cuius est annexum determinadum est in eodem libro. s3 in alio libro determinat de accite et de annexo illius quod est magis et minus. ergo non sunt annexum accitis. **¶** Maior pars. qz in eodem libro fit determinatio de genere et diuicia. que est eius annexum. **¶** Maior pars qz in secundo topicorum determinat de accite. sed in tertio de accite pparato.

¶ Quidam qz non oportet qz determinet de eis in eodem piali libro. Et ad pbariorem maioris dicitur. qz non est sibi de genere et accite cu eo annexis. qz pbariores pconsiderationes sunt ad determinadum genus qz ad determinandum accidens et suum annexum. et qz sunt plures. ergo ppter pluralitatem illarum pconsiderationum requirunt diuersos libros.

¶ Arguitur. idem diffinitio est annexum diffinitionis. ergo idem accite erit annexum accitis. et non magis et minus. Tenet pntia p sibi. **¶** Quidam qz non est simile. qz annexum debet causari ab eo cuius est annexum. sed idem pntitas accitnalis seu diuersitas non causat ab accite. sed a subiecto quod est ea accidentis. sed idem pntitas diffinitionis causat ab ipsa diffinitione.

¶ Arguitur. pntium non habet annexum. ergo etiam accides non habet annexum. Tenet pntia. qz pntium etiam est accis. ergo sicut illud non habet annexum ita nec istud. **¶** Quidam qz non est sibi. qz pntium non habet annexum. vt pars ex dictis supra in pclusionibus de pntio positus. sed accis cōe eo qz intendit et remittit habet annexum quod est magis et minus. **¶** Pro maiori huius materie intelligetia ex opposito ponit. Spineus ista pclusionem.

Accidens bene et cōuenienter

potest diffiniri.

¶ Contra hoc sic opponit Lilius

¶ Arguitur. quod non potest diffiniri non potest bene diffiniri. s3 accis non potest diffiniri. qz non potest bene diffiniri. et pntis pclusio illa qz pphendit diffinitioes accitis est falsa. **¶** Maior pars p Arresto. secundo posterior dicitur. Accidens est demitatio. substantie vero diffinitio. Idem pars pmo de aia vbi dicitur qz subiectum habens quod quid est diffinitur. accina autem non habet quod

Promptuarium

quid est. Item dicit pmetator. vij. metaph. qui dat accidētibus diffinitōes largit eis qd nō hnt. Dm primo q accidens nō diffinit. s. bene describit. Et qn dicit. tunc dat ei qd nō hz. Dm q primo et per se nō diffinit sicut substantia. sed bene secudario. eo q nō habet quod quid est fin se sed in ordine ad subiectum

¶ Arguit. qd nō est nō potest diffiniri. sed accēs nō est. ergo zc. Maior pz ex Aresto. qro phisicorū dicente. Nō entis nō sunt spēs neqz dntie. S. minor pz p pmetatorē septimo metaph. Qui dicit accidens esse de minus veri. Dm q dcm pmetatoris ita intelligit. qui dicit accidens ē ens principaliter et per se subsistens ille dicit minus veri. est tñ bene ens minus principaliter z alteri inherens. et sic dicit ens.

¶ Arguit. ois diffinitio vel est realis vel logicalis. s. nulla talū diffinitio nō pot accidens diffiniri. gēus diffinitōes sunt male assignate. Maior pz p sufficientē diuisione. S. minor pz. qz nō pot diffiniri diffinitōe logica. qz tales sunt casse et vane. primo de aia. Etiam forme nō est forma. si g accēs diffinitur tunc ipsius forme esset forma. et esset processus in infinitum. Nec etiā diffinit diffinitione reali. qz tales dātur per materiā. s. accidētis nō est materia. quia als esset p se subsistens. Dm q hec diffinitio est logica. Et quādo dicit. illa diffinitio daret p formā que est altera ps ppositi. sed per talem formam que explicat modum z cōditionem ipsius accidentis in ordine ad subiectū que ppter nō est forma. sed est modus forme accidentalis. et in illo modo est status. Etiam ad aliam pbatōē dcm q qūis nō habet materiam necessariā ex qua. habet tñ bñ materiam in qua. s. subiectū in quo est sp subsistens

¶ Arguit. si accidēs diffinitur vel hoc esset. p re vel p intentione. s. nullum istorū est dcm. ergo zc. Nō. p re. qz tñc pñet ad artificē reale z nō ad logicū. Nec p intentionē. qz de rebus explicat. Dm q diffinit h p intentionē. cuius fundamētū est res ipsa. z gratia illius pot de rebus ipsis dari exēplū in qm vtrūqz pñet. tñ pñcipalius secūda intentio. ergo non spectat ad artificem realem. qz res sub intentione pñetur

¶ Arguit. nulla bona diffinitio debet dari p negatōem. sed pma diffinitio tangit pñcipalē illā q negatiua est. ergo nō est bona. Dm q nulla bona diffinitio debet dari p negatōem diffinitū. potest tñ bene dari p negatōem aliam. Vel dicit. q nō est pure negatiua. ergo est bona

¶ Arguit. qd nihil notificat nō pot esse pñcipiū diffinitū. s. negatio est hmoi. g zc. Maior est manifesta. qz diffinitio datur ad notificandū ipm diffinitū. Sed minor pz. qz negatio est nō ens qd nō est hñs rōem generis vel dñe. Dm q qūis formaliter z p se nihil notificat tñ bene cū alio z circuloquitiue aliqd notificat. sicut est in pposito

¶ Arguit. nulla bona diffinitio debet pñire alteri a diffinito. s. iste sit hmoi. g zc. Maior pz ex pñtione ad bonā diffinitōem requisita. Minor pz qz pñit tūce fortis. q sibi adest z abest pñter eius corruptōnem. et tñ nō est accēs. Probat qz qd vere est nulli accidit. sed tūca materialiter est in genere substantie. ergo nullius est accidēs. Dm q tūca vel capaciū aduenit z abcedit tanqz res possessa ad aliquem vel ab aliquo et non tanqz accidens inherens subiecto.

35

五 四

Briumptuarium

Arguit. accidens nō semper est in subiecto subsistens. ergo illa solutio minus vera. Probat qz accēs in cōi sic diffinit. Accidēs est qd ad h est 2 abest pter subiecti corruptōem. Ddm q abesse dicit ibi aptitudinem. et illa aptitudo puenit accētibz in cōi. Sz ptra. posito vno oppositorz reinouet reliquū. sed accidens semp adest. ergo nunqz pōt abesse. Ddm q semp dicit aptitudinē vel actum. 2 sic pōt etiā fm actū abesse.

Sed ptra. ergo nō valet diffinitio. Probat qz nulla bona diffinitio debet dari p opposita. sed ista est hmoi. ergo 2c. Minor pz. qz adesse 2 abesse opponitur Ddm q dicit aptitudinē. modo predicta oppositio est in illis q sunt fm actū. Vel ddm q opposita sunt respectu eiusdē. sz ad h esse 2 abesse sunt respectu diuersor. qz vnū respicit accētis generationem et esse. reliquū vero accētis corruptōem. et hoc p inherēntiam vel separationem a subiectis. quibus inherēt accidentia.

Arguit. si pingeret accidens nō esse in subiecto vel maneret vel corrumperet. sed nullū istor est ddm. ergo nō potest accēs a subiecto separari. Nō manet qdē. qz tunc esset p se. sed p se esse est ppiū substantie fm primā. p prieratē eius. Nec manet in alio. qz accēs nō potest migrare de subiecto in subiectū fm Boetii. ergo accēs nunqz potest a subiecto separari. Nec corripit qz idē est terminus generatōis et corruptōis. sed accēs nō generat qz nō est suppositū. ergo nō potest corripī. Ddm q separatio accētis a subiecto est eius corruptio. Et ad pbatōem in ptra. riu ddm. q quis nō generat generatōe simpliciter dicta. generat tñ generatione fm quid. et ita potest etiam corripī.

Arguit. qñcūqz aliqua sunt pūcta p accidens. si vnum potest separari ab altero. 2 reliquū separari potest. sz substantia 2 accēs sunt hmoi. g ambo separabilia post separatōem pnt manere. Minor pz. qz ydromel pponit ex aqua et melle. et aqua pōt p se ēē. silt et mel. ergo silt hic in pposito pōt esse vnū sine reliquo. Ddm est pūmo q argumētuz intelligit de illis q stz. eiusdē generis. sicut sunt mel et aqua. mō accidēs 2 suū subiectū sunt diuersor. generū. Alij aliter dicunt. q intelligit de illis q sunt pūcta p accēs. dens ptingenter. nō autē de illis q sunt pūcta p accēs necessario. modo ex natura et necessario accidens si debeat subsistere pūngit subiecto.

Arguit. materia 2 forma pūcta sunt eiusdē generis. tñ materia potest esse absqz forma. Probat. qz abs generatio vnus nō esset corruptio alterius. Ddm q intelligit de illis que sunt eiusdē generis non facientia vnum per se. sed solum per accidens.

Arguit. tunc nō valet solutio pūmi argumētū. qz intelligit de illis que sunt pūcta p accēs ptingēter. sz accidit materie q stat sub tali vel talē forma. qz potest stare sub alia. Ddm q forma p se inē materie. cui etiā per se substat. licet potuit esse sub alia. Sz ad pūmū melius ddm q materia nullo mō pōt esse sine forma. qz tunc ens in potētia vt hmoi esset ens in actu. qz materia ex sua ppiā natura est ens in potētia. si at esset sine forma pro illa vice esset ens in actu. hoc autē implicat ptradictionem.

Arguit. prius pōt esse sine posteriori. sed materia est pūor fm viā generationis. ergo potest esse sine forma. Ddm q intelligit de pūor abso luto. nō autē respectiuo. qualis est materia.

Argumentoz

Arguit. quicqd̄ reducitur ad aliqd̄ genus absolutoz est absolutus. sed materia reducitur est in pdicamento substantie que est ens absolutū. ergo p̄t esse sine forma. Dm̄ q̄ nō est respectiva illo respectu q̄ ē in pdicamēto relationis. qz tunc respectus accīdētis fundaret in nuda substantia. qd̄ est impossibile. sed est quidā respectus transcendens. q̄ est qd̄ā mō essentia lis ip̄s materię. z ergo sic nō intelligit sine forma.

Arguit. accidens est minus p̄fectū q̄ substantia. sed possum⁹ intelligere accīdēis sine subiecto. q̄ etiā possumus intelligere materiam sine forma. Dm̄ q̄ accīdēis est in sua natura formaliter cōpletū. ideo per se potest intelligi sine subiecto. materia aut̄ h̄z suū complementū a forma. ergo non pōt materia intelligi sine forma.

Arguit. vbi cūq̄ sunt distincte formales rōnes essendi. ibi etiam sūt distincte rōnes intelligendi. sed h̄mōi est materia z forma. qz d̄t Aristō. p̄mō de aī. accīdēis z potentia non parum dīstīc. Dm̄ q̄ licet h̄nt dīstīc rōnes. tñ vna dependet ad aliam. ergo zc.

Arguit. ex illo sequeretur q̄ accidens posset esse sine subiecto p̄ se. Probat̄. qz quēcūq̄ sunt separabilia illa p̄t seorsum p̄ se subsistere. sed accīdētia sunt a subiectis separabilia. q̄ possunt p̄ se subsistere. Maior patz. qz separabilia sunt in altero z altero loco. vt pz ex p̄iori rōne. Dm̄ q̄ si intelligit de illis q̄ sūt separabilia p̄ se dicta separabilitate. q̄lis nō ē inter subam z accīdēis.

Arguit. accīdētia p̄t p̄ se subsistere sine subiectis. qz sicut se h̄z res ad intelligere. ita se h̄z ad esse. sed p̄t accidens intelligi s̄m quoscūq̄ sine subiecto. q̄ p̄t esse sine subiecto. Maior patz. qz de abstractis oīm accidentium d̄t q̄ intelligunt p̄ se sine subiectis. z ergo dicunt abstracta. Dm̄ q̄ p̄m̄ rem accidens semp̄ esse in subiecto est necessarium. sed p̄t esse sine subiecto quantum ad modum intelligendi.

Arguitur. ille intellectus est falsus q̄ intelligit rem aliter q̄ est. sed accīdēis est semp̄ in subiecto subsistens. q̄ non potest intelligi sine subiecto.

Dm̄ q̄ ille intellectus est falsus qui intelligit rem aliter esse q̄ intelligibilis est. mō accidens est sine subiecto intelligibile. Sed p̄ra intelligere p̄supponit esse. sed accīdēis nunq̄ potest esse sine subiecto. q̄ nō intelligitur sine subiecto. Dm̄ q̄ licet nunq̄ est sine subiecto. tñ in illa re p̄t intellectus rōne sue libertatis p̄siderare modū quendā p̄cipiendi s̄m seip̄m accīdēis p̄cipue in abstracto. in quo h̄z modū p̄ se subsistens.

Arguit. accīdētia p̄t p̄ se subsistere. vt patet in sacramento altaris. Dīcendū q̄ hoc est supernaturaliter. non aut̄ s̄m naturam.

Arguitur. supernaturaliter nō potest subsistere sine subiecto. Probat̄. qz quicqd̄ p̄ se subsistit est substantia. sed nunq̄ accidens p̄t esse substantia. ergo nō potest p̄ se subsistere. Maior patet ex pdicamento substantie. Sed minor pz ex Aristō. p̄mō posterior̄ dicēte. q̄ essentie pdicamentoz sūt impermixte. Dm̄ q̄ licet est s̄m actum sine subiecto. tñ naturale habz ap̄s r̄tudinē ad existendum in subiecto.

Arguit. actualis existentia in subiecto nō potest ab accīdēte separari. Probat̄. qz quicqd̄ est de definitōne alicuius nō potest ab eo separari. s̄ esse ip̄s in subiecto est de definitōne ipsius accīdēis. ergo non potest per aliquā potentiam ab eo separari. Dm̄ q̄ esse ap̄titudinale est de eius definitōne. vt

Promptuarium

postea patebit. et illud non potest ab ipso separari. Sed esse actualiter in subiecto est sibi accidens. et hoc potest separari ab eo.

Arguitur. quicquid puenit alicui p accitō nō potest sibi sp cōuenire. sed esse in subiecto semper conuenit accitō. ergo nō accidit sibi. Maior patet. quia qd alicui accidit interdū separatur ab eo. S; minor patet qz dē definitō vna Accidens est semp in subiecto subsistens Dōm q intelligit de accitō in tōi. non aut de hoc vel illo in particulari. q illud interdū abest.

Arguit. si accidens esset aptū natum esse in subiecto hoc esset p aliquā aptitudinē. sed hoc nō est dōm. quia vel esset de essentia vel supaddita. sed nullum istoz est dōm. Non de essentia. qz habitudo est in genere relatiōis in quo nō sunt omnia accidentia. Nec supaddita est. quia tunc esset accitō qd haberet aliam habitudinē. et illa iterū aliam. et sic esset pcessus in infinitum. sed ille est phibitus. q zc. Dōm q illa habitudo est de essentia spūs accitōis Et qū tunc replicat. ergo sequeretur q aliqd essentie accitōis esset relatio. Dōm q nō est relatio ad terminū correlatiuū z extrinsecuz. quod conuenit relatiuis. sed est relatio ad alium terminū. scz ad subiectum qui vocatur respectus subiectiuus. non aut obiectiuus qui cōuenit relatiōibus. sicut primus omnibus accidentibz.

Arguit. accidens est genus. ergo male dicit q nō est genus neq species. Añs pbat. qz sunt plura genera accidentiū quoz quodlibet habet sub se multas spēs Dōm q est genus p pparōnem ad inferius. et est accitō per pparōnem ad subiectum.

Arguit. omne vlc est genus dñtia vel spēs. sed accidens est vnum de quinqz vniuersalibz. ergo est vñ illoz. etiam Dōm q tene est aliqd talē. sed non consideratur hic rōne pdicabilis.

Arguit. in rōne pdicabilis accidens est aliqd talium. q zc. Probat qd pdicabile z vlc idem sunt. sed non dicit aliqd vlc nisi p pparōnem ad sua inferiora Dōm q verū est essentialiter vel accidentaliter. iam accidens hz supposita sua. s. subiecta picularia. vt tñ particularibz accitōibz iformata

Arguitur. omne qd est vel est substantia vel accidens fm phm in antep dicamentis. sed vtrūqz fm eundem hz rōnem generis. q zc. Dōm q vtrūqz est. sed nō fm omnē rōnem vt dictū est.

Arguitur. accidens est genus quocūqz mō pñderatur. Probat. quia illa sunt idem essentialiter quoz est vna ratio. sed sic est de substantia z accitōe ergo zc. Maior patet. quia ydemptitas diffinitōis est maxima. Sed mñs nō patet. qz ambo pueniunt in rōne vltis z pdicabilis Dōm q ille rōnes sunt descriptiue cōmunes z analogice. que non indicant ydemptitatē essentialē rei.

Arguit. accidens z genus essentialiter ydemptificantur. ergo illa solutio minus vera. Añs pbat. quia color est genus z idem in essentia. color etiā est accidens. ergo essentialiter ydemptificant Dōm q licet in eadē natura pñt ydemptificari. non tñ simplr in omnibz generibz z accidentibz Et tamē cū illa ydemptitate stat distinctio fm formales rōnes fm quas faciunt distincta pdicabilia.

Arguitur. omne pdicabile debet diffiniri p dici z pdicari. sed dici z pñdicari in nulla diffinitionē accidentis ponuntur. ergo zc. Dōm q accitō

Argumentorum.

dens p pparōnem ad alia p̄dicabilia est minime entitatis. 2 ergo debuit
definiri p illud per quod sua entitas potest manifestari. hoc autē est p inbe-
rentiā actualem vel aptitudinalē in subiecto. ergo per illam diffinitur. Et
dōm qdā exponunt particulas in diffinitōne accidentis positās per aff-
firmatiue vel negatiue predicari. id est virtualiter diffinit p dici 2 p̄dicari

Arguit. qd dicit diffinitū implicite diffinitio debet explicare. ergo cum
accidens sit hic diffinitū non debet diffinitio solū virtualiter dari p dici et
p̄dicari. sed formaliter. Dōm q hoc intelligitur de diffinitōne quiddi-
tatiua et essentiali. nō autē descriptiua.

Arguit. sicut diffinitio est explicita per essentialia. ita descriptio debet eē
explicita p accidentalia. qā par est verobiq; rō. ergo debet dari per ea q sunt
implicite explicancia naturā ipius accētis. Dōm q datur p aliqua ex-
plicite. que sufficienter notificant naturā ipius accētis. sed illa possunt vir-
tualiter in se aliā cōprehendere. vt est in apostro.

Arguit. descriptio datur per genus 2 p̄rium. sed hic nullum ponit p̄-
rium. ergo 2c. Dōm q datur p genus 2 p̄rium vel per accētia p̄mu-
nia. que circūloquuntur vnū p̄rium.

Arguitur. ergo haberet tñ vnā descriptōnem. Probatur. quia vni? ret
est tñ vnū p̄rium. Dōm q nō est descriptō p̄rie loquēdo. sed est q
dam notificatio notior illo quod notificatur. 2 tales p̄nt esse plures fm di-
uersas rōnes ipius notificati.

Arguit. accidens debet diffiniri fm illam rōnem fm quā est p̄dicabile.
sed talis est tñ vna. 2c. Dōm q accidens fm illā rōnem scz fm rōne
predicari habet tñ vnā. tñ hz alias rōnes que suffragant ad noticiā illam
perfecte habendam. ergo etiam ponitur

Arguitur. vnumquodq; debet diffiniri per suū p̄rium genus 2 p suas
p̄riam differentiā. sed talia habet accētis. vt patet de albedine 2 nigredine.
que sunt in genere qualitatis. Dōm q hoc tene verum est de accidente
fm spēm cōsiderato. nō tñ de accēte in p̄muni. quia hoc est omnia nouem
genera accidentium transcendens.

Arguitur. de casualibus 2 fortuitis nec est scientia nec diffinitio. sz accē-
dens est ens casuale 2 fortuitū. ergo male hic definitur. Maior patet. qā
scientia solum est necessariorū 2 incorruptibilū. Sed minor patet. qā accē-
dens non dē nisi p̄tingentē causam in subiecto. Dōm q quis accētis
in particulari sit vt frequēter. sed i vniuersali semper est. 2 non potest fieri p
se loquendo. tamen per accētis generat 2 corrumpitur. 2 ergo fm p̄mū mo-
dum de accidente est ars 2 scientia.

Arguitur. accidentiū est demonstratio. qā habet esse in subiecto. tamen
vltia logicalia sunt a subiectis abstracta fm Aresto. primo de anima dicen-
tem. Vniuersale nihil est. aut est posterius suis singularibz. Dōm p̄mo
q quis sunt abstracta fm actum. tamen habent aptitudinem inexistendi
subiecto. Et quando tunc dicit. accidens i subiecto est corruptibile. qā
non habet in illo causam necessariam sed contingentē 2 variabilem. Et
tendū q quis accētis i hoc corruptibili subiecto tene corrumpatur. non
tamē accētis i p̄muni in subiecto vago designatum. qā tale accētis ē
perpetuū 2 incorruptibile.

Promptuarium

Arguitur. accēti in subiecto vago et in cōmuni p̄sideratum est corruptibile. s̄. s̄ solutio minus vera. Probat. q̄ q̄d d̄ habet p̄rariū est corruptibile. s̄. accidens hoc modo cōsideratū habet p̄rariū. ergo est corruptibile. et p̄ cōsequēs nec est scibile nec diffinibile. Maior ē Aristoteli. p̄mo physicoz. Et cōdū p̄mo q̄ accēti in genere nihil est p̄rariū. v̄. nec quantitati nec qualitati. sed bene in specie. et s̄m illā rōnē hic accēti p̄sideratur.

Arguitur. scientia albū et nigrum sunt accēti in specie cōsiderata. et s̄nt alius cuius p̄dicabilis nō alterius q̄ generis. s̄. hic etiā p̄siderant accēti in sp̄e et habetia p̄rarietate. Dm q̄ nō s̄m rōnem specificā. sed s̄m rōnem cōmunē et analogam. in qua omnia accēti cōveniunt.

Arguitur. ergo non posset diffiniri. q̄ diffinitio est vniocoz. et similiter eius nō est demonstratio. v̄. patet p̄mo posteriorz. Dm q̄ hic describitur sic nō est equocatio sed analogia. q̄ nō impedit diffinitōem neq̄ demonstratōnem. vel accipit s̄m cōmunē eius acceptōnem. q̄n ingreditur demonstratōnem vel quando definitur.

Arguitur. effectus nō potest esse maioris perfectionis suā causa. s̄. accidens causantia p̄ricularibz que nō sunt sub arte neq̄ scia. s̄. etiā nec ipa accēti cōmunia. Maior p̄z p̄ Porphyriū. q̄ accidens p̄mo est in indiuis. Dm q̄ q̄uis ab illis causat s̄m p̄cularē rōnem. tū intellectus accipit ipm s̄m quandā cōmunē rōnē. s̄m quā potest esse sub sciētiā. sicut etiā ipa singularia sunt sub sciētiā.

Arguitur. agens particulare nō potest esse principii p̄ductōis alicuius effectus v̄lis. sed particularia sunt singularia agentia. s̄. non p̄nt esse p̄ncipium accēti in cōmuni. Dm verū est q̄ s̄m suā p̄p̄riā naturā p̄cise p̄sideratā nō est p̄ncipiū alicui⁹ entis cōmunis. sed s̄m q̄ includit virtutē v̄lis agentis v̄iq̄ potest. sicut p̄z p̄ Gilbertū et orritanū et eius cōmentatōre sup̄ illo verbo q̄ p̄mo p̄ducit particulare. et p̄ quandā p̄comitantiam generat v̄le. q̄d est principii artis et scie. v̄z sc̄do posteriorz.

¶ Solutio itaq̄ rōnibz Spineo obiectis ponit Alius hāc cōclusionem.

Inherentia est de essentia ipsi

us accidentis Contra hoc opponit Spineus

Arguit. illud nō est de essentia alicui⁹ quod predicat denotatiue de illis. sed inherentia p̄dicatur denotatiue de ipso accēte. ergo nō est de eius essentia. Maior patet. q̄ denominatio non fit nisi p̄ aliquō extrinsecū. Maior patet sic dicēdo. accidens est inherens. ibi inherentia s̄m p̄dictū modū p̄dicat de ipso accēte. Dm q̄ ap̄itudinalis inherentia est de eius essentia. q̄ s̄mp sibi p̄uenit. et potest q̄d diratiue et essentialiter de ipso accidente predicari. v̄. dicendo intellectio est intellecta. que etiā est essentialis. et ergo non est simpliciter denotatiua sed s̄m modum tū.

Arguit. quā docētz aliqua sunt essentialiter idem de quocūq̄ p̄dicatur v̄nū de illo predicat et reliquū. sed sic nō ē de accēte et eius inherentia. ergo non sunt essentialiter idem. Maior patet. q̄ bene d̄ lignū est album. nō tū possumus dicere lignū est inherens in vera predicatōne. q̄ lignū est substantia. que est per se s̄m p̄mā eius p̄p̄rietatem. Dm q̄ hoc est verum

Argumentorum

si sunt essentialiter eadē et scētur p eandē p̄rietatē. vna em̄ res p̄e diuersis p̄rietatib; fieri et importari. vt lapis petra saxum. Unde quis esse albedinis p̄ albu et albedine fecit hoc fit p̄m aliam et aliam p̄rietatē. et tū de quo cūq; p̄dicatur vnū nō predicat reliquū. sicut est de albo etiā est de inherētia in p̄posito. Vel intelligit maior p̄us assumpra p̄ p̄paratōem ad talia p̄dīcata. que nō ponūt differentiam et repugnantia inter illa que sunt essentialiter idem. modo sic est in p̄posito

Arguit. si inherētia esset de essentia ipsius accētis sequeretur q̄ qdlibet accētis p̄dicaret p̄ se de subiecto. sed hoc est falsum. **g** 2c. Minor p̄ p̄mo posterior. vbi Aresto. ponit modos p̄dicandi p̄ accētis. Sed p̄bat cōsequētis falsitas. q̄ accētis inest subiecto p̄ suā inherētia. sed inherētia est de eius essentia. q̄ p̄m essentia et p̄ se p̄dicari idē sunt p̄m p̄mentatorē q̄n̄ ro metaphysice. **O**dm q̄ licet accētis sit p̄ se in subiecto hoc est p̄rietate vnus extremi scēz p̄dicari. sed nō ex parte vtriusq; extremi. Vel est aliter dicendum q̄ verum est si accidens determinat sibi illud subiectum in quo est. aliter non est necessarium neq; oportet

Arguit. illa nō sunt idē essentialiter quoz vnū est sensibile p̄ se. alteruz vero nō. sed quedā accētia sunt sensibilia quoz inherētia nō p̄sentiri. **g** nō sunt idē. Maior p̄. q̄ illa que sunt diuersa cadūt sub diuersis potētis p̄ se. Minor p̄. q̄ albedo videt. eius tū inherētia nullo mō videri p̄. et simile est de multis alijs. **O**dm q̄ inherētia q̄tū ad id qd est bene est sensibilis. **g** etiā idem cū albedine. licet nō est sensibilis q̄tū ad illam p̄rietatē sub qua significatur

Arguit. illa nō sunt essentialiter idē quoz vnū nō est de intellectu aliterius et vnū sine alio intelligi p̄t. sed sic est de accētē et eius inherētia. quia vnū p̄t sine alio intelligi. **g** 2c. Partz minor. q̄ intelligimus albu nō intellegendō inherētia. sicut in hoc exēplo albu est disgregatū vīsus. ibi non exprimitur ipsa inherētia. **O**dm q̄ maior est falsa. q̄ illa q̄ sunt essentialiter idē p̄t fieri diuersis rōnib; et p̄m illas diuersas rōnes vnū p̄t intelligi alio nō intellectu. quēadmodū p̄tingit fieri inter definitōem et definituz que tū sunt idem maxima idēp̄tate

Arguit. si inherētia et essentia ipsius accētis sint idē essentialiter. tūc sequeretur q̄ inherētia susceperet magis et minus sicut ip̄m accētis. sed hoc est falsum. cū om̄e accētis equaliter inheret. Partz tū p̄na. q̄ albu suscipit magis et minus. nō tū sua inherētia. ergo nō sunt idē essentialiter. **O**dm q̄ sunt idē p̄m rem. sed dñt p̄m rōnem. **g** vni aliqd attribuit qd nō accētis bñt alteri. et **g** p̄m rem suscipit magis et minus sicut ip̄m accētis.

Arguit. inherētia p̄t accipi p̄ natura ipsius inherētie vel p̄ respectu ad suppositū p̄ quē natura inherens formaliter se habz ad aliud. et illo vltimo mō accepta inherētia est relatio. sed relatio nō est de essentia accētis q̄ p̄m Aresto. p̄mo posterior. essentie p̄dicamētōz sunt imp̄mixte. **O** tendū q̄ p̄ inherētia accētis d̄r ad aliud tanq̄ ad subiectuz qui respectus est subiectiuus pueniens om̄ib; accētib; sed nō de respectū ad aliud tanquā ad terminū sicut relatiua. qui respectus d̄r obiectiuus.

Arguit. quicūq; aliqua sunt idē essentialiter in illis nō debet eē ordo p̄rioritatis vel posterioritatis. sed inter accētis et eius inherētia est talis

Promptuarium

ordo ergo non sunt idem. Dator pz. qz alio idem respectu fupius effz pus
et posterius. Minor pz. qz naturaliter pus intelligit accis qz eius inheretia
tia. Ddm qz hoc non est ppter reale diuersitate. sed ppter diuersas rones
picipendi z fcandi. Et qn dr tuc idem effz pus z posterius feipfo qd im
plicat ptradictioem. Ddm qz hoc est fm diuersas rones que non pnt ptra
dictioem causare. vt pz in fallacia ignorantie elenchi.

¶ Arguit. illa sunt realiter distincta quoz vnus pte repit sine alio. sed inheretia
pt repit sine accitibz. g. zc. Minor pz. qz sube vles seu genera etiam in
herent suis inferioribz. Ddm qz si volumus loqui coter de inheretia.
scz vt illud dicat inherere qd alteri inest vtiqz pte hoc iproprie dici. sed pte
loquendo inheretia puenit accitibz.

¶ Arguit. inheretia pte dicta non est idem essentialiter cu ipso accite. g. zc.
Zns pz. qz repit accis sine inheretia. vt albedo z omnia accidentia in ab
stratto designata. que fecant rem suam substantiue z p modum p se stantis.
et ergo supponit. Ddm qz hoc est cu verum fm modum significandi. cu
fm rem realiter inheret.

¶ Arguit. realiter accis pte repit sine inheretia. g. zc. Zns pbat in sacra
mento altaris. Ddm qz hoc est supnaturaliter.

¶ Arguit. per nullam potentiam illa que sunt ides essentialiter z subalter pte
separari. sed inheretia p potentiam supnaturale separaf ab ipso accite. ergo
non sunt idem. Ddm qz inheretia actualis pte ab ipso accidente separa
ri. non aut inheretia aptitudinalis. et illa fm intentionem dicte pclusionis
est idem cum ipso accidente.

¶ Arguit. nulla aptitudo dz esse ad actum oppositum. sed inheretia aptitudi
nalis e ad actum oppositum ipsi acciti. g. zc. pbat minor. qz de natura accitis
est semp iesse. sed actus inherendi fm actum aliquem ouenit accitibz. sed semp
iesse z aliqui sunt pteraria. g. Ddz qz in pmuti semp inest. licet non in par
ticulari. Est g. ddm qz forma subalis p sua essentia inest materie. qz subiec
tum p se substitit. g. forma accitialis p se inheret.

¶ Arguit. sicut se hz vnio accitis cu subiecto ita se hz inheretia accitis
ad accis p sile. sz vnio accitis e realiter distincta ab accite. vt vnio albedi
nis differt realiter ab albo. g. sicut inheretia. Ddm negando mino
rem. qz differunt solu noie. z non fm rem.

¶ Arguit. modus essendi alicuius rei non est idem cu ipsa re. sed inheretia ac
cidentis est qda modus eius. g. non sunt idem. Minor pz. qz inheretia est
quida modus essendi in. Ddm qz essentia in z inheretia idem sunt. sed
tamen esse in non est modus essendi. qz tunc idem esset modus fupius.
Vel dicendum qz non est incoueniens qz vnus fm rem habet aliam rationem
qui est suus modus essendi.

¶ Arguit. qd non ponit in definitioe alicuius non est de eius essentia. sed in
heretia non ponit in aliqua definitioe ipsius accitis. g. zc. Ddm qd ponit
tur in definitioe ppleta z essentiali alicuius hoc priner ad eius essentia. in
iste sunt descriptioes accitis. Vel ddm qz quis non ponit ibi formaliter. ta
men bene virtualiter. qd satis est.

¶ Arguit. sicut se hz subsistere ad subiectum. ita se hz inherere ad accis. sed
subsistere non est de essentia ipsius subiecti. g. inheretia non est de essentia ip

Argumentorum

sius accitis. Maior pz. qz substat pte substantie deesse. vt partes potest non substatre albedini. **O**dm qz substatre est idem qd p se stare. ideo corrupta albedine adhuc partes p se subsistit etiaz quis albedini non substat. substat tamen alijs accidentibz.

Arguit. p se subsistere est ppter as p munit ipsi substantie. ergo inherere est ppter as ipsius accitis. sed ppter as est realiter distincta ab illo cui est. **O**dm qz p se no est ppter as sed in subiecto no esse.

Arguit. entis positum dz esse positum ppter as. sed hm oi est substantia. **S**c. **O**dm qz entis positum debet esse aliqua ppter as positum sed no ois vt satis manifeste patet.

Nis expeditis ponit Spineus ista conclusionem.

Accidens et suū subiectum fa-

ciūt vnū numero per accidens

Contra quam p **L**ilium

Arguit. si accis z suū subiectū faciūt vnū. vel hoc est p se vel per accis vt pz p locū a sufficienti diuisione. **N**o vnū p se. vt pz qnto metaphysice z pmo thopicoz. **N**ec vnū p accis qz quera de illo p accis verū faciat vnū cū subiecto p se. et sic eade rōne sunt standū in pmo si p accis quera de illo p accis z tūc iterū de illo z sic in infinitū. **O**dm qz faciūt vnū p accis no tū p aliud accidens positue dictū. ita qz vnū accis p aliud facit idē cū subiecto. sed facit vnū cū subiecto distinguente vnitatē posituā actualem et potentiam receptiuam eius.

Al. illa faciūt vnū per se quoz vnū hatet in se potentiam receptiuam. et aliud hatet se per modum actus receptibilis a tali potentia. sed isto modo hatent se substantia z accidens. ergo **S**c. **M**aior patet. quia ex eo dicimus qz forma substantialis cum sua materia essentialiter vnitur. **D**icendum qz hoc argumentum bene probat qz accidens reperitur in subiecto tamen non probat qz essentialiter recipitur in eo sicut forma substantialis in sua materia. quia est alius modus essendi in fm quem forma substantialis inest z forma accidentalis.

Arguit. dicit pmentator pmo metaphysice p mēto. xij. qz oīne illud qd existit in alio z illud in quo existit sunt idem essentialiter. sed accis ex natura sua existit in subiecto. **S**unt idē essentialiter. **O**dm qz maior intelligit de illo qd est in alio dans sibi esse subale z essentialē. sic autē nō est de formis accidentalibus. **N**el dicendum qz accidēs inest p accidens in substantia fm se considerata tamen esse potest de essentia eius fm qz tale accidens est in forma quemadmodum solemus dicere qz albedo accidit homini. est tamē de essentia hominis albi

Arguit. si accis z suū subiectū faciūt vnū. vel hoc est fm essentia vel fm esse. sed nullū istorū est dicendū. ergo **S**c. **M**aior pz ex sufficienti diuisione. **S**ed minor pz quo ad p mē partē qz nō. qz sunt fm essentia realiter z predicamentaliter distincta. **N**ec sunt idem fm esse. qz essentia z esse idē sunt. ergo hoc mō differūt sicut etiā differūt fm suas essentias. **O**dm qz faciūt vnū nō essentialiter sed superposititaliter vel in esse existentie. qz existentie istorū duoz non sunt distincte loco z subiecto

Promptuarium

¶ Arguit. illa nō faciūt vñū quoz qdlibet est vñū vnitate positiua z actuali. sed suba z accēs sunt hñōi. **¶** Dñm qz ex duobz entibz in actu nō pñ fieri vñū terciū. **¶** Dñm qz licet qdlibet esse in actu p se sit vñū pñtum ad suū esse formale. nō tñ qñ ad esse finale. z sic suba respicit accēs dens. vt potentia. z accēs substantiā vt accūs

¶ Arguit. sicut se hz natura specifica substantiā ad naturā specificā accēdentis. ita natura individualis vnus ad naturā individuale alterius. sed ex natura specifica sube z accētis nō fit vñū. ergo nec ex naturis indiuidualibz. sicut pz decimo metaphysice. **¶** Dñm qz ex illis spēs nō fit vnus p se in se. tamen bene vñū per accidens

¶ Arguit. hō albz dñ spēs. ergo est aliqd vñū. qz bene sequitur est h; o albz. ergo est hō a parte subiectiua ad suū corū **¶** Dñm qz nō est pars subiectiua. sed est pars in modo.

¶ Arguit. ubi tñ sunt due nature vnite z etiā specificē distingere **¶** Dicendū qz est qdam natura specifica accētia pñrahens. que nuncqz facit idem in specie cū natura subali. z qdā est natura nō pñrahēs illa tñ facit hoc aliz quid vñū sed p accidens z nō fm spēm. sed fm existentia

¶ Arguit. si accēs facit vñū cū subiecto vel hoc esset ex eo qz ducit in cognitōem ei⁹. vel pñter ad essentia eius. sed nullū istoz est dñm. **¶** Nō scñdū. qz sunt essentie impmixte. **¶** Nō pñm. qz accētia pñmunia sunt posteriora mutabilia. z vocant apud logicos entia infinita. sed infinitū nō est alicuius cognitōis pñcipiū. vt pz pñmo physicoz. **¶** Dñm qz nō ducit in cognitōem qd diciturā ipsius sube. sed bene sensibile. vt dñ pñm in pñmo de aia. Accētia magnā partē pñferūt ad cognoscendū qz quid est.

¶ Arguit. ex illo sequeret qz accēs essz pñcipiū essentiale z appropriatū ipsius sube. Sequela pbat. qz illud est essentiale pñcipiuz alicuius qd facit cognoscere qd diciturā ipsius. sed fm pñdictā autoritatē accēs ducit in cognitōem ipsius qd qd est. **¶** Dñm qz hoc solū est a posteriori. z ideo dñ magnā partē pñferūt ad cognoscendū qz quid est alicuius rei

¶ Arguit. si faceret vñū. vel hoc esset in genere. vel in specie. vel analogice. sed nullū istoz est dicendū. **¶** Dñm qz ex sufficienti diuisione. **¶** Dñm qz pñtum ad pñmas duas pñes. scz qz in genere vel in spē. qz eadez spēs sñz qz sub eodē genere pñtinent. Nec eadē genere. qz accēs z suba sunt diuersa genera. **¶** Nō analogice. qz tñc non esset denotatiua aliqua pñdicatio. sicut tñ dñ. **¶** Dñm qz nō sunt vñū aliquo istoz pñdicto rñ modoz. sed sunt vñū numero zc

¶ Arguit. nō pñt facere vñū nūero. **¶** Dñm qz pñmas pñbat. qz idēpñtas numeratis pñsupponit idēpñtate specificā. sed accēs z suū subiectū nō sñz ei⁹ dem spēs. **¶** Nō sñz ei⁹ dem numeri **¶** Dñm qz minor pñbatōnis intelligit de idēpñtate essentiali nō accēs z suū subiectū sunt vñū numero p accidens

¶ Arguit. si illud qd magis videt inesse nō inest nec illud qd min⁹. sed maior pñuentia est inter duas substantias qz inter subam z accēs. tñ illa nō pñt facere vñū numero. ergo nec etiā accēs z suba **¶** Dñm qz inter duas subas est maior pñuentia essentialis. nō tñ maior pñuentia quo ad idēpñtate hypostaticā. qz ex quo accidens non hz p se existere accipit illud a substantia cum qua idēpñtificatur accidentaliter fm numerum

Argumentoy

¶ Arguitur eadē numero sunt quoy materia est eadē qnto metaphysice. s. accūs z subiectū nō hñt eandē materiā. ex q accūs nulla est materia sexto metaphi. q nō sunt idē nñero. **¶** Dñm q nō hñt materiā ex q hñt tñ bñ materiā in q. z sic est bñ eadē materiā accūs z sube

Arguitur. q faciūt vñū nñero pñt de alio pñdari. s. accūs nō pñdari de suba. q nō sunt idē nñeraliter. **¶** Dñm p. q. male dñ subiectū est accūs.

¶ Dñm q vñ est fm illas intentōes vñū nō pñdari de alio. tñ illud qd est accūs pñdari de illo qd est suba pñte intēcionaliter. vt hñ albi

¶ Arguit. pñte intēcionaliter vñū nō pñdari de alio. qz ista ē mala pñdicatio. sortes est qualitas. **¶** Dñm q vñ est in abstracto s. nō in concreto. qz sic vñū bñ pñdari de alio. vt hñ est qualis

¶ Arguit. pñteritū z abstractū vñū sunt. ergo qcquid remouet ab vñō actū dñ remoueri a reliquo. **¶** Dñm q sunt idē fm rem. s. dñt fm rōem et modū essendi. ergo vñū pñdari. nō autē reliquū

¶ Arguit. idēpñtas numeralis est maxima. s. accūs z suū subiectum nō pñt maxime idēpñficari. q nō sunt idē nñero. **¶** Dñm p. q. s. maxē mediūerla. eo q sub diuersis generibz pñnent. s. maxime diuersa nō sñt maxime idē. qz **¶** Dñm q sunt maxime idē si intelligat de idēpñtate accidentalī. nō autē de idēpñtate essentialī. qz

¶ Arguit. accūs z suū subiectū faciūt vñū nñero pñm z p se. qz **¶** Añs pñbat. qz ex actu z potētia fit vñū p se. s. subiectum est vt potētia. accūs pñ vt actus ei. q nō sunt vñū p accūs. **¶** Dñm p. q. pñmetatozē in libro de suba orbis dicentē. q pñm eoz q sunt in materia pñma sunt tres diuē siones. ergo accūs est pñmus actus. z subiectū eius pñma potētia. z per pñsequens vñūntur p se. **¶** Dñm q ex pñma potētia z pñmo actu pñfecti uo fit vñū p se. nō autē ex pñmo actu dispositiuo. quales sunt tres diuē siones que faciunt vñionem accidentalem

¶ Arguit. actus pñmus dñ esse añ actū scdm. s. solū forma substantialis ē actus pñmus. q est cā eoz q sunt in toto cōposito cū materiā. **¶** Dñm q forma substantialis est pñmus act. pñfecti. s. illa pñfectio nō pñt ēē materie nisi pñs disponat. hoc autē nō repugnat

¶ Arguit. illud ē vñū p se cuius motus est vñū p se. vt pñt qnto metaphysice. z qnto phisicoy. s. mor. subiecti z accūs est vñū p se. ergo **¶** Dñm p. q. qz impossibile est subiectū moueri nisi moueat ei accūs. quia mor. nobis mouent oīa q in nobis sunt. scdo thopicoz. **¶** Dñm q illa (quoy vñus est mor. sic q qdlibet mouet p se) faciūt vñum p se. s. illa (quoy vñus est motus vñus p se z alterius p accūs) nō faciunt vñū p se queadmodū est de motu subiecti z accūs.

¶ Arguit. sicut se hñ potētia pñma ad actū pñm. ita se hñ potētia scda ad actū scdm. s. hñ potētia pñma z actus pñmus faciūt vñū p se. qz etiā potētia scda z eius actus. **¶** Dñm p. q. sicut actus pñmus est pñfectio sue potētie. ita etiā actus scds. **¶** Dñm p. q. qz in generatōe simpli forma vñit p se materie. **¶** Dñm q nō est sile. qz pñma potētia nō hñ vñitatem positiuā nisi per actū. sed subiectum ex quo est ens in actu. habet vñitatem positiuā secluso accidente

¶ Arguit. si ex hñte vñitatem positiuā z ex actu nō fieret vñū p se. sequer

Promptuarium

setur q^d ex forma intensa z remissa nō fieret vnū p se. s. hoc est falsum. q^d aliter duo accītia solo numero distincta essent in eodē subiecto q^d negat Aresto. q^{nto} metaphisice. Parz p^{ma}. q² albedo remissa s. in q^{nq} gradibz hz vnitatē positiuā actualē. nā forma albedinis in quocunq³ gradu eius saluat. mō si ponat q^d ex supueniente gradu vel gradibz. sicut si sup^{er} ueniant decē gradus nō fiant vnū p se. tūc erūt accītia numero distincta in eodē subiecto. **O**dm q^d ex habente vnitatē positiuā z actualē et ex alio supueniente fit vnū p se si sunt eiūsdē generis vel sp^{eci}i. s. si sunt diuer for^{ae} gener^{is} tūc nō opret. sicut sunt accīis z subiectū.

Arguit. ergo ex forma subali z eius materia nō fieret vnū p se. q^d nō sit alicui⁹ generis. **O**dm q^d reducitur ad vnū genus q^d est suba. **A**rguit. si hoc esset ver^{um} q^d materia haberet vnitatē positiuā actualē et essent vnibilia eiūsdē generis. tūc ex duobz indiuiduis alicuius sp^{eci}i totius hō genij nō fieret vnū p se. s. hoc est falsum. **S**z. Parz t^{ri} falsitas nā ex duobz aquis indiuidualibz fit vna aqua si cōmisceant. z tū quelibet hz vnitatē positiuā actualē. z sic ex eis nō fieret vnū p se. **O**dm q^d ex illis indiuidualibz aquis fit vnū p se. sicut ex duobz pus separatim existētibz. sed ex forma intensa z remissa fit vnum fm se rang^{us} ex duobz quorū vnū p^{re}existit. reliquū vero educitur. vt remissa p^{re}existit. z forma intensa educitur.

Arguit. ex duobz indiuiduis eiūsdē sp^{eci}i non p^{ot} fieri aliqd vnū. sicut ex duobz lapidibz modo p^{re}dicto nō fit vnū. **O**dm q^d intelligit de illis hō genijs q^{nto} terminantur p^{ro}p^{ri}as figuras. sicut aqua terminat z figuratur ad figuram ipsius vasis zc.

Arguit. etiā ex p^{ri}ncipali seq^uretur q^d indiuiduū de genere substantie nō esset vnū p se. q^d manifeste est falsum. q² fm quorūdā opinionē in for^{is} re sunt plures forme realiter distincte a materia eius. q² p^{ri}ma forma in eo fuit forma plante. deinde animalis. vltimo vero hois. sic dicit Aresto. les hō p^{ri}mo viuūt vita plante. deinde vita animalis. vltimo vero vita hōis minis. **O**dm q^d in eodē nō sunt forme realiter distincte. s. sunt diuersi modi cōcipiendi vnus forme cui fm hoc attribuunt^{ur} diuersi modi p^{re}dicandi essendi z scandi. **D**ico aut^{em} notāter (in eodem) q² in diuersis diuersificatur fm speciem z fm numerum.

Istis expeditis ponitur tale correlatiū.

Ex unione subiecti et accidētis

nō fit aliquod terciū ab vtroq³ distinctū.

Arguitur. ex subiecto z accidēte fit aliqd vnū ab vtroq³ distinctū ergo illa p^{re}clusio minus vera. **A**ns p^{ro}bat. q² ois motus per se habz ali^q quem terminū p se. s. terminus alteratōis per quā subiectum transmutatur nō est subiectū nec forma p se. ergo aliquid est ibidē per alteratōem rang^{us} p se terminus causatum. **M**aior parz. q² vnitatē motus sumitur a termino motus. vt patet q^{nto} physicoz. **M**inor p^{ar}z ex hoc. q² ex vnio^{ne} ne duoz (quoz vnū est in potentia alterz in actu) resultat necessariū ali^q q^d terciū. sicut etiā p^{ar}z septimo metaphisice. **O**dm q^d ex subiecto z ac

Argumentoz

vidente nō resultat aliqd̄ terciū. qz vel hoc esset subiectū. z sic accēs esset ps substantie. vel esset accēs. tūc suba esset ps accētis. qd̄ falsum est. ḡ ex ip̄is nō resultat aliqd̄ vnū ab vtroqz distinctū. Vel dōm qz terminus alteratōis materialis est aggregatū ex subiecto z accidente qd̄ est vnū per accēs. sed formalis terminus est ipsa forma

¶ Arguitur. ois cōpositio hz aliquē terminū sibi correspondēte. sz accēs vnū ip̄i sube. ergo illius vnionis erit aliqd̄ terminus q̄ nec est subiectū nec ip̄m accēs neqz ambo simul. qz tunc se cōponerent. sz cōpōmbilia debent aliud cōponere. ḡ zc. Dōm qz subiectum z accidens nō faciunt p se aliquod vnū vnitate idempnitatis. qz sunt distincta. sz sicut ex tremā vnūnt inter se ex hoc qz accidens non potest p se subsistere. Vel dōm qz bñ faciunt cōpositiōem cū his. non aut cōpositiōem ex his. vt vult scotus. Unde cōpositio cum his est posterior cōpositiōi ex his. et in cōpositiōe cum his idem est cōponens z cōpositū. z sunt tot cōposita quot cōponentia. Et cōpositio cū his repitur in quolibet genere nō aut cōpositio ex his. mō ex cōpositiōe subiecti z accētis (que est cū his et nō ex his) nō resultat ex eis vnū terciū.

¶ Arguit. ex isto sequeretur qz etiā forma subalis vniret cū materia inter se. qz nō p̄t p se subsistere sicut nec accēs. Dōm qz vnūnt inter se et cū hoc in ordine ad terciū. z in hoc est dñā

¶ Arguitur. si totū p accēs nō esset distinctū a suis p̄tibz seq̄ret qz p̄ctoribz z alijs artificibz nihil deberet p̄cio. qz nihil noui facerent. sz solū copularent accēs cū subiecto fm colore. Dōm qz negāda est p̄na. qz nō datur pictori p̄cium vt aliqd̄ nouum cōpositum. cause. sed vt intro ducat diuersas figuras zc.

¶ Arguitur. inter subiectū z accēs vel est ibi vna p̄pō vel due. si vnā tm. cū cuilibet p̄pōi correspondeat vnū p̄positū tm. tūc illud nec est suba nec accēs cū nō sit maior rō de vno q̄ de alio. nec ambo sūt. qz tūc nō esset vnū cōpositū. ergo est aliqd̄ resultans ex vtroqz qd̄ est p̄positū. Si autē inter ip̄a sint due p̄pōnes. cū cuilibet cōpositiōi correspondeat suū p̄positū seq̄tur qz ibi erūt duo p̄posita distincta. hoc autē est magis incōueniēs

Dōm qz accēs cū suba facit vnū fm idempnitatē accētālē. nō autem vnū vnionis. qz ḡ sic sunt vnū p̄stituit aliqd̄ terciū

¶ Arguit. qñcūqz aliqd̄ duo sic se hñt adinuicē qz vnū habeat rōez accēs et aliud rōem potētē ex illis adinuicē vnitis resultat aliqd̄ terciū sic autē est de subiecto qd̄ est añ receptiōem ip̄i accētis in pōna ad ip̄m. ergo ex ip̄is p̄stituit vnū terciū Dōm qz hoc esset verū si facerent p̄pōnem ex his. sz illā nō faciūt. vt p̄z ex sup̄a dictis.

¶ Arguitur. forma totius est p̄pōni p̄tingēs simplici z inuariabili effectū p̄sistēs. ḡ ex p̄sideratōe subiecti z accētis resultat aliqd̄ terciū entitas

Dōm qz oīe adueniēs alicui rei in esse p̄pleto ē sibi accēs. sz sic ē de toto p accēs. ḡ zc. Et oī accēs requirit p̄pōnū subiectū. ḡ illud totū habet hñt subiectū. Tūc vltērius de cōposito ex illo toto z subiecto sibi p̄prio. aut resultat ex eis totū. aut nō. si nō eadē rōne nec ex p̄mo resultat aliqd̄ rōnū distinctū. si sic erit p̄cessus in infinitū zc. Alia argumenta p̄nt si mī ex conclusione p̄xima sup̄ap̄posita.

Promptuarii

His dictis ponit Lilius hanc conclusionem.

Accidens in concreto designa

tum p se et directe non est in genere. sed solum secundario et ex consequenti p attributionem

Contra quā p Spineā

Arguit. qd d ē ē gen⁹ vel in genere ponibile. s. h. mōi ē pcretū q dlibz
g. 2c. Maior p. p. Aresto. q. rto thopicoz dicentē. sicut abstractū ē gen⁹
abstractū. ita pcretū ē gen⁹ pcreti. g. s. genera seu in gne ponibilia. D. b.
q. gen⁹ pmo caput pprie. et sic pcretū nec ē gen⁹ nec in genere ponibile. q. 2
sicut dicit Aresto. pmo posteriorz essentie pdicamentoz debet ēē angustie
s. pcretū fm ēē est pmixtū cū subiecto. s. bñ ē genus definiat de qli seu cō
bet reliquo cōiori. et sic nō est pprie in genere nisi vt dicit nostra conclusio. et g.
nō est file q. sicut se hz abstractū ad abstractū. ita pcretū ad pcretū
q. Ar. phs in pnto qlitarz s. determinat de qlitatibz in pcretō et abstra
cto. g. videt q. s. in eodē pnto. Dm q. nō directe definiat de qli seu cō
creto ipsi qlitarz. s. solū ex eo q. ducit in noticiā qlitatis in abstracto

Arguit. aliqd ponit in pdicamento rōe sue fcatōis. s. idē fcat pcretū
et abstractū fm rem. g. sunt in eodē pdicamento. Dm q. licz idē fcat
in hoc est sub diuersa habitudine et mō essendi. q. 2 abstractū fcat esse pu
rum. pcretū autē illō fcat fm esse pmixtū in subiecto. q. dō nō p. 2uenire rā
tioni generis fm q. huiusmodi. ergo 2c.

Arguit. pparatio nō mutat essentia rei absolute. s. pcretū fm rē idē
et cū abstracto. g. ex illa pparōe quā hz ad subiectū nō ipedit qn ponat
in pdicamento. Maior p. p. Aresto. in li. de sensu et sensu capiendo. Quic
qd ē fm se tale manet sp. tale fm quācūq. pparōem. Dm q. g. nō est
directe in genere nisi fm q. idē pificat cū abstracto suo. g. dicit phs tercio
thopicoz. iustū ppter duplex fcatū eius nō est in genere

Arguit. ois forma fluens ponit in pdicamento rōe termini illius flux
us. s. ois pcretū est fcat forma terminatā p terminū sui p. 2ij generis
g. 2c. Maior est Aresto. tercio phisicoz. S. minor p. p. ex eo q. accns est
in cōcreto pfecte denominās ipm subiectū. g. est ipm formaliter in se cō
pletū. q. acc⁹ nō pcedit ab aliq. pfecto in genere cause efficiētis nisi ipm
fm formā sit cōpletū. Dm q. licz accns in abstracto designatū fm
formale rōnem cōcipiendi sit cōpletū. ideo etiā p se intelligit. nō tñ accns
in pcretō. q. hoc cōcernit subiectū tanq. terminū sue inherētie. Et qn
replicat. forma rōne sui termini ponit in pdicamento. si ergo subiectum est
terminus illius fluxus sequeret q. oēs forme accidentales in cōcreto des
signate essent in pdicamento substantie. Dm q. subiectum est terminus
extrinsecus. modo forma fluens est in pdicamento rōne termini intrinseci
qui est eiusdē esse cum forma fluente

Arguit. ois forma vls est in aliquo pdicamento. s. accns in pcretō
designatū fcat formā vlem. g. 2c. Maior p. p. q. est de pdicabili accns.
s. pdicabile et vniuersale idē sunt. Dm q. ois forma vls vel directe
vel reduciue est in pdicamento. et hoc vltimum vt patz ex dictis conue
nit formis in concreto designatis

Argumentorum.

Arguitur quanto aliqua forma ponibilis in predicamento est maioris et verioris entitatis tanto directius debet poni in predicamento. sed accidentia in concreto designata sunt homini in preparatione ad abstracta. § 26. Maior pars per conditiones requisitas ad hoc quod aliquid sit ponibile in predicamento. que sunt quod sit ens reale finite et limitate nature. hoc autem puenit cōcretis. quia sunt realiter in subiectis. in quo etiam limitantur. Dōm quod quibus verius sunt finem esse suppositale et existētie. non tamen finem esse formale et essentie. et finem illi modum ponitur aliquid in predicamento.

Arguitur. individua alicuius forme vltis necario ponuntur in predicamento secundum accidentia seorsum considerata et in abstracto nullam penitus habent indiuiduationem. ergo solum per se directe ponuntur in predicamento. que significant saltem in particulari formas indiuiduas. Minor patet. quia accedens accipit singularitatem a suo subiecto. Dōm quod hoc est verum quod accipit singularitatem a supposito et subiecto. tamen dupliciter dicitur aliquid singulare. primo quod est in subiecto singulari. et sic cōcreta dicuntur singularia. Secundo dicitur singulare quod dicitur foris magis omnino indicabilem. et sic etiam abstracta habent singularia. ut dicitur hec albedo respectu albedinis. Et per hoc patet solutio argumenti. quod sumitur ex illo quod Aristoteles dicit in predicamento substantie. quod per se predicantur finem nomine finem rationem vero nullo modo predicantur. Illud autem quod non predicantur finem rationem non potest esse in predicamento substantie.

Arguitur. accidentia per se habent rationem. sicut patet per Porphyrium et per Aristoteles. primo topicorum. § sunt finem illam rationem ponibilia in predicamento. Dōm quod capiēdo generaliter rationem. put se extendit ad descriptionem tunc bene verum est. sed finem illam non ponit aliquid in predicamento. cum finem illi modum entia non qualitercūque notificari possunt.

¶ Solutio itaque rationibus suis Spineus istam ponit conclusionem.

Accidentia concrete designata

ta significant aggregatum ex forma et subiecto. Contra hoc opponit Lilius.

Arguitur. accidentia in concreto designata significant solam formam. ergo vel minus vera. Ans. probatur per primum in predicamento substantie circa quatuor proprietatem dicentem. quod album solum qualitate significat. ergo accidentia in concreto designata significant solum formam et non subiectum. Dōm primo quod accipit ibi cōcretum. per abstractum. Vel melius dōm quod album significat solam qualitatem. sub ratione qualitatis. non autem substantie vel alicuius alterius predicamenti. Vel dōm quod significat qualitatem solum sed ignorat subiectum.

Arguitur. per se et abstractum dicitur solo casu. sed abstractum significat solam formam. ergo solum per se. Maior patet ex definitione denotatiuum posita a philosopho. in qua dicitur. Denotatiua dicuntur quicquid ab aliquo solo casu differētia sunt. et finem illud nomen habent appellationem. Minor pars. quia abstractum significat formam in puritate sua conceptam sine subiecto. Dōm quod concretum et abstractum non differunt in formali significato. sed tamen differunt quantum ad materiale significatum. quod est ipsius cōcreti. non autem ipsius abstracti. et hoc est pars significati ipsius cōcreti. non autem abstracti.

Arguitur. si per se significaret solam formam tunc hic non esset falsa figura

Promptuarium

re dictionis. quicqd emisti comedisti. crudum emisti. ergo crudū comedisti
quia ibi iam nō mutaret quid in quale. qz sub illo quod est (quicqd) qd ē
distributiū substantie potest sumi crudum fm illam rōnem. qz significat
subiectū. z tunc non est ibi aliqua fallacia. qd est falsum. sicut pz in fallacia
figure dictionis. Dm qz imo ibi est fallacia. qz licet crudū sit subiectus
tū non significat ipm sub rōne subiecti. sed sub rōne forme. ideo sumendo
crudū sub illo distributiū signo quicqd. quod est distributiū substantie
distribuit hic quid in quale.

Arguit. si terminus discretus significaret totū subiectū ibi esset nugatō
vt dicendo corpus album. sed hoc est inconueniens. qz illud qd ē de
significato alicuius quātuncūqz cum illo exprimitur aliud semper est de
eius significatōne. z sub illa intelligit. Dm qz non fecit subiectū princī
paliter z fm formalem rōnem significandi sed solū partialiter z cōcomitā
ter. qz per eius additōnem nulla fit ibi nugatio.

Arguit. diuersitas rōnis nō impedit nugatōnem. ergo illa solutio ē im
nus sufficiens. Ans pz dicendo aial homo. ibi est nugatio tū hnt diuersas
rōnes. Dm qz aliqua significant idem sub diuersis rōnibz. quaz ratō
nū vna includit aliam. z illa nō impedit nugatōem. vt patz in exemplo ad
ducto. Sed alie sunt rōnes ita diuerse qz vna penitus nō includit aliam z
illa impedit nugatōnem.

Arguit. ergo qn cōcretū exprimeret cū subiecto semp esset nugatio. qz
subiectū est de cōpleta z pfecta rōne seu diffinitōne ipsius accētis. Dicē
dum qz hoc est extrinsece. non autē intrinsece.

Arguit. hoc est intrinsece. qz cōcretum vt hmōi sp inheret subiecto.
Dm qz licet sit in subiecto. nō tū essentialiter z quid dicitur.

Arguit. fm phm quinto metaphysice dicendo homo est albus dico ill
ud inesse. sed si album importaret subiectū non esset hmōi p dicitio q dice
ret hoc est hoc rōne subiecti importati. Dm qz termin⁹ discretus vt di
ctum est significat subiectum z formā sub rōne forme. ideo dicendo hoc ē
album. ibi nō est p dicitio dicens hoc est hoc. sed dicēs hoc inesse illi. Ex q
sumitur pbatio minoris. qz si illa duo significarent tunc poterimus dicere
hoc est hoc. qd est cōtra Aresto. in loco pallegato.

Arguit. vnitas significatōnis sumitur ab vnitate ipsius modi significā
di. sed nō est vna rō subiecti z accētis. ergo nō potest cōcretū illa duo simul
significare. Minor patet. qz accidens z suū subiectū sunt diuersorū genz.

Dm qz nihil p mune hnt subiectū z accidens vniuocē. z ergo illa duo
seorsum sumpta nō hnt vnā rōnem. tū fm qz subiectus est accēte in forma
tū vtqz pnt. z sic licet nō habent vnā rōnem vniuocam. habēt tamē vnā
rōnem cōmunē z analogā. Sed ptra. subiectū z suū accidens pnt habe
re vnā rōnem vniuocā. Patet. quia ambo sunt genera. sicut aial z color.

Dm pmo. qz cōcretum nō est genus nisi reductiue. scz ad accidens.
Vel dōm qz illa rō est analogā de diuersis generibz pme intentionaliter ca
ptis. Sed ptra. omne vniuocale debet esse vniuocū. sed ista sunt vnīs
uersalia. ergo sunt vniuoca. Maior patet. qz solum illa ponuntur in predi
camentis. Dm qz quibz ipa sunt vniuoca. tamē in rōne analogā (que est
generica) conueniunt.

Argumentoy

Arguit p̄tra. non sunt vniuoca. Probat. q̄ illud nō est vniuocū quod plura ⁊ diuersa significat. sed sic est de omni cōcreto. q̄ significat substantiam ⁊ accidens que sunt diuersa. q̄ sub diuersis generibz p̄tinent. Dm q̄ vñū significat p̄ncipaliter. ⁊ reliquū solum p̄ quandā cōcomitantia.

Sed p̄tra. talis debet esse p̄portio rez in significando qualis est in essendo. sed subiectū est p̄ncipaliter accēte. ergo cōcretū d̄z ip̄m p̄ncipaliter significare. Dm q̄ licet absolute loquendo subiectū est p̄ncipaliter q̄ cōcretū. tñ est minus p̄ncipale q̄rum ad rōnem significandi ip̄ius concreti quia per quandam solam concomitantiam.

Arguit. significare est intellectū rei cōstituere. sed subiectū est cōstituens intellectū ip̄ius accētis. ergo debet ip̄m p̄ncipaliter significare. Maior p̄z ex rōne illius quod est significare. Minor patet. q̄ si subiectū non esset. tūc cōcretū non esset intelligibile. ⁊ per p̄ns nec significabile. Dm q̄ hoc verū est. sed solū p̄ quandam cōcomitantia.

Arguitur. omnis rō significandi sumitur a mō essendi in re fm̄ modis suis. sed substantie ⁊ accētis nō est vnus modus essendi in re. ḡ zc. Minor patet. q̄ subiectū significat p̄ modū p̄ se stantis. accidens vero p̄ modū inherētis. Dm est ad hoc vt supra dictū est.

Arguit. opposita nō p̄nt p̄ vñū terminū significari. sed vt p̄z ex modis essendi subiectū ⁊ suū accidens h̄nt oppōnem. vt p̄ se existerē ⁊ alteri inherere. ḡ zc. Dm q̄ verū est formaliter. ergo vñū solū significat per reliquū nō fm̄ rōne oppōnis. s̄ fm̄ illā qua h̄nt ad inuicē p̄uenientia.

Arguit. p̄rerum nullo modo debet significare subiectū nec p̄ncipaliter nec minus p̄ncipaliter. ḡ zc. Añs. p̄bat. q̄ q̄ncūqz aliqd̄ differt ab alio sic potest significare intelligi. sed accidens ⁊ substantia sunt entia p̄dicamētaliter distincta. ḡ vñū intelligit p̄nitius sine reliquo. Maior p̄z. quia que cūqz sunt diuersa vñū potest essentialiter esse ⁊ intelligi ⁊ significari sine rell quo. qualia sunt subiectū ⁊ suū concretū. Dm q̄ licet sint diuersa essentialiter. tamē vñū est in alio ⁊ ad ip̄m ex natura sua dependens. ergo potest ip̄m consignificare.

Arguit. quādocūqz vñū est dependens ad alterū nō oportet q̄ vñū significet reliquū. sed p̄rerum est dependens ad subiectū. ergo nō necessario significat ip̄m. Maior p̄z. q̄ patet ex quo relatiū est dependet ad filium tamē nullo mō significat filium. Dm q̄ cōcretū non significat subiectum. q̄ dependens est. sed q̄ ip̄i inheret informādo ip̄m.

¶ Ponit iam Alius aliam conclusionem ex hoc motiuo q̄ sunt q̄daz accētia in concreto designata que h̄nt p̄rariū. istam sc̄z

Latitudo graduum in forma

specifica cōpossibilitū in eadē parte subiecti est precisa causa susciptendi magis et minus. ¶ Contra hoc opponit Spineus.

Arguit. fm̄ p̄m tercio topicoz illud est albius q̄d est nigro impmixtus. ḡ susceptio magis ⁊ minus est p̄ depuratōem p̄rarij a suo p̄rario.

Dm q̄ illud nō est cā p̄ se s̄ p̄ accētis. q̄ vbi ē maior p̄mixtio albedinis cū nigro. ibi est debilioz p̄tus generātis albedinē

Promptuarium

Arguit. illud nō est causa alicui? sine quo ipm posset reperiri. sed susceptio magis et minus reperit in formis non habentibus subiectū. ḡ nullo mō est causa. **Ad** inoz pz de lumie. qz aliqd ē magis vel min⁹ illuminatū. tamē ipm nō habet pcrariū. **Ad** m q hic loquitur de susceptiōe magis et min⁹ intensiue. hoc autē fit solum extensiue.

Arguit. ois forma q recipit in subiecto mediante aliqua dispositiōe necessario p̄supposita hz recipe magis et minus fm illam dispositiōem. modo forme accidentales sunt in subiectis p̄suppositis diaphonitate et opacitate. ḡ fm variatōem illorū suscipit magis et minus. **Ad** m q illa dispositiō p se nihil facit. sed solū p accūs inq̄sum aliqd facit ad virtutē ipsius generatōnis magis vel minus causantem illā formā intensam.

Arguit. p̄ra hoc. si causa suscipiendi magis et min⁹ sit maior vel minor dispositiō subiecti. tūc querat de illa dispositiōe verū magis et minus suscipiat. vel ergo est hoc ex eo q subiectū est magis ad illam dispositiōem. et tunc est ulterius querendū de illa. et sic esset p̄cessus in infinitū. **Ad** m q nō ē causa. sed est ad causam referibilis.

Arguit. ex illo sequeretur q omnis forma accidentalis susceperet magis et minus. qz omne accidēs hz aliquā dispositiōem in subiecto. fm quā magis vel minus natū ē esse in tali subiecto. **Ad** m q bñ hz dispositiōem existendi inherendi in subiecto. nō tñ ex hoc p se causat magis vel minus vt dñū est.

Arguit. dicit **Boetius** q susceptio magis est per accessum ipsius forme ad terminū. ḡ videt q nō ex alia cā. **Ad** m q ille accessus vel recess⁹ ē ipsa susceptio magis vel min⁹. q hz se p modū effect⁹. sed ille effectus est ab alia causa dependens. de qua disputamus in p̄posito. que sit ungmixtio p̄crasitij vel dispositiō subiecti vel cā eorū fm aliquos.

Arguit. nihil extrinsecū est p̄cisa causa alicui? forme. sz illa p̄dicta sūt omnino extrinseca ipsi forme suscipienti magis et minus. ḡ zc. **Ad** m q maior est falsa. cū omnis causa efficiens q̄runcunqz p̄cise est extrinseca vt subiectū hz rōne cause respectu passionis. Ergo ulterius dicendum est q disponūt. sed conclusio posita tangit principale.

Arguit. materia et forma sūt cause eorū que sūt i toto cōposito fm p̄m primo physicorū. sed forma suscipiens magis et minus est in toto cōposito ergo zc. **Ad** m q sunt cause formarū. sed nō p̄prie q̄runt ad hoc qd est suscipere magis vel minus. qz tunc omnis forma accidentalis causata in toto cōposito ex illis duobz p̄ncipijs intenderet et remitteret. ergo hoc est falsus. sed habilitas forme ad hoc est q posset suscipere diuersos gradus et manere in eadē specie. sicut p̄z in magis albo et minus albo. q sūt eisdē sp̄i.

Arguit. sicut dicit **Aristoteles** in p̄dicamento q̄ratis. tanta est albedo q̄nta est superficies. si ergo superficies est magna et albedo magna erit. et p̄ p̄s causa intensiōis formarū ē magnitudo subiecti. **Ad** m q hoc est solū p accūs dens et extensiue. nō autē intensiue. qz fm hoc dicit **Boetius** p̄cratimus q vna parua margarita est albi⁹ magno equo.

Arguit. motus et mobile fm **Aristoteles** sexto physicorū debet ad inuicem proportionari. totū ad totum. p̄es ad p̄es. qz als esset motus sine subiecto. vel subiectus sine motu. ergo etiam oportet q accidentia sint magna in maioribz subiectis. et minora in minoribz. **Ad** m q hoc verum ē extensiue

Argumentoy

nō autē extēsiue. qz p̄t imperfectus calor esse dispersus p̄ magnū corp⁹. q̄ tñ intensiue est remissus. qui si esset in minori corp⁹ ubi virtus sua esset vñta esset magis intensius. Est ergo solū susceptio magis ⁊ minus p̄ additōem graduū ad graduū. Quis rō est. qz in motu reali aliqd acquiritur vel deperditur maxime si est ad q̄ritatē. sed intensio ⁊ remissio sunt motus ad q̄ritatē. vt p̄ q̄nto physicoz. q̄ p̄ eas aliqd acquiritur vel deperditur hoc autē nō potest esse nisi gradus alicuius forme q̄ sic potest diffiniri. Gradus forme est q̄dam portio p̄fectionalis forme specificē extra eius conceptum q̄dditatuū. ipam tñ formā specificā includens cōs incidens cū eadē essentialiter. ⁊ inclusa realiter intra p̄ceptū indiuidui vāgi vāge. ⁊ determinati determinate. In qua diffinitione sex cōditōes gradus forme tanguntur. Prima gradus est quedam portio p̄fectionalis qz forma specifica de se est limitata habens quādam totalitatem. Secūda est q̄ sit extra p̄ceptum q̄dditatuū ⁊ specificū forme. qz nisi hoc esset vñtum sequeretur q̄ vñtūqz rep̄teretur forma specifica ibi essent oēs isti gradus ⁊ sic tanta esset p̄fectio in vno indiuiduo q̄ta in omnib⁹ siml sumptis. Tercia gradus includit formā in suo q̄dditatuū conceptu. qz in quolibet gradu saluatur rō forme specificē. q̄ nō esset nisi includeret q̄dditatuū in ipso gradu. Quarta p̄ditio est q̄ gradus est idē essentialiter cum sua forma specifica. qz gradus forme additus sic p̄trahit formā q̄ faciat vñum essentialiter cum ea. Quinta est. gradus includitur realiter cū cōceptu indiuidui. qz licet forma specifica quidditatiue sumpta abstrahit a gradu. tñ vt existens est necessario p̄cernit aliquem illoz graduū. modo forma specifica nō habet existentiam nisi in indiuiduo. ideo realiter includitur in conceptu indiuidui. Sexta est. gradus est in conceptu indiuidui vāgi vāge. sed in conceptu indiuidui determinati determinate. qz si sic duplex est indiuiduū. ita etiā duplex est gradus quoz q̄libet gradus respicit suū indiuiduum ⁊c.

¶ Arguit. additio gradus materie mutat spēm. s; forma (q̄ intendit et remittitur) manet vna fm spēm. ergo nō fit susceptio p̄ additōem gradus ad gradum. Maior p̄z p̄ Aristotele octauo metaphisice dicentem q̄ spēs rez hñt se sicut materie. sed materie nō potest aliqd addi nisi mutetur in aliā spēm. ergo etiā gradus additus forme mutaret speciem in susceptiōe magis ⁊ minus. **¶** Adm q̄ duplex est gradus. vnus est specificus. alius est indiuidualis. Et tunc dñm est q̄ gradus specific⁹ additus mutat speciem. vt etiā elicitur ex Aristotele. sed nō gradus indiuidualis. qualis est in p̄posito. Vel dicendum q̄ p̄prie non sunt grad⁹ sed modi diuersi eiusdem forme.

¶ Arguit. sicut se h; gradus specificus ad mutandū formā fm spēm ita se h; gradus indiuidualis ad mutandū numex ipius forme. ergo videtur q̄ forma intensa esset numeraliter semp̄ distincta a forma remissa. q̄d falsum est. cū sit vnus calor in aqua tepida ⁊ calida. ⁊ per p̄ns nō fit susceptio magis ⁊ minus p̄ additōem gradus indiuidualis. **¶** Adm q̄ nō d; gradus indiuidualis per se subsistens iniciens nouā formā. sed q̄z indiuidualis qz est in forma p̄ticulari. in qua est q̄daz ordo calū graduū ducentū formam im̄p̄ectam ad esse p̄fectum

Promptuarium

¶ Arguit. si hoc eēt p additōem graduū vñ differēt solo numero. que specie. s. nullū istorū est dōm. **¶** rē. Nō pñū qz tūc duo accētia numero essent distincta in eodē subiecto. Nō scōm. qz tūc forma intēsa z remissa essent specificē distincta. qd est falsum. **¶** Dōm q nō differūt specie vel numero. s. sunt modi generales in eodē qd est vñū numero.

¶ Arguit. in illo qd est simplex nō pñt esse aliq gradus. s. fm Bilbertū porritanū forma est ppositiōi ptingēs simplici z inuariabili essentia pñstēns. ergo nō hz gradus. **¶** Dōm q simplex in essentia pñt habere graduū diuersitatē fm esse sicut in pposito. **¶** Vel dōm. q ideo est simplex. qz nō est essentia ex materia z forma. ergo hz in se gradus.

¶ Arguit. dicit Aresto. qnto metaphisice. albū nō fit minus albū nisi ex pñmixtōe pñtrarij. Et cōmentator diminutū in omī genere est diminutū p pñmixtōe pñtrarij. **¶** Dōm q unpñmixtio dī appropinuatōem ad pñtrariū z nō pñpōnem ex illis. s. potius recessum ad puritatē. ergo nō ē cā. qz vñū pñtrariū nō est cā alterius.

¶ Arguitur. est pñmixtio. Probat. qz colores mediū intēdunt z remittunt p pñmixtōem pñtrarij. color. z ex pñpōne pñtrarij fit intensio seu susceptio magis z minus. **¶** Dōm q quis mediū colores extrema pñcipant. tñ ex hoc nō fit intentio vel remissio earūdē. ergo argumentū parū pbat. Pars **¶** conclusio pñcipaliter inducta.

¶ Arguit. indiuisibile additū indiuisibili non facit ipsum magis. sed gradus illi sunt indiuisibiles. ergo nō possunt facere aliquā formā magis intensam. **¶** Dōm q nō faciunt aliquid magis fm quātitatē virtutis. Sicut etiā pñcipaliter intelligitur ppositio de additōe ad quātitatē in discretis nuncibi vñitas indiuisibilis vñitati addita facit numerum qui est quantitas. ergo argumentum non procedit.

¶ Arguit. si susceptio magis fieret hoc modo sequeretur q vna albedo esset magis alba q alia. Cōsequēs est falsum. ergo z antecedēs. Probatio psequentie est. qz tūc albedo intensa habet aliquem gradum quez non habet albedo remissa. ergo esset magis albedo. **¶** Dōm negādo cōsequentia. Et ad pbatōem dico q bene sequitur. erit maior albedo. ergo magis. quia magis dicitur de participantibus formā. non autē de illa forma que participatur.

Quibz expeditis ponit Alius istam pñclusionem.

Genus cōuenientissime potest

diffiniri

Contra quā p Spineum.

¶ Arguit. sola spēs diffinit. s. genus nō est spēs. **¶** Genus nō pñt diffiniri. z p pñsequēs pñclusio est falsa. Maior pñ p Boetū rē. Maior pñ. qz gen⁹ z spēs sūt correlatiua fm Porphyriū in caplo de genere. **¶** Dōm q sola spēs diffinitōe pñe dicta diffinitur. sed genus diffinitur diffinitōe cōiter dicta. **¶** Vel dōm q genus hz modū spēs.

¶ Arguit. oppositorū nō pñt ēē vnus mod⁹. s. gen⁹ z spēs (vt sup alle gatū ē itz) opposita. **¶** Genus nō hz modū spēs. **¶** Dōm q oppositorū sunt

Argumentorum

Diversi modi essentiales quorum unus non potest alteri provenire. scilicet accidentalis
vtrique potest sicut in proposito. Vel non convenit sibi talis modus nisi secundum quamdam
dam remotam similitudinem

Arguitur. relativa expellunt se ab eodem secundum actum et aptitudinem. si unus
modus non potest alteri provenire. Dominum quod hoc est verum respectu eiusdem. non
autem respectu diversorum. ut in proposito

Arguitur. genus nullo modo potest diffiniri. quia omnis diffinitio datur per genus et
dram. si ergo generis esset genus hoc iterum haberet aliud genus. et sic esset
processus in infinitum. si nullo modo potest genus diffiniri. Dominum quod non esset per
cessus in infinitum. quia est status in genere generalissimo.

Arguitur. diffinitio debet dari per primum genus et dram. ex eo quod est con-
vertibilis cum diffinitio. si non sufficit status in genere generalissimo. Dominum
quod imo sufficit. quia per descensum ab illo genere ad primum devenit. et hoc est
sufficiens notificandi principium. Vel dominum quod ista est quidam notificatio. non
autem diffinitio proprie dicta.

Arguitur. nullum equocum diffinitum. sexto thopico. sed genus est equo-
cum secundum Porphyrium. quia dicitur multipliciter. ergo non potest diffiniri. Dominum
quod multipliciter ut vult Porphyrius. tamen in una eius acceptio est univocum
et ita genus bene potest diffiniri

Arguitur. capiendo genus logice tunc est equocum. Probat. quia dicitur de
substantia et accidente. quod equivoce secundum Porphyrium dicuntur entia. Dominum
quod licet
sint equoca seu potius analogia in ratione entis. non tamen in ratione generis. quia
his sit analogia illorum inter se

Arguitur. nullum multiplex potest diffiniri. scilicet omne genus est multiplex quod
dam. si non potest diffiniri. Maior pars. quia diffinitum dicitur esse quod unum. Sed minor
pars. quia dicitur Aristoteles de qualitate in illo predicamento. quod qualitas est
de numero illorum quod multipliciter dicuntur. et tamen est genus. Dominum quod est
bene multiplex quo ad supposita. non autem quo ad significata. sed primo modo
multiplex bene potest diffiniri

Arguitur. Aristoteles dicit septimo physico. in genere latent multe et
invocatores. si est equocum. Dominum quod loquitur de genere physico quod notat na-
turam a diversis secundum diversos gradus perfectionales participat.

Arguitur. genus logicum est quod equocum. ergo solutio falsa. Ans. probat
per Aristotelem in primo de anima dicentem quod ratio animalis secundum unum quod
animal est altera et altera. Dominum quod hoc est verum de ratione animalis contracta. non
autem de ratione animalis in communi. Sed secundum illum modum non loquitur hic. quia lo-
quitur hic solus de communi generis intentione que est una quo ad genera de
predicamento substantie et etiam accidentis

Arguitur. quorum non potest esse unus conceptus illorum non potest
esse una intentio quia intentio a conceptu causatur. si in predicamentis sub-
stantie et accidentis non est unus conceptus. quia conceptus multiplicat secundum
diversas rationes formales conceptibilia qualia sunt substantia et ac-
cidents. Dicendum quod licet sunt diversa conceptibilia secundum proprias et
speciales rationes possunt tamen convenire in una communi ratione que
analogice dicitur de illis. hoc autem non impedit rationem generis logice
acceptam. et sic argumentum non procedit

Promptuarium

¶ Arguitur nulla diffinitio debet cōuenire alteri a diffinitio. s; diffinitio generis est huiusmodi. ergo nō est bona. **Sinoz** pz. qz conuenit enti. qz illud p̄dicatur de pluribus differentiis specie in eo qd quid est. **Dm** qz diffinitio intelligitur de p̄dicatione vniuoce. ens aut equiuoce seu analogice de entibus p̄dicatur.

¶ Arguitur in nullo equiuoco potest fundari vera contradictio **fm** **Arestorem** p̄mo elenchoz. sed in ente potest fundari contradictio vera. ergo nō est equiuocum. **Sinoz** pz. qz enti opponitur nō ens p̄dicatione. **Dm** qz est analogum. z sic in eo fundat. z ergo non est genus qd nō analogice. sed vniuoce p̄dicatur.

¶ Arguitur ens vniuoce p̄dicatur. qz q̄to aliqd est p̄pinquius p̄mo tanto magis est vniū. sed ens seu esse (vt inquit autor libri causarum) est p̄mum creatum p̄mi. ergo p̄pinquissimum z per consequens maxime vniū. **Dm** qz hoc est fm creatōnem ratiōis. nō autem realem cuius terminus est suppositū. et ergo est maxime terminus cōmunis creatōis. que est simplex emanatio.

¶ Arguitur omne diffinitū fm **Arestore** sc̄do posteriorz debet poni in aliquo genere. sed genus hic diffinitū in nullo genere ponitur. ergo zc. **Sinoz** pz. qz si poneret in genere substantie tūc nō diffinitur gen⁹ q̄ris tatis qualitatiz zc. **Dm** qz **Arestores** loquitur de diffinitione qd dicitur a z essentiali qualis non est ista.

¶ Arguitur ista nō est bona. Probat. qz in eo nullū ponit genus. vt pz inspicendo diffinitōem. **Dm** qz subintelligit genus. scz vlt

¶ Arguitur male ponit ibi (quod) qz vel ponit relatiue vel infinite. nō p̄mum. qz nō habet antecedens. nō secundum. qz infinitum nihil notificat. ergo zc. **Dm** qz illa dictio quod potest capi relatiue. Et q̄n dicitur qd nō habet antecedens. **Dm** qz subintelligitur p̄ illā regulā **Alexandri** Extra sepe tamen queras ad quod referatur. Vel dicendum qz capitur infinite. Et quando tunc replicatur qz infinitum nihil notificat. ergo non ponitur infinite. **Dm** qz hoc vez est fm se. s; hic finitatur per p̄culas sequentes.

¶ Arguitur aial est genus z tñ nō p̄dicatur. vt dicēdo aial. **Dm** qz fm actū nō p̄dicat. tñ fm aptitudine.

¶ Arguitur fm aptitudine genus nō p̄dicatur. Probat. qz diffinitū semp fm actū z aptitudine debet subijci p̄ cōparationem ad diffinitōem sed hic est diffinitum quod est genus. ergo zc. **Dm** qz genus p̄ime intentionaliter captum p̄dicatur. sed secūde intentionaliter captum z in ratiōe diffinitū potest subijci.

¶ Arguitur p̄ime intentionaliter captū nō p̄dicat. Probat in hac p̄positione. aial est suba. ibi subijciunt. tñ aial est genus. **Dm** qz nō est genus in cōparatiōe ad substantiā s; spēs. ergo non repugnet sibi qz subijciat qz fm **Aresto**. p̄mo thopicoz spēs sola est subiectū.

¶ Arguitur genus in ratiōe generis subijciat. ergo p̄dicta solutio minus vera. Probat. vt dicēdo animal ē homo. **Dm** qz hoc ē in p̄dicatione indirecta. sed in p̄dicatione directa semper p̄dicatur ad minus fm aptitudinem. q̄us nō semper fm actum.

Argumentorum

¶ Arguit. ergo definitio esset falsa. Probat. qz definitio debet explicare aptitudinem. sed predicatū dicit actū. quia est sbum ficans agere vel pati fluxum vel fieri. Dñm qz licet significat actum. tamē accipitur in diffinitione vt exprimat aptitudinem.

¶ Arguit. genus nō p̄dicat de pluribz. qz genus multiplicatū nō est genus. sed nō potest predicari de pluribz nisi p multiplicatōem. Dñm qz genus fm aptitudinem est multiplicabile. et p̄dicat de pluribz stante vni tate qñs z eius rōe. s; actu multiplicatū nō est genus nisi fm potētiā.

¶ Arguit. quod nō est in pluribus nō p̄t p̄dicari de pluribz. s; genus lo gicū nō est in pluribz. **¶** rē. Maior est manifesta. Sed minor p̄t. qz vni uersale fm Aresto. p̄mo de aia est posterius suis singularibz. ergo nō est in ipsis. Dñm qz verum est fm viam abstractionis in qua tñ vna ma net aptitudo multiplicatōis.

¶ Arguit. nullum singulare pōt aptitudinaliter multiplicari. s; genus ē qdā singulare ens. qz noiat vnā singularem essentia. Dñm qz singu lare singularitate suppositi nō pōt p̄municari pluribz. tñ illud qd est sin gulare singularitate essentie bene pōt pluribus cōitari.

¶ Arguit. vlt est singulare singularitate suppositi. **¶** solutio falsa. Añs patz. qz qdā est in supposito est singulare singularitate suppositi. s; vltā subsistunt in suis singularibz. **¶** rē. Maior pater. qz qdā recipit ad mō dum recipientis recipit. Dñm qz est bene singularizatū fm actū. nō tñ est singulare sed vlt. ergo potest fm aptitudinem multiplicari pluribz.

¶ Arguit. genus nō p̄dicat de pluribz spēbz. **¶** nō est in pluribz. Añs pbat. qz p̄dicatur de pluribz indiuiduis vt dō sortes est aia. Dñm qz diffinitio intelligit. qz genus p̄dicat de pluribz spēbz imediata p̄dis catōe. s; illa p̄dicatio (fm quā p̄dicat de pluribz indiuiduis) ē imediata.

¶ Arguit. p̄ra hoc. genus nō potest immediate predicari de spēbz. **¶** solutio nulla. Añs p̄t. qz illud nō p̄dicat de alio int q cadit cēntiale me diū. sed inter genus z spēm cadit cēntiale mediū. **¶** rē. Minor pbat qd inter ipsa mediat dīa que est diuisiua generis z p̄stitutua spēi. Dñm qz illa non mediat directe. sed solū lateraliter. ergo p̄pter hoc nō impedit quin genus pōt immediate predicari de pluribz spēbz.

¶ Arguit. nō pōt predicari de pluribz spēbz. **¶** solutio nulla. Probat qz p̄ dicari p̄supponit inesse. sed genus nō est in pluribz spēbz. ergo de illis nō p̄dicatur. Minor p̄t. qz spēs sunt dispate. sed idē non pōt esse in dispa tis. **¶** rē. Dñm qz licet spēs sint inter se dispate. pueniūt tñ p respectū ad genus. quod potest illis inesse.

¶ Arguit. spēs p̄parate ad genus hñt oppōem ad inuicē. **¶** illa solutio nulla. Añs pbat. qz dī Aresto. p̄mo posteriorū qz vlt z singulare oppo nuntur ad inuicē. sed spēs est qdā singulare in ordine ad genus. **¶** non potest genus de illa predicari. Dñm qz hoc est verū fm suas intentio nes secūdas. vt p̄t ex prioribz. sed hoc non est p̄ p̄mis intentōibz. et fm illum modū genus de spēbz p̄dicatur.

¶ Arguit. p̄ra hoc. genus p̄ime intēōnali nō pōt de pluribz spēbz p̄dis dicari. **¶** solutio minus vera. Añs pbat. qz qd nō p̄tingit intelligi nō cō tigit predicari. sed nō p̄tingit plura intelligere fm Aresto. sed o rōpicoz.

Promptuarium

ergo nō ptingit genus de pluribus predicari. Minor patet. qz predicari est actus ratiois. qui p supponit intelligentiam. Odm q plura per modum vnius possunt vtrqz intelligi. et sic species intelliguntur fm q vniū uoce conueniunt in vna natura cōmuni.

Arguit. nō pnt intelligi species vt genus de eis pdicet nisi per modū pluriū. ergo solutio nulla. Ans. pbatur. qz genus nō predicat de spcibus nisi in ppoibz. sz due ppoēs sū due oratōes in qbz spēs hnt genus de ipsis pdicari. et sunt plura vt plura. ergo rē. Odm q hoc est verū fm actū et defectus est ex pte ipsius intellectus: nō tñ fm aptitudinē sicut intelligi tur diffinitio. et ex pte generis

Arguit. nō predicatur de ipsis fm aptitudinē. s solutio minus vera. Ans. pbatur. qz ps nō pnt predicari de suo toto. sz genus est qdā ps spcī ergo rē. Minor pz. qz ista est mala pdicatio domus est paries. Odm q nō est pars integralis sz essentialis. z illa bene pnt de toto predicari.

Arguit. illa q habet diuersam rōem nō pnt de se inuicē pdicari. sed diuerse sū rōes g. vt est ps eēntialis et etiā ipsius spēi. s non pnt vnum de alio predicari. Odm q hnt diuersas rōnes tñ subordinatas

Arguit. ptra hoc determinatū et indeterminatū habet diuersas rōes. sz genus est qdā indeterminatū. spēs vero determinatū. s habet oppositas rōes. Odm q determinatū et indeterminatū (qd nō est terminabile p illud qd est determinatū) sū bene opposita. sed taliter est inter genus z spēm. qz spēs determinat pfusionē ipsius generis.

Am.

Arguit. si predicaret genus de pluribz speciebz scaret diuersas naturas. sed hoc falsum est. s rē. Minor pz. qz qd vniū uoce predicatur nō pnt significare diuersas naturas. nec de pluribz verificari nō potest. Sz aliis pz qz terminus idēfcet qd subicit et pdicat. si ergo predicat diuersas naturas illas sciat. Odm q principaliter genus vnā naturam in cōi sciat. sed alia inferiora ex pnt bñ potest pnotare.

Arguit. tūc ista ppo esset falsa hō est aīal. qz ibi tñ verificat de vna specie. Odm q hoc est verū fm actū. tñ hz aptitudinē ad alias spēs. qz supponit pro omnibz. et inquit Petrus hys aliud est supponere. et aliud ē loquutionem veram reddere

Arguit. definitio est nugatoria. ergo non est bona. Ans. pz. qz dicit in ea (pluribus differentibz) nā omnis pluralitas includit orām. s vniū illorū supflue ponitur. Dd3 q licet vniū et plura dñt. tñ nō dñt semp spē. ergo ad inuendū illā spēalem diuersitatē seu orām addit spē

Arguit. quod pdicat de pluribz puenientibz spē nō predicatur de pluribz spē dñtibz. sed genus predicat de pluribus puenientibz spē. qz hō est spēs. similiter et asinus. Odm q differūt in natura specifica. z fm hoc genus predicatur de eis. sed cōueniunt in intentione. et fm hoc genus nō predicatur de eis. ergo bñ dicitur (dñtibz) in diffinitōe generis

Arguit. quēcūqz pueniūt in vna diffinitōe demonstrāte vnā naturam specificā. pueniūt in vna natura. sz hō et asinus sunt hī mōi. s rē. Minor pz. qz pueniūt in illa diffinitōe qua dñt. Spēs ē quod pdicat de pluribz dñtibz nūero in eo qd quid est. Odm q quis pueniūt in vna natura accidentalī et extrinseca. nō aut essentialī et intrinseca.

Argumentorum

Arguitur accidentia continetur sub ista definitione. que predicantur in quale. ergo diffinitio minus bona. **A**ñs pñ. qz sunt noue genera accidentium que in quale predicantur. qz cū querit qualis est fortis. pueniēter rñdetur albus. **O**dm qz accidentia predicantur i quale de suis subiectis. s. de suis inferioribz predicantur in quid. vt cū queritur. quid est albus. pueniēter respōdetur qualitas.

Arguitur accidentis et substantie nō pōt esse vna rō. s. nullo mō rō generis potest puenire accñti. **O**dm qz verū est loquēdo de rōne essentiali tñ pñt habere vnā rōem accñtalē et cōem. sicut est in pposito.

Arguitur in diffinitione accñtis debet poni subiectū. sed in ista diffinitione nō ponit aliqd subiectū ipñs accñtis. ergo nullo mō sibi puenit. **R**ñs qz hoc est verū qñ cōsideratur realiter. hic autē cōsiderat sub intēione scđa fm rōem. ergo nō oī diffiniri p subiectū vt pbat argumētū. **O**io mas iori istoz declaracōe Spineys ponit aliam cōclusionē. scz istam.

Genus principaliter diffinitur

pipare et nō p intēōe fm Porphiniū. **C**ōtra hoc opponit **L**ilius

Arguit sic pmo. p illo diffinit genus p quo cōsiderat. sed cōsiderat a logico p secūda intēione. ergo solū diffinit scđe intēionaliter et nō pme intencionaliter. s. p cōclusio falsa. **M**inoz pñ. qz alis logicus esset artifex realis. **O**dm qz logica est bene de scđis intēōibz vt pbat argumētū. nō tñ est de illis tanqz principaliter intēns. s. solum secundo.

Arguitur est principaliter de secūdis intēōibz. s. solutio minus vera. **A**ñs pbat p. **A**uicēna quarto metaphisice dicēte. qz ens pōdicat de primis intellectis et secūdis. de qbz est logica. **O**dm qz hoc verum est sed solum secundo.

Arguitur artifex rōis pncipaliter hz cōsiderare ens rōis. sed logicus est artifex rōis. vt testatur **A**resto pmo elēchorū. s. 2ē. **O**dm qz dñs artifex rōis nō ex eo qz pncipaliter ens rōis cōsiderat. sed ex eo qz cōsiderat aliqua quibz annexūtur entia rōis.

Arguitur illud est pncipale in aliqua scia p qd diffinit illa scia ab oibz alijs. sed p solū ens rōis ista scia est ab alijs distincta. s. 2ē. **M**inoz patet qz sicut a dñia reali noiatur scia realis. ita necessario est in logica aliq dñs intēionaliter p quā ista scia dicatur scia logicalis. **O**dm qz vtrūqz cōsideratur. tñ scđa intēō cōsideratur solū p modū annexi. et sic ptingit intērdū sciam a minus pncipali denoiari. sicut interdum ptingit libū de scia noiari noie discipuli. qz valde imperfectus est in ordine ad magistrum.

Arguitur ex isto sequeretur qz genus diffinitur p aggregato ex re et intēōe. s. hoc est falsus. **E**o pōtetur solū p intēōne (qz magis spectat ad logicū diffiniri. **S**eqñ pñ p **A**resto. sexto metaph. dicēte. nulla scia est tam stus diosa qz tractat de ente p accñs. sed qñ ens additur enti ibi est ens p accñs dens. vt pñs ibide. ergo solū diffinitur genus p intēōe quā logicus pncipaliter cōsiderat. **O**dm qz nō est ens p accñs mere casuale fornitum et indeterminatū. de quo nō potest esse scia. **V**el melius dicendum est qz intēōe additur ipsi rei. vt quedam forma accidentalis. que tñ habet

Promptuarium

fundationem aptitudinalem in re. per quam fit relatio ad intentionem finis
actuum. et illa actualis relatio est actualis et ex parte referentis aptitudi-
nalis. tñ est coessentialis ad minus. ergo rē.

Arguit. diffinitū debet esse unū. s; si illa duo p̄siderent. esset hic defi-
nitū plura. qđ deberet habere plures diffinitōes ex eo qđ h; plura esse
Dm qđ licet sint plura. qđ si seorsum sumeret haberent plura esse. et per
p̄s plures diffinitōes s; hic p̄siderant fin qđ sunt unū unitate ordinis
vt unum de formalem rōem alterius

Arguitur. ergo hic principaliter diffinitur scđa intentio. qđ illa h; se p̄
modū forme dans formalem rōem p̄siderandi primas intentōes apđ lo-
gicum Dm qđ hñt se p̄ modū forme accñtaliū. et ille nunc p̄ncipi-
paliter p̄siderantur in aliqua scia. qđ subiectū est semp p̄ncipalius accñ-
dente. ergo p̄ncipalius respicit ipsum scientia. qđ sicut se habet res ad
entitatem. ita etiam se habet ad scientiam.

Arguit. pro illo diffinitū genus principaliter. pro quo ponit in predica-
mēto. s; prime intentōes vt itē aial albedo color nō ponitur in p̄dicamēto
nisi grā secūdarū intentōnum. s; p̄ illis diffinit. Maior p̄t. qđ noticia ge-
neris et aliorū p̄dicabiliū fin Porphyriū ordinata est ad hoc vt sciant ea
qđ sunt actualiter ponēda in coordinatōib; p̄dicamētorū. in signū cuius
ipse facit vnā coordinatōem de p̄dicamēto substantie Dm qđ v̄p̄
est primas intentōes ponit in p̄dicamēto. nō tñ puenit hoc eis absolute
et fin se. sed solū in q̄trum hñt rōem generis sp̄i vel indiuidui. qđ sunt secū-
de intentōes. et qđ etiā logicus eas ita sub secundis intentōibus diffinit
ergo logica nō est scia ficta sed vera. sed tñ p̄ncipale in p̄dicamēto po-
nendū sunt prime intentōes. licet hñt sibi amēti illū respectū qui est ad
intentōes scđas. nā si p̄ reponeret in p̄dicamēto tñc substantie et accide-
ntialiter acceptus esset aliqđ cōe in quo realiter pueniūt. qđ sunt ambo ge-
nera. s; hoc est impossibile realiter loquēdo de p̄is transcendētib;

Arguit. si gen⁹ diffinitur p̄ re tñc sua diffinitio pueniret sp̄i specialis
finis. s; hoc est falsum. Et falsitas p̄t. qđ de quocūq; predicatur diffinitū
de illo etiā predicat definitio. sed genus prime intentionali captrū p̄dicat
de sp̄e dđo hō est aial. ergo etiā sua definitio. qđ est falsum. qđ ista est falsi-
ta. hō p̄dicat de plurib; dñtib; sp̄e in eo qđ quid est. qđ hō non h; sub se
sp̄es sed indiuidua Dm qđ cuiūq; puenit diffinitū illi etiam puenit
definitio. si illa diffinitio sit data de definito fin puenientia quā habet dif-
finitū cū illis de quib; pōt p̄dicari. sic aut nō est in p̄posito. qđ genus pri-
me intentionali p̄dicat de sp̄e. sed genus hic diffinitur p̄ p̄p̄tōem ad se-
cundā intentōem generis. que h; oppōem relatiuā ad intentōem ipsius
sp̄i. vt dicit Porphyrius. oz in vtrūq; vtrorūq; vtrōnibus.

Arguit. pro illo genus diffinit qđ p̄ncipalr noie suo significatur. s; p̄ no-
men generis p̄mo et p̄ncipaliter iporrat secūda intentio. ergo p̄ncipalr p̄ il-
la secūda intentōe diffinit. Maior est Bresto. quarto metaph. dicentis
qđ diffinitio est rō quā nōm̄ p̄cat. Minor patet. qđ genus est nomen se-
cūde intentōis. sicut est nomen intentōis p̄me Dm qđ quīs genus
est nōm̄ secūde intentōis. tamē p̄ncipaliter eius fundamētum et signū
ficatū in illo noie p̄t̄m̄ est prima intentio.

Argumentorum

Arguitur ergo deberet poni prima intentio. ut animal vel alia. **O**ccidit qd oportet ponere unum nomen comune. in quo omnes prime intentiones conveniunt. hoc autem est illud nomen genus.

Arguitur. accidens reale principaliter facit formam accidentalem. sed solum notat subiectum. sicut vult Aresto. cum dicit album solam qualiterem facit. ergo genus quod est accidens rationis solum facit formam rationis principaliter. huius posset fundamentum (ut est prima intentio) notare.

Odm qd prima intentio est tanquam id quod diffinit. sed secunda quasi quo vel sub quo sed quod est principalius quo est.

Arguitur. illud est principalius quod dat alteri esse. sed quo est esse dans ipsi quod. quod quo est facit formam. ergo potius ex illa solutione sequitur oppositum qd positum. **O**dm qd verum est si esset forma substantialis. modo genus sub quo hic diffinitur prima intentio est forma accidentalis.

Arguitur pro illo debet hic genus diffiniri. p quo dicitur relative in ordine ad ipsam speciem. sed solum p secunda intentione dicitur relative ad speciem ut Porphyrius vult. sed p illa solum diffinitur. **O**dm qd formaliter refertur ad speciem p secundam intentionem. tamen fundamentaliter p rem primario preceptam. et illud diffinitur principaliter. Nec oportet qd p illo diffiniatur p quo ad speciem refertur sed p illo quod refertur sub illo diffinitur principaliter.

Arguitur. p illo diffinitur genus pro quo sibi supponitur species. sed p secundam intentionem generi supponitur species. quod prime intentionali genus et species sunt idem. sed idem non supponitur sibi ipsi. **O**dm qd licet prime intentionali sunt idem secundum rem in eodem differunt tamen secundum rationem magis communem et minus communem. et in diversis differunt realiter.

Arguitur. similiter p illo genus diffinitur p quo est principium ipsius speciei. sed hoc est p secundam intentionem. quod prime intentionali sunt idem. sed idem non est sui ipsius principium. **O**dm qd prime intentionali est principium speciei. et dicitur secundum rationem. quare argumentum non valet. **I**stis expeditis Lilius ponit aliam conclusionem contrariam et talem.

Genus principaliter diffinitur

p ipsa intentione quam p re. **C**ontra hoc sic opponit Spinus.

Arguitur. pro illo diffinitur genus principaliter p quo predicatur in quid de specie. sed solum genus prime intentionali capiti predicatur de specie in quod. ut dicendo homo est animal. ergo p prima intentione principalissime diffinitur. **O**dm qd licet genus prime intentionali capiti predicatur de specie in quid. tamen illa prima intentio non est hic diffinitiva. nisi in ordine ad secundam intentionem que est genus. et secundum illam diffinitur.

Arguitur. pro illo diffinitur p quo species in eius definitione ponitur. sed species ponitur p re in definitione generis. ergo principaliter p re diffinitur. quod non sunt intentiones speciei specificiter diversificate saltem secundum se. eo quod omnes species prime intentionali in hac secunda intentione speciei conveniunt. siue sunt substantiarum siue accidentium. **O**dm ut supra dictum.

Arguitur. illo modo diffinitur p quo de pluribus predicatur. sed hoc est prime intentionali capiti. **O**dm ut supra. illa enim tria argumenta sunt solvuntur.

Promptuarium

Arguit. omnis diffinitio debet puenire suo diffinito. sed tota diffinitio nō puenit generi secūde intentionaliter capto. ergo illa nō est principaliter definita. **D**ñm q in logicis aliud ē qđ diffinit. et aliud cui definitio attribuit. diffinit em scđa intētio. et pme intētionē diffinitio attribuit.

Arguit. illud diffinit cuius esse per diffinitōem explicat. sed totum qđ ponit in diffinitōe nō explicat eē illius intētiōis generis. **E** illa nō diffinitur.

Dñm q nō puenit scđe intētiōi fm se z absolute. s; fm q pcrete cōtēnēt rē ipsam pme intentionaliter pceptā. in cuius pparatione ipsa ē pñcipaliter ipsa re. vt patuit ex supra dictis.

Arguitur. illud pñcipaliter diffinit qđ in predicamēto ponit. sed genus prime intentionaliter caprū ponit solū in predicamēto. **E** illa solutio minus vera. **D**ñor pz p pditiones requisitas ad hoc q aliquid ponatur in predicamēto. q sit ens reale finite et limitate nature. **D**ñm q quis pma intētiō ponat in pdicamēto. hoc tñ est sub rōe intētiōis secūde. qz vel ē generica vel specifica vel indiuidualis. que sunt rōes secūdap intentionum. **E**l dñm. q licet scđa intētiō nō ponatur in predicamēto. h; tñ habitudine ad illud qđ ponitur in pdicamēto. vt patuit immediate supra.

Arguitur. p illo pñcipaliter genus diffinitur p quo de eo explicatur. s; exempla dantur de genere prime intēcionaliter capto. **E** pma intētiō principaliter diffinitur. **M**aior parz. qz als exēplū nō esset pueniens pposito. **M**inor parz. qz explicat pbs de aiali. silt et Porphirius. **D**ñm q exēplū est pueniens pposito. et sic diffinitur genus fm q h; habitudine ad aial pme intēcionaliter caprū. et hoc sufficit saltē in logicis. qz si fm se psideretur esset metaphisice psideratiōis. vel ad sua inferiora esset phisice psideratiōis. que nō deseruiūt hic ad ppositum.

Arguitur. diffinitū debet diffiniri p suū genus z suā drām. vt pz sexto topicor. z scđo posterior. s; ibi nulla intentio ponitur q possit esse gen⁹ ad illud diffinitū. **E** nō p h; principaliter diffiniri scđa intētiō. **D**ñm q hoc intelligitur de diffinitōe qđ dicitur. ista autē est qđ a notificatio.

Arguit. omnis notificatio debet dari p illa q pñt ducere in noticiant ipius notificati. qz als esset frustra. sed hic nihil ponit qđ exprimat aliqđ pditiones ipius scđe intētiōis. **E** nullo mō est diffinitū. **D**ñm q verū est vt seorsum accipitur. sed hic capitur vt pcretiue respiciat primā intētiōnem. z sic eius pditiones exprimūtur p diffinitōem.

Arguit. tūc nō debet diffiniri sic. genus est qđ pducatur. sed debet dici genus est quedā scđa intētiō fundata supra primā. **D**ñm q hoc nō o; quia cognitio intētiōis magis dependet ex habitudine ad primā intētiōnem. q; ex aliqua intētiōe secūda.

Arguit. sicut se habz substantia ad accēs. ita se h; pma intētiō ad scđaz. sed nūq; substantia diffinitur sub noie accēs. **E** nō est pueniens primā intētiōem sub noie intētiōis scđe diffiniri. **M**inor parz qz si de teo diffiniri h; minē nō accipio albū. **D**ñm q hoc verū est qñ noia sunt iposita. s; in notificatiōib; accēsalib; qñ noia nō essent imposita vtiq; fieri potest.

Arguit. illud nō p; diffiniri p qđ natura g; impedit vt nō predicet de plurib; s; h; sit p scđam intētiōem. **E** illa nullo mō debet diffiniri. **M**aior parz. qz hoc explicat diffinitio g;. **M**inor parz. qz scđa intētiō sit p viam

Argumentoy

abstractiois. qz fm Aresto. vniuersale est posterius singularibz. **Qdm** qz bñ verū est fm actū. tñ derelinquit aptitudinē. Vel dicēdū qz secunda intentio nō capitur hic abstractiue sed pcretiue. ergo nō impeditur

Arguit. p illo diffinitur genus p quo supponit. sed supponit p pma intentione. **Qdm** qz illa diffinitur. **Qdm** qz licet supponat pzo pma intētiōe tñ illa hic solum diffinitur sub habitudine ad secundam

Arguit. nullū prius hz habitudine ad posterius. s; scde intētiōes stz posteriores primis. **Qdm** nō diffiniūtur pma intētiōes p habitudine ad scd cūdas. **Qdm** pzo pzo. qz scde intētiōes stz fabricate ab intellectu pmaris pceptibz rez p suppositis. **Qdm** qz simplr loquēdo pma intētiōes stz pzo. tñ in logica scde stz pzo. sicut albedo q est accūs ē posteri? hoie. tñ est prius hoie albo. eo q est forma dans esse hoie albo

Arguit. genus h diffinitur p re. **Qdm** qz supius dicta sunt falsa. **Ans** pbat qz illud est diffinitū de quo pducatur diffinitio in pmo mō dicēdi p se sed sic ē de diffinitōe generis. **Qdm** p principaliter diffinitur pma intētiō. **Qdm** pzo qz dī aīal est qd pducatur de pluribz dīcībz spē in eo qd qd est. qctā est in pmo modo pscitatis. **Qdm** qz scda intentio habitudine hz ad illū de quo verificatur diffinitio fm pimum modū pscitatis.

Arguit. Aresto. diffiniēs genus pimo topicoy ponit de gñe pme in rētiōaliter accepto p sideratōes. vt pzo intūcti. ergo p pma intētiōe diffinitur. **Qdm** vt immediate dictum est

¶ Arguit. fm Porphyriū diffinitio generis nihil diminuit neqz supfluit pmer. si āt scda intētiō diffiniretur ēēt diffinitio diminuta. qz nō pmer quicqz exponēs naturā scde intētiōis. **Qdm** vt supius dictū est.

¶ Arguit. ex isto sequitur qz Aresto. in suis pcessibz ēēt diminutus. qā nūqz loquitur est qd est scda intētiō. cū tñ illis p principaliter vtatur. z etiā difficile est illoz naturā cognoscere. **Qdm** qz scde intētiōes p siderantur in ordine ad primas. z fm illā p sideratiōem explicāt naturā eaz in oibz diffinitōibz logicis. sed fm se nō intēdit illas Arestoteles. **Qdm** hoc modo nihil de eis determinat. **¶ Qd**o quarū ampliori noticia Spineus ponit aliam pclusionem. scz istam.

¶ Illa que sunt eadem genere nō

pemptificantur simpliciter. **Qd**tra hoc sic opponit **Lilius**

¶ Arguit. ptra hoc. eadē genere sunt eadē simplr. ergo pclusio minus vera. **Ans** pbat. qz eadē simpliciter et diuersa simpliciter sunt opposita p illā maximā. Sicut ppositū in pposito. ita oppositū in opposito. s; qā qz sunt diuersa genere sunt diuersa simpliciter. **Qdm** quēcūqz sunt eadē genere sunt eadē simpliciter. **Qdm** qz illa q sunt eadem genere nō stz eadē simpliciter. qz hñ diuersas diffinitōes. **Qdm** est ergo qz ad illā maximā requiritur qz duo ptradictoria sumpta ex vna pre nō pñeātur sub alio ptradictorio sumpto ex alia pre. modo hic cōtinētur diuersum genere et idem genere sub diuerso simpliciter

¶ Arguit. pzo pfirmatōe istius. nā diuersa genere stz diuersa simpliciter. ergo eadē gñe sunt eadē simpliciter. **Qdm** est eodē mō. vt dīcū est

Promptuariū

Arguit. illa sunt eadē simplr q̄ habēt eandē diffinitōem simpliciter sed illa q̄ sunt idem genere hñt eandē diffinitōem simplr. ergo sunt eadē simpliciter. Minor pr. qz eadē genere sunt spēs que habēt eandē diffinitōem cōm. q̄ dicitur Spēs est qd̄ p̄dicat de pluribz dñitibz nūero in eo qd̄ qd̄ ē

Dōz q̄ nō hñt eadē diffinitōem essentialē et p̄p̄e dicat. s. bñ cōm. Arguit p̄tra hoc habēt idē genus. q̄ hñt eandē diffinitōem p̄p̄e dicat tam. Ans pr. qz diffinitio datur p̄ genus. q̄ est tota eñtia ipsius diffinitōis. Dm q̄ genus est vna ps diffinitōis q̄ est tota essentia p̄ modū formam formabilis. et p̄ter hoc requirit dñā tanq̄ forma formans. q̄ distinguit vñā diffinitōem et diffinitū ab alijs. et fm illū modū semp dñt ea que sunt eadem genere. ergo non sunt idem simpliciter.

Arguit illa sunt eadē simplr que sunt eadē in essentia s. genus et species sunt eadē in essentia. q̄ sunt simplr eadē. Minor pr. qz sunt eadem genere sed genus eñtialiter p̄dicat de spēs. qz genus in recto p̄dicat de spēs. q̄ sunt eñtialiter eadē. Dm q̄ q̄cūq̄ sunt eadē in essentia nūeras li sunt eadē simpliciter. sicut diffinitio et diffinitū. sed illa q̄ sunt eadē genere differūt spēs et nūero. et solum sunt eadē in essentia generica.

Arguit. quēcūq̄ pueniūt in vno tertio illa pueniūt inter se et sunt eadem simplr. s. due spēs eadē sunt in vno tertio. q̄ rē. Minor est Aresto. sexto topicor. Dm q̄ regula intelligit de vno scio qd̄ est singulare mō genus in quo ydēp̄ficant eadē genere est vñū p̄mune et vñ.

Arguit. genus noiat vñā singularem essentia p̄tra alias eñtias distinctam. ergo est singulare. Dm q̄ est bene singulare singularitate eñtie. nō tñ singularitate suppositi. de qua regula intelligitur.

Arguitur. quēcūq̄ sunt plus eadē q̄ genus et spēs sunt eadē simplr. s. genus et spēs sunt eadē numero in eodē. et due spēs sunt plus vñū q̄ spēs et genus. q̄ rē. Minor pr. qz due spēs in aliquo pueniūt. sed spēs et genus in nullo pueniūt. Dm q̄ due spēs magis pueniūt in vno vnioco. p̄mo. sed genus et spēs sunt magis eadem. quia sunt essentia liter idem. etiam in nūero saltem in eodem.

Arguit illa sunt eadē simplr que sunt eadē oibz modis. sed eadē genere sunt eadem oibz modis. ergo sunt eadem simplr. Minor pr. qz sunt eadem per se. sed per se p̄supponit de omni fm Aresto. primo posterior.

Dm q̄ nō sunt eadē oibz modis simplr. sed sunt eadē oibz modis quibus pñt aliqua esse eadē ydēp̄tate generis. et illa nō est ydēp̄tate simpliciter dicta. sed quodāmodo mīnima inter omēs ydēp̄tates quas ponit Petrus hyl. Et hoc patet ex eo. qz illa q̄ sunt eadē genere hñt diuersas formas fm spēm. que diuersitas non pōt aliquo modo admittere ydēp̄tate simplr dictam. Solutis iam istis argumētis. Lilius aliā ponit p̄clusionem que est ista

Genus nō predicatur de specie

denominatiue

Cōtra hoc sic opponit Spineus

Arguit. genus denotiatiue p̄dicat de spēs. ergo p̄clusio est falsa. Ans p̄batur. p̄ bene dicitur linea est quāta. ibi quantitas que est genus ad lineam

Argumentoy

denominatiue p̄dicat̄ de linea q̄ ē spēs q̄ritatis p̄tinue. **Dm** q̄ si capla-
tur linea p̄cise z fm se tūc q̄ritas p̄dicat̄ de linea vt genus z nō denomi-
natiue s̄z essentialiter. S̄z si capiat̄ linea ex rōne subiecti tūc p̄dicat̄ deno-
minatiue. sicut acc̄is q̄libet p̄dicat̄ denominatiue de suba.

¶ Arguitur. q̄ritas nō p̄t denoiatiue p̄dicari de subiecto lineæ. q̄d ē
suba. **¶** solutio minus vera. **Ans** pbatur. q̄ ista est mala p̄dicatio. sub-
stantia est q̄ritas. **Dm** q̄ v̄z est in abstracto.

¶ Arguit. in cōcreto nō p̄t p̄dicari de suba denoiatiue. **¶** r̄. **Ans** p-
bat. q̄ illud q̄d p̄dicat̄ de altero denominādo ipm d̄z ē in illo. s̄z q̄ritas
nō est in suba. ergo r̄. **Vinoz** p̄z. q̄ d̄t **Aresto**. p̄mo posterior̄ q̄ essen-
tie p̄dicamētoz sunt imp̄mixte. **¶** nō p̄t vnū ēē in alio. **Dm** q̄ hoc est
verum si cōsiderantur fm suas essentias z in abstracto. cōcretiue tñ oīa
accidētia materialiter sunt in suba z impossibile est illa ēē sine suba. sicut
d̄t **Aresto**. in p̄dicamēto sube. **Nō** existentibz p̄mis substantijs impossi-
bile est aliquid alioz remanere.

¶ Arguit. magis ouenit idē cū seip̄o q̄ genus cū specie. s̄z idē p̄t de seip̄o
so denominatiue p̄dicari. **¶** p̄t gen⁹ etiā denoiatiue p̄dicari de specie. **¶**
Vinoz p̄z. q̄ bñ d̄t vnitas est vna. ibi vnū p̄dicat̄ denoiatiue. **Dm** q̄ si
vnitas p̄siderat̄ fm q̄ est qd vnū indiuisiū in se. z diuisiū a quolibet
alio. sic vnitas nō est vnū. Alio mō vt est qdā essentia diuisa a qualibet
alia. z sic ip̄a vnitas d̄t vna denominatiue. nō tamen vt est eadem sed vt
est diuersa. quia non est quid vnū quo aliquid est indiuisum. sed vt est in
diuisum in se. sicut benedicuntur fortes est vnus.

¶ Arguit. q̄ncunq̄ aliqua duo sunt eadē de quocūq̄ p̄dicat̄ vnū des-
noiatiue de illo etiā p̄dicat̄ reliquū denoiatiue. s̄z d̄t (q̄ eadē cū genere)
p̄dicat̄ denoiatiue de specie. **¶** z genus. **Vinoz** p̄z. q̄ bñ dicere possum⁹
hō est rōnalis denoiatiue. **Dm** q̄ si rōnale cap̄t vt noiat potentiam
tūc p̄dicat̄ denoiatiue. s̄z fm illū modū nō idē p̄ficat̄ cum genere sed si
capiat̄ vt est p̄ncipium essentiale sp̄ci idē p̄ficat̄ cum genere. z nullo
modo p̄dicatur denominatiue.

¶ Arguit p̄mo mō nō p̄t p̄dicari denoiatiue. **¶** solutio falsa. **Ans** pbat
q̄ natura denominans debet fluere ex p̄ncipijs extrinsecis ipius subie-
cti. s̄z rōnale vt est potentia fluit ex p̄ncipijs intrinsecis ipius hominis.
Dm q̄ facit p̄dicatōem denoiatiuā p̄p̄issime dicit̄. qualis est in-
ter accidentia cōmūia z sua subiecta.

¶ Arguitur. d̄t **Aresto**. p̄mo thopicoz syllogismus dyalecticus ē syl-
logisatus. ibi est p̄dicatio denoiatiua. tñ syllogismus ē sup̄ius ad syllo-
gismū dyalecticū. ergo r̄. **Dm** q̄ nō ē gen⁹. s̄z est qdā analogū qd
p̄p̄us z posterius d̄t de sp̄ci argumentatōis.

Istis expeditis ponit Spineus talē p̄clusionē

Genus dicit totam essentiam

sue sp̄ci

Contra quā p̄ Liliū.

¶ Arguit. genus nō d̄t totam essentiā sp̄ci. **¶** p̄clusio falsa. **Ans** pba-
tur. q̄ si gen⁹ diceret totā essentiā sp̄ci. tūc solū deberet poni in diffinitōe

Promptuarium

genus qz diffinitio est tota essentia speciei. ergo solū genus sufficit. qd est tota essentia spci. **O**dm q genus est tota essentia spci p modū forme formaliter et implicite. qd in sua potestate includit duas dras quas oportet educi p intellectū et poni illā drām in diffinitōe q puenit diffinito. et est ipsius principium diffinitiuū et pstitutiuū

Arguit. drā nō est principiu ipsius spci neqz de specie potest predicari. q nō est eius principiu diffinitiuū. **R**is. pbat. qz drā predicat de specie p dicatione dicente hoc est hoc. qd totū est spci sicut genus. q vel gen⁹ ponit frustra in diffinitōe vel drā **O**dm q licet genus et drā dicunt eandē essentia. tū hoc est fm diuersas rōnes. vnu p modū actus. aliud p modū potentie. q duo ambiunt omne ens. ergo necessario ambo ponunt.

Arguit. si ambo dicerent totā essentia spci. esset sp in diffinitōibz nugatio. qz ibi esset eiusdē inutilis repetitio. **O**dm q licet dicant idē. tū hoc est sub diuersis ratiōibz vt dictū est

Arguitur. hō et aial sunt diuersa fm rōem. tū p illa duo potest fieri nugatio. q diuersitas rōnis nō impedit ipsam nugatiōem. **R**is. pz dicēdo aial hō. ibi est nugatio **O**dm q licet sunt diuersa fm rōnem. tū vna includit alia. mō rō dñe est extra rōnem generis

Ponit ergo Spineus hoc correlarium

Genus non potest saluari in

vna specie.

Contra qd p Liliū

Arguit. genus potest saluari in vna specie. q correlariū falsū. **R**is. pbat. qz totū vlt potest saluari in qualibet sua pte. s. gen⁹ est vnu totū vlt per ppariōem ad spem. q potest saluari in vna specie. **S**aior pte p drām totius vltis. integral et potestatiui. quā ponit **A**resto. qnto metaphisice. **O**dm q vlt est fm essentia nō aut fm potestatem

Arguit. gen⁹ potest saluari in vna specie fm suā potestatem. qz quicūqz aliq sunt realiter idē in numero essentialit in qcūqz repitur vnu etiā repit reliquū. s. essentia et potestas generis s. idē realiter. q. et. **O**dm q in esse originis idemprificant. sed in esse originati dñt fm rōem. q sumpta est p intellectū ex parte rei rationalis

Arguit. sunt realiter eadē quocūqz mō pñderant. q solutio falsa. **R**is. pbat. qz illa realiter idemprificant quibz attribuunt eadē p dicationē. sicut ex opposito illa sunt realiter distincta qb attribuuntur opposita p dicationē. quēadmodū est de genere et dñā **O**dm q illa opposita p dicationē lum indicāt diuersitātē fm rōnem. nō aut fm rem

Arguit. potestas realit distinguit ab essentia. q videt q nō est idemprificatio realis inter gen⁹ et ei⁹ potestatem. **O**dm q vlt ē de potestate reali ista aut ē qdā potestas formal q gen⁹ cōicat essentialiter suis spcibus.

Arguit. potestas actualit ē in genere. sicut potētia in essentia aie. sed nunqz repitur potētia sine sua essentia. q sicut gen⁹ ē in spc fm essentiam. ita etiā fm potētia **O**dm q vlt fm rōez originis. s. nō fm q dñe sunt actualiter duce de potestate ipsius generis. quia tunc sunt opposita que non possunt esse in eodem

Promptuarium

Ex predictis predictis ponit Alius hanc conclusionem

Genus non est aliquod unum

vnitate reali.

Contra quam per Spineum.

¶ Arguitur. genus est aliqd vnu in re. g est vnu vnitate reali. Nis p batur. qz opatio arguit formā sz in rebz diuersis repitur vna cois opatio ergo etiā vna cois forma. Vnoz pz. qz spēs aialis coicant in illa opatio ne q est sentire. q est apria operatio animalis. vt aial est. ergo hz vna forz man vnitate reali. q est illius operatiois pncipium. Vdm q illa ope ratio cois nō reducitur ad vnā formā in diuersis speciebz. sz ad diuersas formas. que sunt anima intellectiua in homine. sensitiua in alijs. tamē cō ueniunt in vna cōmuni virtute.

¶ Arguit. vnitas potestatis seu pntis in aliqbz dz reduci ad vnā formā. qz pncipiū talis pntis qua ille diuerse forme opant. z illa in ppo sito nō pt alia eē nisi forma aialis p pparōem ad illā ad quam est sentire

Vdm q aptitudo ē bñ ipius aialis. sz illa nō trāsīt in actū nisi in suppo sitis diuersaz etiā spēs ad exercendū illū actū sentiendi

¶ Arguit. cuiuscūqz est aliqua aptitudo realis illi etiā est aliqz realis vnitas. cū g illa aptitudo ad sentiendū sit aliqd reale. forma illa debet eē aliqd cū est. Vdm q est. sed nō est vnu in re sz in supposito multiplicat um. q hnt gratia illius pncipij vim sentiendi. sicut dictū est. a quibz tñ in lectus cōcipit aliqd vnu fm rōnem

¶ Arguit. illud qd pdicat vniūce z p se de vna re ē vna essentia in re. sz gen⁹ ē hmoi. g zc. Vnoz pz. qz in pdicatōe p se pdicatū realit includi tur in suo subiecto. Vnoz pz. vt hō est aial. Vdm qd pdicat de vna re p se hoc ē realit aliqd vnu. mō gen⁹ pdicat de pluribz indifferēter.

¶ Arguit. illud est aliqd vnu in re qd hz vnā formā seu essentia. sz gen⁹ nū ē hmoi. g zc. Vnoz pz. qz alis eēt nihil. qz illud hz vnā formā p se si ne specie. qd vna generatōe generat sine specie. z etiā specie corruptis. sed hmoi est genus. ergo zc. Vnoz pz. qz in generato z corrupto non pnt manere eadē accidētia numero. manent ergo fm genus. z sic est ibi vni tas generica. Vdm q illa nō est in se realis. sed vna fm rōnem. que sumitur ab aliqua qualitate zc.

¶ Arguit. inquit Porphyrius q ascendētibz oportet colligere plura in vnu. ergo genus z oia superiora aliquid vnu sunt. Vdm q Porphyrius loquitur de vnitate fm rōnem

¶ Arguit. gen⁹ ē aliqd vnu realit. qz pus dictū est gen⁹ cū suis diffe rentijs sunt idē realit. g sunt aliqd vnu. Vdm q sunt idē hoc mō. non tñ seqtur q forma generica sit vnu in re

¶ Arguit. picipatōe spēs plures hoies sunt vn⁹ hō realit. g picipatōe generis plures spēs sunt vnū realiter. Vdm q nō est sile. qz spēs ppter vicinitatē ad indiuidua hnt vnitatē realē. nō aut genus

¶ Arguit. spēs hz vnitatē realē g z gen⁹. Patz pna. qz gen⁹ z spēs sūt idē realit. Vdm q vep ē in eodē. nō aut in diuersis. qz dr Aresto. sep⁹ cūmo physicoz. in genere latēt multe equocatōes. g nō ē aliqd vnu in re

Argumentorum

Donit ergo hoc correlarium.

Genus ē aliqd vnū scdm rōem

¶ Arguit primo q non ergo correlariū est falsum. Ans pbat. qz vnitas rōis sumit ab vnitare rei. sed genus nō est quid vnū in re. ergo nō hz vnitatē rōis. **Qdm** q nō sumit imēdiate ab vnitare rei. s; ab vnitare cuiusdā modi cēdi fm rōem pceptibile in cōmuni. z sic est bñ vnū fm rōem non autem fm rem.

¶ Arguit. vnitas rōis sumitur ab obiecto. sed non est obiectū vnū in re. ergo nō potest genus habere vnitatē fm rationem. **Qm**oz ptz ex suis predictis. **Qdm** q modus essendi est in communi pceptibilis vnus et proprie nō est ex vnitare obiecti.

¶ Arguit. modus cēdi psequitur p dīrōem z naturā ipius rei. s; res generica nō est vnū vnitare rei. s; nō p esse vnus modus picipiendi. **Dz** q intellectus est liber. z ergo id qd realiter nō est in re hñs tñ fundamentum in re z psonatā hoc pōt intellectus pcipe aliter q simplr est. s; intellectus sine repugnātia p pcipe genus vt vnū fm rōem. z sic dīr p hñs scēdo phisicor. qz abstrahentiū non est mendatium.

¶ Arguit. ppter nostrū affirmare vel negare nihil mutat in re. fm p hñm pmo perhermenias. ergo siue intellectus affirmat ipm vnū fm rōem siue non nihil tñ ppter hoc plus est prius q postea. **Qdm** q licet nō mutaret re. separat tñ diuersos gradus ab inuicem penes maiorem vel minorem cōmunitatē que pñt in reb; reperiri. z illis tunc pceptis attribuit diuersa p dīcata z diuersas rationes. ergo zc. **Est** ergo dicit pmentator q vniuersale debet esse aliquid vnū fm rationem. sed genus est vniuersale ergo est aliquid vnum fm rationem.

¶ Arguit. omne vniuersale est aliquid vnum realiter. ergo p dīcata solutio est minus vera. Ans pbat qz vniuersale est vnū versum in multis ergo est vnum realiter. qz si esset fictum non esset versum in multa. **Qdm** q est fm rōem intelligendi zc.

Pro quorū maiori intelligentia ponitur hoc correlarium.

Si species est ad aliquid etiam

ipsum genus debet esse ad aliquid

¶ Arguit. grāmatica est spēs ipius scie. tñ ipa nō est aliqd sicut scia. ergo non oportet si spēs est ad aliqd q etiā ipm genus sit ad aliqd. **Qd** tendū q verū est q grāmatica nō est ad aliqd. qz est in predicamēto qualitatis in prima spē. ita silt z scia quātū ad pncipale eius scatur. licet per quādā pcomitantiam notet quēdam respectum qui est solum fm dici p ambulans omne predicamentum.

Arguitur. extrema relatōis realiter dñt quēadmodū pater z filius. s; genus et spēs sunt essentialiter idē. ergo nō dicuntur ad aliqd. **Qdm** q intelligit de relatōib; realib;. hic autē est relatio fm rōem.

¶ Arguit. si genus et spēs essent relatiua sequetur q esset tñ vnū p dīcata

Promptuarium

mentum scz relatiōis. Sequēla pbat. qz nihil ponitur in p̄dicamēto p̄ncipaliter z directe nisi genus z species. Dm q hoc est verū illis capz p̄t me intentionaliter. z sic sunt in diuersis predicamentis.

¶ Arguit. logica est p̄ncipaliter de secūdis intentionibus. g̃ solū illas p̄t derabit. sed ille sunt in p̄dicamēto relatiōis. g̃ zc. Dm q non s̄t in aliquo p̄dicamēto. Et ad pbatōem d̄r qz p̄siderat p̄mas sub illas sc̄dis intentionibus. z ergo qdlibet p̄dicamētū habet sua genera z suas sp̄es.

¶ Arguit. relatiua sunt simul natura. sed genus naturaliter p̄cedit sp̄em sicut causa formalis p̄cedit suū effectū. Item relatiua sunt s̄lortu z occa su. sed corrupta sp̄e adhuc p̄t genus p̄manere. qz corrupto posteriori non corrūpitur prius. s̄z genus est prius sp̄e. g̃. Dm q intelligunt illa de p̄mis intentōibz. nō aut de secūdis zc.

Istis expeditis ponit Spineus aliam conclusionem

Genus necessario ponitur in

definitōe qd dicitur et essentiali sp̄i. Contra quam p̄ Alium

¶ Arguit. diffinitio facit diffinitū differre a quolibet alio. s̄z genus nō est p̄ncipiū diffinitōis sed p̄uenientie. ergo nō debet poni in diffinitōe. Dm qz p̄t. qz in genere plura p̄ueniūt. ideo dictū est a generalitate. Dm qz licet genus nō separat diffinitū ab his que sunt in eodem genere. separar tamē ab illis que sunt in diuersis generibz.

¶ Arguit. illa definitio nō est bona q p̄uenit pluribz sp̄ibz eiusdē generis. ergo sequit. q genus nō debet poni in diffinitōe. Dm q genus nō ponit ad separandū illa que sunt eiusdē generis. qz hoc p̄inet ad differentia. s̄z solūz ponit qz d̄r totam essentiam ip̄ius speciei. que p̄trahit ad illam sp̄em que diffinitur per differentiam.

¶ Arguit. partes diffinitōis debent esse formales. septimo metaphisice et sc̄do phisicoy. sed genus h̄z rōem materie. g̃ non debet poni in diffinitōe. Patet p̄ma. qz diffinitio debet notificare suū diffinitū. s̄z materia ē de se omnino incognita. ergo nō p̄esse p̄ncipiū p̄gnoscedi. Dm q genus fcat formā q sumit a materia fm similitudinē p̄ rāto qz fcat p̄fule.

¶ Arguit. nullūz confusum est principium diffinitōis. ergo si genus fcat p̄fule nō p̄t poni in diffinitōe. Dm q si genus p̄trahitur p̄ differentiam tunc eius p̄fusio tollit. z sic ponit in diffinitōe ip̄ius sp̄i zc.

¶ Arguit. esse cuiuslibet rei p̄sistit in indiuisibili fm Porphyriū. s̄z diffinitio explicat esse ip̄ius diffiniti. ergo non debet habere principium quod est diuisibile. quēadmodum est genus qd diuiditur per oppositas differentias. Dm q licet sit indiuisibile integraliter. est tamen diuisibile for̄ maliter. quod nō impedit.

¶ Arguit. forma fm Gilbertū porritanū est p̄pōni cōtingens simpliciter et inuariabili essentia p̄sistens. sed sp̄es noiat tales formā. ergo nō habet p̄ncipia que sunt genus et differentia. Dm q est simplex simplicitate q̄ opponit p̄pōni ex p̄tibz integralibz non autem simplex simplicitate q̄ opponit p̄pōni ex p̄tibz essentialibus.

¶ Arguit. diffinitōis p̄res debent esse notiores diffinito. fm p̄hm sc̄do

Argumentoz

posterior. sed genus minus notū est q̄ spēs. **g** zc. **Q**uorū patz p p̄m
p̄mo phisicoz dicentē q̄ totū est magis notū suis p̄tib. sed diffinitū est
q̄ dā totū. genus autē eius ps. ergo **Q**dm q̄ verū est in q̄tū totū nō
tū in q̄tū diffinitū. cū eius notīcia est ex p̄tib diffiniētib. dependens
Arguit. idem non p̄t p seipm diffiniri. sed genus z spēs dicūt eandē
essentiam. vt p̄z ex supiorib. **g** nō potest genus poni in diffinitōe sp̄i

Qdm q̄ differit fm rōem in eodē. z in diuersis differūt realiter. er
go bñ potest poni in diffinitione ipsius speciei.

Arguit. diffinitio debet inesse suo definito. s; genus et spēs fm **P**oz
phiriū stz opposita. qz nō p̄t esse in eodē. **g** zc. **Q**dm q̄ verū est scde
intentionalr. nō aut p̄me intēcionalr. z sic vnū ponit in diffinitōe alterius

Arguitur. genus p̄me intēcionalit caprū nō ponit in diffinitōe sp̄i. er
go zc. **A**ūs pbat qz spēs sic diffinit. est qd̄ p̄dicat de plurib. nūero disse
rentib. tū ibinō ponit genus **Q**dm q̄ ibi diffinit spēs scde intentiona
liter. modo genus ponit in diffinitōe sp̄i p̄me intēcionaliter

Arguit. nō ponit genus in diffinitōe sp̄i p̄me intēcionaliter. **g** zc.
qz hō est spēs. z sic diffinit. hō est qd̄ p̄positū ex corpore et aīa factū a deo
p̄pter bñitudinē **Q**dm q̄ dicta p̄clusio intelligit de diffinitōe formālī
et intrinseca. p̄dicta aut diffinitio est causalis **U**el ddm q̄ genus capit
in rōne materie. qz quidā dicūt genus et spēm includere materiam qd̄ di
tatiue. z hec de ista p̄clusione

Ponit ergo **L**ilius istam conclusionem.

Differentia generalis cum ge

nere locāda est annexum ipsius generis **C**ōtra quā p Spineum.

Arguit. nō est annexū generis. ergo p̄clusio minus vera **A**ūs pbat
qz vnus p̄dicati est tū vnū annexū. s; genus est vnū p̄dicatū. **g** zc.

Qdm q̄ est annexū. qz partim puenit. eo q̄ nullū illoz p̄uersim p̄dicat.
etiā p̄m puenit. qz p̄dicatur de pluribus. **E**st ergo dicendū ad maio
rem. q̄ vnus p̄dicati debet esse vnū annexū si ipm p̄dicatū vno mō sus
mat. s; si fm diuersas rōnes capiat p̄t habere plura annexa. **E**t tunc
dicat q̄ idem generi est eius annexū fm **A**resto. per respectum ad supe
riora. s; dñtia p respectum ad inferiora

Arguit. qd̄ est nobilius genere nō est annexū eius. sed dñtia est ge
nere nobilior. **g** zc. **M**aioz p̄z. qz p̄ncipale sp̄ debet esse maioris nobilit
tatis. **M**inoz p̄z qz genus hz rōem materie. dñtia vero rōnem forme sex
actus. s; actus est p̄ncipalior potētia fm p̄m scdo thopicoz. **Q**dm
licet habeat modū materie tamē non est materia sed forma. z est ipsius
dñtie p̄ncipium formale. ergo est p̄ncipalior.

Arguit. ex illo adhuc sequitur q̄ dñtia erit p̄ncipalior. qz q̄to aliqd̄ ma
gis est in actu tanto ipm est p̄fectius. sed dñtia est magis in actu q̄ ge
nus ergo zc. qz dñtia p̄trahit genus tollens eius p̄fusionē **Q**dm q̄
licet sit magis determinata. tū hz imp̄fectiorē modū p̄dicandi q̄ genus
qz per modū accētis p̄dicat. z est minus cōis. z est lateralis in p̄dicat
mento. z semp est minus p̄ncipalis licet in aliquo possit excedere.

Promptuarium

Arguit. annexū debet terminari eisdē consideratōibz cum p̄ncipali sed sic non est de genere et differētia. **g** rē. Minor p̄z ex p̄bo quarto p̄b̄i scōz vbi dicit. Si aliqui posuerint dīam esse genus q̄ peccāt. **O**dm q̄ hoc intelligitur de differētia specifica. modo nos ponimus dīam genera lem esse annexum ipsius generis.

Arguit. illud qd̄ est annexū nō habet annexū: s̄z genus est annexū. **er** go rē. Maior p̄z. qz al̄s esset p̄cessus in infinitū. Minor p̄bat qz gen⁹ est annexū diffinitōis. qz nō reducit ad diffinitōem. vt patet p̄mo thop̄i corz. **O**dm q̄ genus nō est annexū diffinitionis. **E**t qn̄ arguit. res ducitur ad diffinitū. **g** rē. **O**dm q̄ hoc nō est annexum. sed vt p̄s essen tialis reducit ad suum totum.

Arguit. partim pueniunt et dīnt. ergo habēt se sicut p̄ncipale et anne xum. pueniūt qz ambo p̄dicant in qd̄. et dīnt. qz genus p̄dicat in cōuer ti biliter. diffinitio vero p̄uertibilr. **D**z q̄ nō ois pueniētia vel dīā suffi cit ad hoc q̄ aliqd̄ habeat rōem annexi et p̄ncipalis. vt est in p̄posito rē. **A**rguit. genus nō h̄z annexū. **g** dīā nō est eius annexū. **A**ns p̄bat. qz p̄p̄ū nō h̄z annexū. **g** nec genus p̄pter eandē cām. **O**dm q̄ nō est sile qz si poneretur aliqd̄ annexum ipsius p̄p̄ij vel h̄s ess̄ p̄p̄ij vel aliqd̄ alio rum p̄dicatōz sed ita non est de genere rē.

Arguit. annexū et p̄ncipale p̄dicatū debēt habere eūdē modū p̄dī candi sed genus p̄dicat in quid. dīntia vero in quale. ergo rē. Maior p̄z. qz p̄dicatū et annexū debēt puenire in aliqd̄. **O**dm q̄ licet non habēt eūdē modū a quo sumūtur rōnes p̄dicabiliū. vt p̄z ex eoz diffi nitionibz. habēt tamē eūdē modū a quo sumūtur rationes p̄dicatōrū qui sunt modi essendi in p̄uersū. vel non p̄uersū. **E**t sic concludo meaz p̄clusionem esse veram.

Ponit ergo Spīneus aliam p̄clusionem

Differentia necessarioponitur

in diffinitione ipsius speciei. **C**ōtra quam per Liliū.

Arguit. diffinitio debet p̄dicari in quid de diffinito. sed dīntia p̄dī cat in quale. **g** nō debet poni in diffinitione. Maior p̄z. qz diffinitio dīct quidditatē ipsius diffiniti. Sed minor p̄z ex diffinitōe differētie in qua dī et p̄dicat in quale s̄m Porphiriū. **O**dm q̄ licet dīntia p̄dicat in quale. tñ significat quid realiter rē.

Arguit. ex illo seq̄ret q̄ dīntia nō est pars diffinitionis. Sequela p̄ba tur. qz genus spēs et dīā sunt idē s̄m rem. et sic s̄m rem vnū nō h̄z potesta tem notificandi alterū. **O**dm q̄ modus essendi hoc facit. qui est diuer sus inter p̄es diffinientes et ipsum diffinitum.

Arguit. p̄tra hoc. tunc seq̄ret q̄ genus et differētia non sunt distin gte partes. qz habent eūdē modum essendi in. **O**dm q̄ hoc est verū generaliter loquēdo. tñ sp̄aliter insunt s̄m diuerlas rationes. qd̄ est suffi ciens ad habendam rationem partium differētiū.

Arguit. differētia nō ponet in diffinitōe quocūqz modo p̄sideraretur. **P**robat. quia tunc esset in diffinitione nugatio sed hoc est inconueniens.

Argumentorum

ergo nō pōt poni in definitione. Maior patet. qz genus z dñā idē scant. sicut iam dictum est. **O**dm qz qñs scāt idē fm rem. tamē differēte fm rātionem. z hoc sufficit.

Arguit. ex illo seqret qz hīc nō esset nugatio homo animal. s; hoc ē falsum. ergo etiam illud ex quo sequitur. Sequela probat. qz homo z aīal scāt ad minus diuersa fm rōem. **O**dm qz rō vnus includit rātionem alterius. ergo pmittitur ibi nugatio. sed sic nō est de dñā.

Arguit. genus etiam includit in se dñā. ergo qñcūqz genus cū differētia ponit sp erit nugatio. qz genus etiam hz dñā pstitutuam.

Odm qz hīc loquitur de dñā diuisiua

Arguit. genus includit in se rōem dñāe diuisiue. s; solutio minus vera. **A**ns. pbat. qz essentia includit in se suā potestātē. z s; cōiter. dī qz genus habet duas dñās potestatiue. **O**dm. qz hoc solū est fm rōem potestātē z originis. nō autem formaliter.

Arguit. genus et dñā sunt formaliter idē. s; vnū includit formaliter alterū. vel ad min⁹ sunt maiorē habētes pueniētā. qz si vnū nō includeret alterū. **A**ns. pbat. qz quēcūqz sunt eadem in vno tertio sunt eadem inter se. sed genus z dñā ydēpificantur in spē. ergo zc. **O**dm qz regula illa intelligitur de tertio singulari. modo spēs est vniuersale

Pro quo ponit **L**ilius istam pclusionem

Intellectus speciei ex genere.

et dñā pstitute est ita simplex. sicut intellectus generis vel differētie. licet species habeant essentialē ordinē ad sua principia

Contra hoc sic opponit **S**pinus

Arguit. intellectus spēi nō est ita simplex sicut intellectus generis vel dñāe. s; solutio minus vera. **A**ns. pbat. p **D**orophirū dicē. sicut ex ere z figura fit statua. sic ex gñe z dñā fit spēs. z loquitur fm intellectu ergo intellectus spēi est aggregatus. **O**dm qz licz spēs sit ex illis duobus pncipijs pstituta. tamē ipa sic pstituta intelligitur p vnū z simplicem actum intellectus.

Arguit. sicut res se habet ad esse. ita ad intelligere fm pñm. s; spēs hz esse aggregatum ex genere et dñā. ergo nō intelligitur nisi intellectu aggregato. **O**dm qz verū est qz ex illis pncipijs pstituitur. tñ ipm iam pstitutum intelligitur p modū vnus totius. licet habeat depēdētiā ad ipa principia. ex quibz spēs pstituitur

Arguit. nulla forma est ex ppositōe aliqz pstitens. sed in simplici essentia fm **G**ilbertū porritanū. s; spēs ē vna simplex forma. s; zc. **O**dm qz qñs nō habet ppositōem ex pñbz integralibz. tñ bñ ex partibz ēntialibz. z hēc ppositō nō repugnat simplicitati forme salte in creatis.

Arguit. spēs pstituit ex pñbz integralibz. qz integrū z totū nō pstituit nisi ex pñbz ipm integrātibz. s; spēs est qdā integrū et totū sine defectu. s; zc. **D**ōz qz spēs est bene totū integrū. nō tamē integrale. qd ex pñbz quantitatiuis est pstitutum.

Arguit. si intellectus generis z dñāe nō includeret in intellectu spēi.

Promptuarium

tunc per se nō p̄dicat de sp̄e. hoc aut̄ falsum est. ergo illud ex quo sequit̄.
Probatur. q̄z modus p̄mus p̄dicandi p se ē q̄n rō p̄dicati includitur in rōe
 subiecti. ergo si rōnes generis et differentie nō includeretur in intellectu sp̄ei
 nō predicarent de illis p se s̄m primū modū p̄seitas. qd̄ tñ est falsum.

Dñm q̄ genus et dñā per se insunt ip̄i sp̄ei. nō tñ oportet qd̄ sit intel-
 lectus sp̄ei ppter hoc aggregatus. q̄z p̄seitas tenet se ex pte rei. non ex pte
 intellectus. licet intellectus postea p̄cipiat.

Arguit. omnis rō vna intelligēdi sumit̄ ab aliquo vno modo essendē
 rei. q̄z aliter esset ficta. s̄ si intellectus esset vnus seq̄ret̄ ex vno mō essendi
 in re. s̄ in re nō est rep̄ire aliud apparens a quo sumat̄ intellectus sp̄ei a
 quo intellectus generis. et a quo intellectus dñit̄e. s̄ hoc est falsum. q̄z
 in hōie rep̄itur sentire a quo sumitur rō generis. et rōnale a quo sumitur
 rō dñit̄e. **D**ñm vt supra dictum est.

Arguit. ex substantia et acc̄nte nō pōt p̄stitui aliqd̄ vnū p se intelligib̄
 le vnico intellectu cēntiali et quidditatio. s̄ dñā h̄at̄ se ad genus sicut
 acc̄dens ad subiectū. s̄ rē. **M**inor p̄t̄. q̄z sicut acc̄dens sequit̄ subiectū
 ita dñā sequit̄ genus etiam p modū acc̄ntis. in signū cuius predicat̄ in q̄le

Dñm q̄ illud qd̄ vni est substantia nulli pōt esse acc̄dens p̄mo p̄h̄
 sicoz. **T**unc dñm est vlt̄erius q̄ licet dñā sequat̄ ip̄sum genus. tñ nō est
 acc̄dens. q̄z nō ex̄it coordinatōem predicamētalem.

Arguitur. sicut p̄p̄iū sequitur sp̄em ita dñā genus. sed p̄p̄iū est acc̄-
 dens sp̄ei. s̄ rē. **D**ñm q̄ licet ambo sequat̄ur. tñ dñit̄er. q̄z p̄p̄iū seq̄-
 tur esse p̄pletū ip̄ius sp̄ei. ergo est eius acc̄dens. s̄ dñā sequit̄ genus tanq̄m
 qd̄dā incōpletū et formale formabile. qd̄ diuidit̄ p dñās p̄rahētes ip̄ius
 ad esse specificū formaliter substantia liter et per se. quod nō puenit p̄p̄io
 per p̄paratōem ad speciem.

Pro maiori istoz noticiā ponit Sp̄ineus istam p̄clusionem

Differentia predicatur de plu-

ribz dñit̄ibz specie in eo qd̄ quale

Cōtra hoc opponit Lilius
Arguit. dñā nō p̄dicat̄ s̄ definitio q̄tum ad primā eius p̄iculā est
 falsa. **A**ñs p̄bat̄. q̄z diffinitum p p̄paratōem ad suā diffinitōem sp̄ subijc̄it̄
 s̄ dñit̄ia est hic diffinitū. ergo subijc̄it̄. et ergo d̄t̄ Aresto. p̄mo thopicoz
 q̄ sp̄es est sp̄ subiectū in p̄paratōe ad alia p̄dicata. **D**ñm q̄ dñā secunde
 intentionalit̄ capta h̄ subijc̄it̄. tñ p̄ime intentionalit̄ capta p̄dicatur.

Arguit. definitio debet explicare naturā diffinit̄i. sed de materia dñit̄e
 est q̄ predicatur. ergo male subijc̄itur. **D**ñm q̄ verū est s̄m ap̄tudinē
 p̄ime intentionalit̄. vt dictum est.

Arguit. dñit̄ia p̄ime intentionalit̄ capta nō subijc̄it̄. ergo solutio est
 falsa. **A**ñs p̄bat̄. vt d̄dō rōnale nec subijc̄itur nec predicat̄. **D**ñm q̄
 verū est s̄m actū. tñ s̄m ap̄tudinē potest sibi conuenire. **S**ed cōtra
 s̄m ap̄tudinē nō predicat̄. **P**robatur q̄z vel hoc esset directe vel indi-
 recte. sed nullū istoz est dñm. **N**on indirecte vt patet. nec directe. q̄z non
 ponitur directe in linea predicamētali. **D**ñm q̄ quis non ponitur in
 recta linea p̄dicamētali. tñ magis directe p̄dicatur. eo q̄ est superior p̄e

Argumentor

propter ad spem totius quam constituit. et magis. Et secundum illud modum dicitur
Aristoteles in tertia proprietate substantie. quod omnibus secundis substantiis et differentiis
earum proprie uniuoce predicari

¶ Arguitur. differentia non potest uniuoce predicari. et per consequens non predicatur directus
ta predicatio. quia secundum Aristotelem in antepredicamentis. Uniuoce predicari est pre
dicari secundum unum nomen et eandem rationem. sed differentia non habet rationem ut genus.

¶ Dicitur quod licet non habet rationem. ipsa tamen personaliter est pars rationis. que uniuo
ce predicatur de habente rationem. quod est species

¶ Arguitur. differentia non potest predicari de specie. ergo solutio minus vera. Antis
probat. quia species non potest predicari de suo toto. sed differentia est pars speciei. ut patet secundum
Porphyrium ex ultima eius diffinitione. § 22. Dicitur quod non est pars intes
gralis. sed essentialis et formalis. et illa bene potest predicari de suo toto

¶ Arguitur. differentia non potest predicari ut per essentialis de suo toto. § solutio mi
nus vera. Antis probat. quia predicatum debet dicere totum esse ipsum subiecti. sed
species dicitur esse subiecti solius partialiter. Dicitur quod est per illa tamen que dicitur totum
esse speciei per modum forme formatis. et hoc satis est ad rationem predicari

¶ Arguitur. differentia non potest predicari de specie quousvis modo capiat. § 22. Antis
probat. quia ista est mala predicatio habens est rationalitas. tamen rationale est differentia

¶ Dicitur quod in precepto predicatur differentia de specie. sed non in abstracto.

¶ Arguitur. in precepto non predicatur differentia de specie. § solutio minus vera. Antis
probat in hoc exemplo. asinus est rationalis. tamen asinus est species. Dicitur
quod quilibet differentia debet predicari de suis speciebus veraciter. modo ra
tionale non est differentia asini. sed hominis § 22.

¶ Arguitur. omne verum et falsum presupponit congruum secundum Aristotelem. primo per
tribus mentis. sed ista diffinitio non est congrua. § 22. Minor propter quod relatiue
et suum antis disconueniunt in genere. quia quod est generis neutri. et differentia que est
antis est generis femine. contra illam regulam In genere numero precedens iungere
laro Dicitur quod ly quod non capitur ibi relatiue sed infinite

¶ Arguitur. infinitum nihil notificat. sed de ratione diffinitionis est notificare ipso
sum diffinitum. § non potest quod capi infinite Dicitur quod infinitus ut hu
iusmodi nihil notificat. tamen limitatum per priculas sequentes bene aliquid no
tificat. Vel dicitur ad primum hic ponitur relatiue. et non refert antis expres
sum sed subintellectum. scilicet uniuersale

¶ Arguitur. relatiue est ante late rei recordatiuum. sed hoc non est expressus
ergo § 22. Dicitur quod ergo ista oratio non est simpliciter congrua. sed impe
dimetaliter. Et additur propter facilem subintellectionem antecedentis per il
lam regulam. Extra sepe tamen querat ad quod referatur

¶ Arguitur. differentia non predicatur de pluribus speciebus. § illa pricula est falsa Antis
propter quod rationale est differentia. tamen non predicatur de pluribus speciebus differentibus Dicitur
quod rationale est differentia speciei. et illa non predicatur nisi de una sola specie

¶ Arguitur. differentia specifica etiam predicatur de pluribus speciebus. ergo § 22.
Antecedens probatur. quia dicitur per philosophum secundo posteriorum quod pres diffinitionis debet
esse in plus quam ipsum diffinitum. sed differentia ultima est pars diffinitiva ipsius speciei.
ergo est in pluribus quam in una specie Dicitur quod non est in pluribus. sed per tanto
est in plus quia est maioris acceptibilitatis. eo quod differentia prius concipia
tur antequam ipsum diffinitum

Promptuarium

¶ Arguit. differentia generica non predicatur de pluribus speciebus. ergo solutio minus vera. quia de illo predicatur quod constituit. sed constituit tamen unam speciem. ergo recte. **¶** Dicitur quod immediate predicatur de una sola specie. tamen per medium illius predicatur de pluribus speciebus.

¶ Arguit. diffinitio debet immediate verificari de suo diffinito. sed de diffinitio dicitur. quod predicatur de pluribus speciebus. sed debet de illis immediate predicari. **¶** Dicitur per hoc quod diffinitio immediate inest diffinito. **¶** Dicitur quod ille defectus non est ex parte dicitur. sed ex parte speciei. quod non subsunt immediatissime ipsi dicitur. et sic diffinitio immediate venit suo diffinito.

¶ Arguit. idem non potest predicari in quod et in quale. sed dicitur predicatur in quid. ergo non predicatur in quale. **¶** Ans. probatur. quia est pars additativa ipsius speciei. **¶** Quia cum dicitur. quod est homo. venienter videtur est rationalis. sed predicatur in quid. **¶** Dicitur quod licet etiam predicet quid. non tamen per modum additatis. sed per modum qualis et per modum informantis.

¶ Arguit. ergo genus etiam predicatur in quale. quia ipsum etiam predicatur per modum informantis. **¶** Dicitur quod hoc verum est quod informat. tamen hoc est per modum quidditatis. quod non venit dicitur. que se habet per modum accidentis et qualificantis.

¶ Arguit. sicut genus precedit speciem. ita etiam differentia precedit. ergo non sequitur. **¶** Dicitur sicut dictum est.

¶ Arguitur. differentie in aliqua diffinitione posite faciunt ipsam differentie ab omnibus alijs. sed illa pericula in quale predicari venit omnibus accidentibus.

¶ Dicitur quod accidentia predicantur in quale accidentale non peruenibile. ut accidentia contra species dicitur predicatur in quale essentialiter. licet non peruenibiliter.

¶ Arguit. differentia predicatur in quale peruenibiliter. sed solutio minus vera. **¶** Ans. probatur. quia omnis homo est rationalis et omne rationale est homo. **¶** Dicitur quod hoc est verum de differentia ultima. non autem de differentia generica.

¶ Arguit. differentia generica etiam predicatur peruenibiliter. ut omne animal est sensibile. et omne sensibile est animal. **¶** Dicitur quod verum est de sua specie quam constituit predicatur. sed non de alijs.

¶ Arguitur. sensibile non predicatur peruenibiliter de animali. quia color est sensibilis. tamen non est animal. **¶** Dicitur quod color est sensibile passivum. sed animal est sensibile actuum. de quo intelligitur regula.

¶ Deo ulteriori declaratione ponit. **¶** Illius hoc correlarium.

Differentia ultima est unum predicabile

ab alijs quicquid distinctum. **¶** Contra hoc sic opponit Spineus. **¶** Arguit. ex hoc primo sequeretur quod Porphyrius esset diminutus. **¶** Sequitur probatur. quia sex predicabilia. ipse autem solum ponit quicquid. **¶** Dicitur quod non est propter rea diminutus. quia non omittit aliquid per cuius omissionem notitia predicabilium sit imperfecta eo quod eorum notitia facilius potest haberi ex dictis in eius libro.

¶ Arguitur. ars est circa difficulta. sed cognitio dicitur ultime est magis difficilis quam aliorum predicabilium. ergo recte. **¶** Minor probatur. quia proleptum est inter logicos an debeat primari sub differentia quod est unum predicabile. vel an debeat esse predicabile ab illa distinctum. **¶** Dicitur quod est unum predicabile ab alijs.

Argumentorum

Distinctū Et qñ replicat. quare nō determinat de illa. Dñm q̄ et nōs
ita facili ter trahit ex Porphyrio. qz omnia que dicuntur de differentia in cōi
etiā dicuntur de differentia vltima inq̄rum differentia. sed solū hoc addis
ro q̄ predicatur de vna sola specie

Arguit. distinctū pdicabile d3 habere distinctū modū pdicandi. s3 dis
ferentia vltima nō h3 distinctū modū pdicandi. ḡ rē. Minor pz. qz pdicat
in eo qd̄ quale Dñm q̄ pdicat essentialr de vna sola sp̄e in q̄le. q̄ est et
prius modus pdicādi nulli alteri pdicabili pueniens

Arguit. p̄t reduci ad pdicabile de dñā. qz etiā sortit hoc nomen dñā.
ḡ qdam dicit q̄ differentia inq̄rum differētia predicatur de plurib3. sed in
q̄tum vltima de vna sola specie pdicat. Ergo qd̄ dicere voluit q̄ dis
ferentia vltima inq̄rum est quedā natura p̄stituit sp̄m athomā z indiuisi
bilem. sed p̄trahere ad sp̄m athomā z indiuisibile diminuit rōnem vltis
et sic p̄uertit cū specie sub qua p̄prehenditur.

Arguit. tñc etiā sequerēt q̄ sp̄s nō esset pdicabile. qz sp̄s illa est atho
ma z indiuisibilis facta p̄ illam dñā. Dico hoc esse p̄cedendū

Arguit. p̄ra hoc q̄ nō p̄ p̄phendi sub specie. qz dñā z sp̄s habēt dis
tinctos modos pdicandi. Dñm q̄ dñā vltima inq̄rum dñā pdicat
in quale z p̄tinet sub pdicabili dñā. sed inq̄tum vltima est qdam natura
et sic p̄prehenditur sub specie.

Arguit. p̄ra hoc. logicus nō p̄siderat naturas rerū p̄ se. sed solū in or
dine ad sc̄das intentōes. sed illa natura nō h3 relatiōem ad intentōem illā
que est sp̄s. sed potius ad illā que est dñā. cū ergo nō p̄uenit in modo p̄
dicandi. stricte loquendo cū dñā generica. ergo facit vnū distinctū p̄dici
rabile. Quod p̄cedo Et vltius dñā natura semp h3 se p̄ modū for
me formātis z p̄stuentis. ergo se h3 p̄ modū differentie. Patet p̄ia. qz
genus se habet vt forma formabilis. sp̄s vt forma formata. differentia autē
vltima vt formans. ergo semp in quocūq̄ actu p̄stituendi p̄siderat ip̄a est
dñā etiā in rōne distincti. sed predicabilis de omib3 alijs pdicabilib3 Qui
autē p̄trahit dicere p̄sumeret esset hereticus verus in logica loquens p̄ter
veritatem. solū ad vocū z dictū illorum qui hanc rem intrinsece non sunt
scrutati. Si autē quesierit verius dicturi p̄sueti derelinquēt ponentes ip̄s
sam esse sextum pdicabile ab alijs distinctū vt iam paruit. Sed porphy
rius more prudentis. qz erant diuerse opinionēs de illa differentia eius de
terminationem p̄termisit. ne suus liber (quē cū singulari labore collegit) re
ijceretur. et ideo eius determinationem suspendit. iuxta dictum Seneca In
dubijs nō definites rē

Istis sic dictis ponit Alius istam p̄clusionem.

Materia se sola est principium

indiuinationis

Contra quā per Sp̄neū.

Arguit. materia sola nō est p̄ncipiū indiuinationis. ḡ p̄clusio falsa Pro
bat̄ añs. qz p̄ncipiū indiuinationis debet esse singularissimū z vltimū omni
um entium. sed materia est p̄muni omib3 reb3 corporalib3. qz illos est vna
materia. ergo ipsa se sola non est p̄ncipiū indiuinationis. Dñm q̄

Promptuarium

matéria ex sua propria natura est singularis nullam penitus diuinitatem ex
se habens. sed solum analogiam sibi accommodatam a forma. et illi non repu-
gnat singularitas etc.

Arguitur singulare nunq̃ potest fieri commune. ergo per nullam formam potest materia fieri communis. **R**dm q̃ materia nō fit communis quasi des relinqueret suam singularitatem. sed solum fm pluralitatem formarū h̃z q̃ ad a. commune analogiā. qz nata est unicuiqz subsistere. et phoc nō tollitur eius singularitatis. et ergo in eodē instanti in quo forma recipitur in materia etiam est indiuiduata. et.

est indiuiduata &c.

¶ Arguitur quædā sunt adinuicem proportionata sunt eque communia. sed huius sunt materia & forma. ergo nō pōt materia plus esse pncipiū indiuiduationis q̄ forma. Minor p̄ ex Aristotele. scđo de aia & etiā nono metaphysicē. vbi dicit q̄ actus & potentia debent adinuicē proportionari. Om̄ ad maiorem q̄ vterū est q̄ sunt proportionata. & ergo sunt eiusdem cōitatis quod ad communitatē analogā. sed illi cōitatis materie nō repugnat singularitas materię. sicut asinus quī stetit in hierusalē erat vnus singularis asinus. nū p̄m vsus erat ipse communis. sic similiter est de ipsa materia que in vsu rerū naturalium est communissima & summe necessaria. ita q̄ Aristotele. dicit p̄mo physicoz q̄ materia est subiectū vnicuiq̄ p̄mū ex quo aliqd fit. Et iā d̄ p̄mo de generatione & corruptione. vbi id est materia est subiectū generationis. & in o generatōe omnīū aliarū transmutationum

quodam omnium a az. transmutationum
R Arguit. illud nō est pncipiū indiuiduatiōis a quo sumit rō generica
 sed fm pñ octauo metaphysice genus sumit a materia. g. materia nō est
 pncipiū indiuiduatiōis sed cōicabilitatis. qz est pncipiū generis z eius fun
 damentū. **O**dm q genus nō sumit a materia fm potentiā eius subiec
 tiuā. qz tūc de se hec est. sed sumit a materia fm q in ea est potētia forma
 bilis seu esse inchoationis forme. qd est in ea rōne materialis pūatiōis que
 est cū materia vñū numero. sicut vult pñs pmo physicoz. Et ergo bene
 dicit phylosophus octauo metaphysice. q genus non est materia. licet non
 sit sine materia

Arguit illud non est principium indiuiduationis quod est diuisibi-
 le in infinitum. sed materia est in infinitum diuisibilis. ergo videtur q non
 sit principium indiuiduationis. Maior patet. quia indiuiduum est indiui-
 sibile in se 2 diuisum a quolibet alio quod solum sibi conuenit ratio ne pri-
 cipij indiuiduantis. Maior probatur. q ratio diuisibilitatis in continuo
 reducit in materiam. tercio physicor. **O**bi q materia fm suam po-
 tentiam subiectiuam considerata est singularis. 2 de se hec. sed ratione
 priuationis est radix transmutationis de vna forma in aliam 2 diuisibilis
 sed non in infinitu. sicut patet ex **A**ristotele pmo de generatione 2 corrup-
 tione sic dicente. q propter perpetuationem generationis 2 corruptionis
 non oportet ponere vnā magnitudinem infinitā a qua diuidatur sub-
 iecta illius generationis et corruptionis. quoniam generatio vnus est cor-
 ruptio alterius.

ruptio alterius.
Arguit. dicit phus pmo posterior. ppter qd vniquodqz tale z illud
 magis. sed materia nec est quid nec quale nec qrtum octauo. metaphysice
 qd p aliquo mo esse pncipiū indiuiduatōis ipsius indiuidui. qd est sub

Argumentorum

stantia habens in se qualitatē et q̄ritatē. Dñm q̄ licet materia nō sit qd̄ est tñ pñcipiū ipsius qd̄ est hoc aliqd̄ indiuiduū suppositū et singulare. et hoc ex eo qz est vltima in essendo et p̄ma in substando. licet sit informis. ex eo q̄ est separata a natura mediū et p̄pōnis

¶ Arguit. dicit p̄bus q̄nto metaphysice q̄ illa sunt eadē numero quoz materia (que est p̄ diuisione q̄ritatis assignata) est eadem. qz q̄s oīa corp̄alia essent eadem numero. sed materia non est diuisa per q̄ritatē. ergo p̄ximū indiuiduationis pñcipium est q̄ritas seu materia cum q̄ritate al̄ signata. Dñm q̄ sola materia est pñcipiū inherens indiuiduationis ip̄sius forme. eo q̄ forma in sola essentia ipsius materie sine medio accidētis recipitur. sed eius receptio est eius diuisio. tamen ibi est q̄ritas dimensio nūm interminata per quam materia diuidetur. et post illam diuisionem recipit posteriorem formā indiuiduā. et ergo est bene principium extrinsecū et nō p̄mum. sicut alterans puenit cum generatione. nihil tamen intrinsece facit ad substantialem formā generandā in p̄ducto. et illa indiuiduatur ad indiuiduatōes subiecti. et est solū signū sensibile discretōis indiuidualis fm̄ q̄ oculis sensibiliter subiicitur

¶ Arguit. sunt cause vere illa accētia et dimensiones terminatē ipsius indiuiduationis. s̄ solo falsa. Qñs pbat p̄ Porphyriū dicentē q̄ indiuiduum p̄stat ex tot p̄prietatibz quarū collectio nunq̄ p̄t repiri in eodē. Dñm q̄ illa accētia sunt bene signa indiuiduatōis p̄us facere. nō tñ cause. et ideo d̄t Porphyrius (p̄stat) quasi stat in se materialiter et indiuidualiter p̄pletum hñs in se illa accētia sensibilia formā figurā locum et.

¶ Arguit. illud est pñcipiū indiuiduationis ad qd̄ p̄tinet separare et distinguerē. sed forma est que separat et distinguit. ergo forma est principium indiuiduatōis. Maior p3. qz illa p̄tinet ad rōnē indiuidui. Dñm q̄ indiuiduare est fluxū forme terminare. hoc aut̄ soluz puenit materie. eo q̄ est vltimū in substando totius materie. et ideo d̄t est subiectū p̄mum. Et ad argumentū dñm q̄ forma bene separat essentialiter. sed non fm̄ substantiā am et indiuidualiter.

¶ Arguit. illud nō est pñcipium indiuiduationis sine quo p̄t indiuiduum reperiri. sed in substantiis separatis reperit̄ur multa indiuidua quoz nū tñ nō est materia. ergo non est pñcipiū indiuiduatōis. Dñm q̄ ipsa est pñcipium indiuiduatōis in substantiis materialibz. Et ad argumentū dicendū q̄ in substantiis separatis nō est materia corporalis. tñ ibi est al̄ quid qd̄ est p̄portabile cum materia. et hoc est pñcipiū indiuiduationis in illis sicut est materia in corporalibz.

¶ Arguit. q̄ritas est pñcipium indiuiduationis. qz illud est principium indiuiduationis qd̄ est principium diuisionis. sed q̄ritas est principium diuisionis. ergo est pñcipiū indiuiduationis. Maior p3. qz indiuiduū est a quo liter al̄ diuisum. Sed minor pars ex definitōe p̄tinui seu q̄ritatis quod sic definitur ab Aresto. p̄tinuū est diuisibile in semp̄ diuisibilia. Dñm q̄ bene verum est q̄ per quantitatez diuidatur ipsa materia. quia fm̄ se est in diuisibilibz. tamen portio materie per diuisionem relicta sola est sufficiens et inherens principium indiuiduationis.

Promptuarium

¶ Arguitur, indiuiduare est agere, sed ipsius materie sine substantiali forma nulla est penitus operatio, ergo non potest esse principium indiuiduans. **¶** Respondendum quod indiuiduare proprie non est agere, sed est recipere quod est passum, et ad illam receptionem sequitur incommunicabilitas ipsius forme in quantum recipitur in singulari fundamento, quia omne quod recipitur ad modum recipientis recipitur. Ex quibus patet una pars positionis.

¶ Respondetur his ponit Spineus hanc conclusionem

Materia quantitate assigna

ta est completum et verum indiuiduationis principium. **¶** Contra quam patet. **¶** Arguitur, sola materia est indiuiduationis principium, quia illud solum est indiuiduationis principium quod nullam rationem comitatis in sua natura habet, sed sola materia est huiusmodi, ergo etc. Maior est satis manifesta. Sed minor probatur, quia materia non est extremum quod est actus qui est communicabilis, nec oppositum, sed potentia que facit primam substantiam, proprie principaliter et maxime subsistere.

¶ Dicitur quod materia se indifferenter habet ad quaecumque formam, sed limitationem ad hanc formam habet a virtute generantis, que cadit super materiam per quam ipsam lacerat et lacerando disponit ad formam, et sic ipsa quantitas determinando materiam ad formam simul cum ipsa materia est verum indiuiduationis principium.

¶ Arguitur, accidens indiuiduatur a suo subiecto, sed illa quantitas est accidens, ergo potius indiuiduat quod indiuiduat. **¶** Dicitur quod verum est si volumus accipere nude considerare sub ratione inherens, sed si consideramus ipsum in ratione agentis, tunc potest indiuiduare, sicut est in qualiter substantialis forme receptione in ipsa materia. Sicut calor licet inheret ipsi nutrimento, tamen effectus est in virtute principalis agentis, prout nutrit in carne, sicut virtus virtute generantis quod intendit particulare si est particulare agens indiuiduat cum materia ipsam formam.

¶ Arguitur, forma subalis est prior quocumque accidente, ergo non possunt ibi esse tales accidentales dispositiones. **¶** Dicitur quod verum est finis quod est indiuiduationis principium, non autem finis quod est actuum principium et instrumentum ipsius agentis principalis, ut est in proposito.

¶ Arguitur, illud solum est principium indiuiduationis quod est primum principium substantia, sed huiusmodi est materia, ergo etc. Maior patet, quia sicut comitabilitas est proprietates principii dantis esse, ita incommunicabilitas est proprietates principii recipientis esse, sed sola materia recipit esse, ergo etc. **¶** Dicitur quod sola materia recipit in sua substantia, sed in illo recipiendo est quidam actiuitas que est simul a materia et quantitate finis quod stant sub virtute ipsius agentis, et sic non solum sufficit receptio sed propter illam requiritur quidam actiuitas proportionans ipsius forme comitabilitatem, quod fit per predicta duo simul in virtute principalis agentis.

¶ Arguitur, illud est principium indiuiduationis quod est principium materie, sed materia est principium materie, ergo etc. quia illa sunt materialiter distincta quorum sunt diuersae materie. **¶** Dicitur quod hoc est verum, sed illa materialitas distincta est a quantitate dependente in fieri intrinsece, etiam a quantitate concomitante solum tanquam a signo.

Argumentor

Arguitur secundatur omnis quantitas adhuc esse indiuiduū. **Adm q** hoc bene verum est in facto esse et fm esse intelligibile. tñ fm esse reale et qñ rñ ad fieri ipsius indiuidui non est hoc intelligere. quia dicitur **Aristo.** octavo physicoz. q generatio aut ē motus aut nō ē sine motu. et sic est ibi qñ rñ ad minus in fieri. sine qua ipm possumus intelligere esse. sed nō indiuiduatur hoc mō. si sola materia esset nō faceret indiuiduatōem. qz indifferenter se habet ad quācūqz formā. nec sola ipa qñ rñ. qz illa nō recipit formā. Silla duo sit materia recipiens et quantitas ad recipiendū determinans. et ad hoc tanqz immediatus effectus sedtur indiuiduum.

Arguitur indiuiduare est incommunicabile reddere. sed sola materia ē ratio dī incommunicabilis. q ipsa sola est indiuiduatōnis pñcipium. **Adm q** ē originale in quo. sed quantitas est originale cū quo. sicut intelligibile hz speciem sub quo. et lumen in quo. sicut in ipso.

Arguitur forma nō est pñcipiū indiuiduatōnis. q materia est pñcipiū indiuiduatōnis. Tenet pñcia per locū a sufficienti diuisione. **Adm q** materia illo modo sicut dicitur est. est pñcipiū indiuiduatōnis. et ergo autoritas ipsius **Aristo.** pmo celi sic intelligitur. cum dico celum dico formam cōmunicabilem. sed cum dico hoc celum dico formā in materia signata.

Arguitur illa sunt eadem numero quoz materia est eadem. sed ibi rāgit solam materiā. q sola est indiuiduatōis et ydempritatē numeralis pñcipium. **Adm q** quantitas includit in rōne materie fm pñm. Vel **Adm q** materia est hoc aliqd potestate sensibile ens et apparens.

Arguitur illud est pñcipiū indiuiduatōis qd est pñm pñcipiū subsistendi ppter se. sed hñmōi est materia et sola substantia gratia materie subsistit.

Adm q in facto esse bene hoc est intelligibile. vt inquit pñs septimo metaphy. q substantia est ens sepatū in se completū prebēns accidenti esse et subsistere. tñ quo ad fieri et vt accñs se hz in rōne pñcipij agentis sit cōcurrentis ad ipsius forme indiuiduatōnem nō pōt esse sine illo.

Arguitur. accidens hz indiuiduatōem a substantia. q nō est pñcipium indiuiduatōnis. qz tñc idē esset cā et effectus. qd implicat pñradicatōnem.

Adm q hoc est fm diuersa genera causarū. qz in genere cause efficiētis est pñcipiū indiuiduatōnis. sed in genere cause materialis indiuiduat.

Arguitur. cōpositio scdā precedit cōpositōnem pñmā. ergo impossibile ē ibi esse aliquā qñ rñ ante receptōnem ipsius forme substāntialis et per pñs non pōt esse pñcipiū indiuiduatōnis. **Adm q** nō est ibi nisi pñ modū dīspositōnis et agentis effectiue. et hoc non facit cōpositōnem in quo agit. q ibi nulla pñpositio ē pñcedens illā vnionē materie et substāntialis forme.

Arguitur. dicit **Aristo.** pmo physicoz. q forma et materia sunt cause eoz que sunt in toto cōposito. ergo ita quantitas non est ibi nisi prius talis forma fuerit indiuiduata. **Adm q** illa causalitas nō cōuenit eis nisi in vtrūque. pducētis et impmētis illis pñcipijs vñ illam. Et intelligitur de illis accidentibz que originant a toto cōposito iam in esse cōpleto. pducito. qz alis materia et forma essent supstus pñcipijs. eo q sunt in toto cōposito. mō quantitas indeterminata pñcedens est. et est vt dispositio et instrumentum. ergo ab illo dependet. et pñcipue qñtum ad illam determinatā operatōnem que ē forma reddere incommunicabilem. sine qua operatōe dici debet

Promptuarii

Et ergo dicit in principio de generatione q materia nunq reperit sine mor
phis et passionibus.

Arguit substantia pcedit actis natura rpe z causali dignitate. q potest
sine illis esse. Dm q nō pcedit rpe. sed soluz natura z causali dignita
te. Et ad autoritatē dōm q inter materiā z suas passiones non est interst
cium diuisibilis more. sed hoc mō solum sicut ppterū pcedit temporale
fm phm octauo physicoz. z sic materia semper manet. z iste passiones i di
uersis pibz rps accedunt z recedūt. nunq tamē in cōmuni materia ē sine
illis. ergo possumus bene dicere q quātitas est principiū indiuiduarōis in
terminata causaliter z qm ad fieri. sed terminata solum a posteriori. inq
rum indiuiduum prius substantialiter completum cadit sub sensibili di
scerēione vnius ab alio.

¶ Pro vltiori ergo declaratōe istius questionis vt intelligat ipsum
indiuiduum iam constitutū ponit Alius istam conclusionem.

Indiuiduum est q predicat

de vno solo.

¶ Contra hoc sic opponit Spineus.

Arguit. illud post quod nihil est non potest de aliquo predicari. sed post
indiuiduū (rōne materie ex qua constituitur q est vltima in essendo) peni
tus nihil est. ergo zc. Dm q ergo nō potest pdicari indiuiduū de aliq
tanq superius de inferiori. tū nō sequit qn alio mō posset pdicari

Arguit ptra hoc. a pma substantia nulla exit pdicatio. sed indiuiduum
est prima substantia. ergo nō potest aliquo mō pdicari. Dm q phus
intercia ppteratē substantie intelligitur de pdicatōne directa.

Arguit ptra hoc. omne quod pdicatur aliquo modo debet esse predica
bile. sed tū sex sunt pdicabilia si ponatur vltima differentia p vno plica
bili. sed nullū istoz est indiuiduū. q nō est pdicabile. z p pns nō predicabil
aliquo modo. Dm q quīs non ē predicabile ppter sumptum. est tamē
predicabile cōmuniter sumptum.

Arguitur. est predicabile ppter sumptum. q solutio minus vera. Ans
pbatur. q fm Perrū hys pdicabile ppter sumptū est quod pdicat de plu
ribus. sed indiuiduū predicatur de pluribz ergo zc. Vmōz parz dicendo
sortes est indiuiduū. plato est indiuiduū. z sic de alijs. q zc. Dm q hoc
est verum secūde intencionaliter. non autē pime intencionaliter.

Arguitur. secūde intencionaliter de pluribz pdicari repugnat rōni nō
minis eius. q solutio minus vera. Ans pbatur. quia dī indiuiduū quasi in
se indiuisum. z a quoliter alio diuisum. sed indiuisibile non potest pluribus
cōuenire. Dm q illa rō cōmunis est omnibz pimis intencionibz. z pro
illis etiā verificatur q nō pdicatur de pluribus.

Arguitur. indiuidua pime intencionaliter capta possūt predicari de plu
ribus. q zc. Ans pbatur. quia hoc nomē paulus pdicatur de omnibz illis
hominibz qui hoc nomine vocant. Dm q hoc nō est vniuoe sed so
lum equoe.

Arguit. indiuiduū pime intencionaliter captum predicatur vniuoe de
pluribz. ergo zc. Ans pbatur dicendo Iohānes non est plato. perrus nō

Argumentorum.

est plato. 2 sic de alijs. ergo 2c. Dñm q̄ negatiue bene predicatur de pluribus. non tamen affirmatiue.

Arguit. affirmatiue p̄dicatur de plurib. ergo 2c. Añs p̄batur dicendo Johānes est plato. sortes est plato. 2c. Dñm q̄ hoc est verum p̄dicatōne falsa. nō aut̄ vera p̄dicatōne.

Arguit. p̄dicatōne vera indiuiduū potest predicari de plurib. 2c. Añs p̄batur dicendo sortes est aliquis homo. plato est aliquis hō. 2c. tñ aliquis homo est indiuiduū. Dñm q̄ hoc bene verum est de indiuiduo vago. non aut̄ de indiuiduo determinato. de quo loquitur ad presens in conclusione iam posita.

Arguitur. illud quod est determinatum nō est vagum. sed omne indiuiduū est determinatū. quia al's non esset indiuiduū. Dñm q̄ ex natura sua tota cōsiderata est determinatū. sed intellectus ipsum considerans rōe nature singularitate p̄ hoc signū aliq's potest ipsam ex sua libertate vt cōs munis est intelligere. nō tñ fm q̄ est in hoc indiuiduo.

Arguitur. indiuiduū determinatū nō intelligitur. 2c. nō predicat̄ neq̄ de vno neq̄ de plurib. Probatur. qz potentie distinguuntur p̄ actus et obiecta. sed particulare est obiectum sensus. vniuersale vero est obiectum intellectus fm Boetii. Dñm q̄ vlt̄ p̄mo 2 directe intelligit. sed p̄ticulare solum ex p̄sequenti intelligitur. scz p̄ intellectu reflexū ad sensum.

Arguitur. particulare non potest intelligi p̄ intellectu reflexū ad sensum. ergo illa solutio minus vera. Añs p̄batur. qz vel illa species ēē in intellectu. 2 sic esset spēs intelligibilis. vel esset in sensu. 2 sic intellectus p̄ illā species nō posset trāsire in actū intelligēdi. ex eo q̄ nō hz illas. que tñ est p̄ncipiū intelligēdi. Dñm q̄ intellectus habet inclinacōnem ad fantasmatia que tangit tactu p̄ntis. 2 sic in sensu existens potest esse principium intelligēdi reflexe. non aut̄ directe.

Arguit. species etiā p̄dicat̄ de vno solo. ergo ip̄a est indiuiduū. sed hoc ē falsum. 2c. Dñm q̄ indiuiduū tam fm actum q̄ etiā fm aptitudinē de vno solo predicatur. sed species semp̄ p̄dicatur aptitudine de pluribus indiuiduis. sed tñ fm actum p̄dicatur de vno solo.

Arguit. si indiuiduū predicatur de vno solo. vel hoc esset sup̄ius vel aliud indiuiduū vel ipsum mer. Non primū. qz est inferius. nō scdm̄ q̄ ille p̄dicatōnes sunt semp̄ falsę. nō terciū. qz idēz nō est in seipso. q̄ro physico rum. Dñm q̄ nō fm corū. tñ bene gra p̄tis. sicut vinū de anfora.

¶ Ex quo infert Lilius istud correlarium.

Aliquis homo est prima substantia

¶ Contra hoc opponit sic Spineus

Arguitur. aliq's homo nō est p̄ma substantia. ergo 2c. Añs p̄z. qz q̄qd̄ predicat̄ de plurib. nō ē p̄ma substantia. sz aliq's hō p̄dicat̄ de plurib. 2c. Maior p̄z. qz p̄ma sub̄a ex q̄ est indiuiduū p̄dicat̄ de vno solo. Sed mi nor p̄z ex p̄lariter. vt iste hō ē aliq's hō. 2 iste hō est aliq's homo. ergo 2c.

Dñm ad maiore. q̄ quicqd̄ p̄dicatur de plurib. vniuoce non est prima substantia. sed aliquis homo equoce p̄dicatur de pluribus. sicut et sortes.

Promptuarium

licet inueniat maior ratio pluralitatis in indiuiduo vago q̄ determinato.

Arguit nō predicat̄ de pluribus vniuoce. ergo illa solutio minus vera. Probat̄ aīis. q̄ p̄dicari vniuoce s̄m p̄m est p̄dicari vno noie z vna rōne sed hic est vnitas nois etiā rōnis. q̄ natura hūana equaliter se h̄z ad om̄ia supposita. Dm̄ q̄ ibi est bene vnitas nois. tamē non est ibi vnitas ipsius nature p̄dicat̄. q̄ licet natura hūana in specie considerata sit vna. tū in indiuiduis est numeraliter multiplicata. z ita numeraliter distincta. sicut vnum indiuiduum ab alio distinguit̄. quia i indiuiduis incepta est. z ergo non predicatur vniuoce sed equiuoce.

Arguit. nullum superius vniuocum p̄paratum ad sua inferiora efficitur equocu. sed hic est natura specifica p̄siderata in indiuiduis. ergo non equocatur p̄ hoc. Pater. q̄ superius bene in suis indiuiduis singularizat̄. s̄ non equiuocat̄. Dm̄ q̄ aliquis dicit̄ s̄m Catholicon q̄si quis alius. sed aliq̄ dicit̄ distinctōem suppositalem. z ergo hoc totum non significat̄ naturā singularizatā. que apta nata est predicari de pluribus. sed significat̄ singulare in cludens in se illam naturam. sed hoc singulare significatū nullo modo vniuoce potest predicari de pluribus. ergo aliquis homo est s̄m significatum suum prima substantia.

Arguitur. illud est prius altero a quo non pueritur subsistendi. p̄mā sed bene sequitur iste homo currit. ergo hō currit. ergo aliq̄s homo est prius ad istum hominē. z p̄mā nō est p̄ma substantia. quia illud non est p̄ma substantia qd̄ est ante p̄mā substantiā. Dm̄ q̄ hoc est verum qd̄ est prius ex parte intellectus p̄siderantis per naturā hoc signū aliquis contraccam quē ex se habet aliquam cōmunitatem.

Arguit. ergo eiusdē cōmunitatis esset ista. iste homo. quia ibi etiam est illa natura. Dm̄ q̄ hoc verum est. tū quia hoc p̄nomic demonstratiuū iste expressius singularizat̄ q̄ hoc signū aliquis. z ergo intellectus concipit ipsum p̄fusiū. Quis in rei veritate non sit maioris cōmunitatis. vt patet ex rōne illius signi aliquis. Et quādo dicit̄. aliq̄s homo est ens cōpositū tū ex re prime intencōnis z secūde intencōnis. z sic nec est prima substantia nec secūda. sed est medium accidentale inter illa. quale potest reperiri inter speciem specialissimā z indiuiduū. Dm̄ s̄m rei veritatē. q̄ ibi non est aliq̄ liqua secūda intentio. nō homo. quia ponit̄ in predicamento substantie. nā etiam aliquis. quia hoc nomen primū conceptū significans. qui conceptus singularizat̄ illam naturam. Et licet quodlibet eoz. seorsum sumptum s̄z significet aliquid cōiter loquendo. tū simul coniuncta significat̄ vnam p̄mā z indiuiduā substantiā. Et quando dicit̄. homo albus est medium inter speciem z indiuiduū. Dm̄ q̄ nō est medium. Cuius rō est s̄m p̄mā p̄p̄riū. quia accidens cōmune p̄mo inest indiuiduis. z ex cōsequenti speciebus. s̄m q̄ species sunt in indiuiduis. z ergo dicendo homo albus non est medium inter speciem z indiuiduum. sed est p̄dicatio p̄ accidens in qua accidens conuenit speciei vt est in indiuiduo. illa autē nō mediat inter sp̄m et indiuiduū. s̄z p̄dicat̄ vel de indiuiduo. z sic est vniū extremū. vt de specie et sic ē aliud extremū. z sic ibi nullū ē medium s̄m illā p̄dicatōnem in qua predicat̄ hoc accidens p̄ accidens de specie. sed vel p̄dicatur de indiuiduo vel predicatur de specie.

Argumentorum.

Arguitur quicquid predicatur de pluribus numero distinctis est species. sed aliquis homo predicatur de pluribus numero distinctis. *¶* 2° minor patet. quia sortes est aliquis homo. plato est aliquis homo. et sic de alijs. *¶* 3° minor quod hoc est terminus ex parte nature speciei. sed impeditur illud ex parte praehabentis signi quod singularizat. et ergo secundum actum ibi non predicatur uniuoce sed equiuoce. et ideo non est species.

Arguitur propositio particularis et singularis sunt propositiones distincte. sed illa non distinguitur nisi ex parte subiecti. quia in una ponitur terminus singularis. in alia vero terminus communis. sed illa propositio aliquis homo currit est periculis secundum omnes logicos. *¶* 4° minor quod hoc verum est secundum eam acceptiorem logicorum. scilicet terminus in ista est ibi terminus notans personalem distinctiorem de rigore faceret propositionem singularem. et logici vtuntur illa propositione particulari non singulari. quia non habent nomen quo puenientius exprimat subiectum illius propositionis per distinctiorem ab alijs nisi per hoc signum aliquis et sibi filia. Et secundum illum modum Aristoteles ipsum de esse primam subam. cuius dicta sunt acceptanda.

¶ Pro ulteriori noticia predictorum ponit Spineus istam conclusionem.

Species predicatur de pluribus

bus numero distinctis in eo quod quid est. *¶* 1° Contra hoc sic opponit Alius.

Arguitur illud quod subijcitur non potest predicari. sed species subijcitur. ergo non predicatur. Ans. probatur in hoc exemplo homo est animal. *¶* 2° minor quod verum est quod subijcitur per proportionem ad sua superiora. sed predicatur per comparationes ad sua inferiora.

Arguitur subijcitur per proportionem ad sua inferiora. ergo solutio minus vera. Ans. probatur in hoc exemplo. hoc est sortes. *¶* 3° minor quod hoc est verum in propositione indirecta sicut est in proposito.

Arguitur. illud quod ex natura sua est predicatum nunquam subijcitur. sed species est naturaliter predicatum secundum philosophum primo topicorum. *¶* 4° minor quod hoc est verum in ordine secundum Aristotelem. ad predicata que sunt vltima et terminabilia in propositione terminabili partem dialecticam.

Arguitur species ad quodcumque proportionatur semper subijcitur. *¶* 5° minor quod probatur antequam quod distinctum semper subijcitur sue distinctiioni. sed species hic distinctum est subiectum. *¶* 6° minor quod hoc est per secundam intentionem que subijcitur.

Arguitur secunda intentio non distinctum nisi in ordine ad primam. ergo si secunda intentio subijcitur. oportet etiam quod prima subijciatur. quia illa duo sunt hic distinctum. *¶* 7° minor quod verum est si proportionatur ad distinctiionem. sed si proportionatur ad sua inferiora tunc predicatur de illis saltem predicatiione directa.

Arguitur species non potest de pluribus predicari. ergo solutio minus vera. Probat antequam quod simplex et indivisibile non potest pluribus concitari. sed forma specifica est huiusmodi. ergo 2° minor propter Gilbertum porritanum dicentem. Razma est compositiōni cōtingens simplici et inuariabili essentia cōsistēs. Etiam secundum Porphyrium species est atomi et indivisibilis. *¶* 3° minor quod non habet partes integrales et per tanto est simplex. Et de atomi per tanto quod non diuidit per differentias formales.

Arguitur eadem sunt principia constitutiōnis et termini resolutiōnis. sed

Promptuarium

species non cōponitur ex differentijs materialibz eo q̄ est simplex forma. q̄ nullo modo pōt per illas diuidi. Dm q̄ non cōponitur forma ex illis ita etiā nō resoluit inrinfere in illas. sed solū extrinfere. inq̄rum scz recipit illo qd̄ ex materia est cōpositū z materialiter diuidit̄.

Arguit. species nō potest esse in indiuiduis nec de ipis p̄dicari. q̄ nō diuidit̄ per illa materialiter. Ans p̄batur. qz vnū oppositorū nō est in alio. sz spēs z indiuidū sunt h̄mōi. ergo zc. Minor patet. qz vlt̄a elongata a sensu z singularia opponitur ad inuicē. vt patet ex p̄mo posteriorū circa secundam diffinitionem demonstratōis sed vnū oppositorū nō predicat̄ de alio ergo zc. Dm q̄ hoc est verū fm̄ intentōnes formales secundarias. nō aut̄ quantū ad id qd̄ sunt. quia non possumus dicere indiuiduum est spēs possumus tamē tene dicere. fortis est homo.

Arguit. prime intencionaliter nō potest spēs p̄dicari de indiuiduis. ergo zc. Ans p̄batur. qz formale non pōt p̄dicari de materiali. sed spēs h̄z se vt forma per p̄paratōnem ad indiuidua. que sunt solum materialia. q̄ zc. Minor patet. qz ista est mala predicatio materia est forma. Dicendū q̄ forma partis non potest p̄dicari de materia partis. Quis vna sit in alia. tamē forma superior potest predicari de suo inferiori. in quo tanq̄ in suo materiali recipitur.

Arguit. quicqd̄ p̄dicat̄ de altero debet dicere totū esse illius de quo p̄dicatur. sed spēs nō dicit totū esse indiuiduorū. ergo de ipis nō predicatur. Maior patet ex eo. qz p̄dicatū h̄z rōnē forme que dat esse totū. Sz minor p̄batur. quia indiuidua includunt esse materiale. quod est a materia. z sibi esse subsistentie. Dm q̄ spēs non dicit totum esse indiuiduorū quoniam modo. sed dicit totū esse formale ipsoz indiuiduorū. non aut̄ materiale. z q̄ dicit Porphirius Spēs dicit totum esse indiuiduis in obliquo. qui obliquus significat aliquā diuersitatem. Sed genus dicit totum esse suarum specierum in gēo. qui est casus substantie. ex eo q̄ dicit totam substantiam ipsius speciei.

Arguit. quicq̄ differūt genere non possunt de se inuicem predicari q̄ cunq̄ mō. sed indiuidū z species differunt hoc mō. ergo vnū non potest de alio p̄dicari. Minor patet. qz fortis plato brunellus sunt corruptibiles tamē homo z asinus i specie sunt incorruptibiles. Maior est manifesta. qz illa que essentialiter predicant̄ de se inuicem sunt in vna coordinatōne. Dm q̄ spēs predicat̄ de indiuiduis non inq̄rum sunt corruptibilia. sed inquantū sunt inferiora. z ergo solet dici. q̄ p̄uenitur rō corruptibilitat̄ indiuiduorum.

Arguit. genus etiā p̄dicat̄ de pluribz numero differentibz. ergo non est ista diffinitio speciei. Dm q̄ genus p̄dicatur de pluribz specie differētibz z etiā p̄dicat̄ de pluribz numero differentibz. sed spēs solum predicatur de pluribz numero differentibz. q̄ sibi cōuenit definitio.

Arguit. species nō predicat̄ de pluribz numero differentibz. ergo solutio minus vera. Ans p̄batur. quia quod est in pluribus est multiplicabile. sed species est archoma. i. indiuisibilis. ergo zc. Dm q̄ spēs multiplicatur solum per materiam.

Arguit. spēs fm̄ essentiā z potestatem saluatur fm̄ actū z potentiam

Argumentoz

in vno individuo. sicut sunt fenix et mundus. *Dom q* verum est in illis i quibus supposita sunt incorruptibilia. sed in suppositis corruptibilibz oportet eam multiplicari fm numerum.

Arguit. multiplicatio numeralis p̄supponit materiā. sed spēs nō includit materiā ex eo q̄ est simplex forma. ergo etc. *Dom q* quis in sua natura nō includat materiā. tñ recipit in illis que sūt materialiter multiplicata

Arguit. in suppositis corruptibilibz predicatur de vno solo. quia est tñ vnus fenix. *Dom q* verum est fm actum. tñ fm aptitudinem et successus sive sunt plures fenices. et sic p̄dicatur de pluribz.

Arguit. frustra est potentia que nunc ducitur ad actū. sed nunc erunt plures fenices. ergo etc. *Dom q* bene frustra est potētia. qz illa est imperfecta que pficitur per actum. sed nō aptitudo q̄ de se perfecta est.

Arguit. natura specifica neqz fm actū neqz fm aptitudinē p̄r predicari de pluribz individuis. *q* etc. *Ans* p̄batur. qz hūanitas fecit naturam humanam. tamē nō p̄dicatur de individuis. qz ista est mala predicatio. sortes est humanitas. plato est humanitas. *Dom q* verum est in abstracto. sed in concreto bene predicatur.

Arguitur. in cōcreto non p̄dicatur de pluribz. ergo solutio minus vera. *Ans* p̄batur dicendo homo. ibi hō de nullo p̄dicat. *Dom q* verus est fm actū. tamē fm aptitudinem bene potest.

Arguit. fm aptitudinē non p̄dicat de pluribz. ergo solutio minus vera. *Ans* p̄batur. qz p̄dicare est accipere intellectus. s; intellectus nō pōt plura intelligere. *q* etc. *Dom q* verū est sit. sed tñ bene successiue. et ita species fm suam naturā est multiplicabilis pluribz. tñ vn⁹ intellectus non p̄dicat eam nisi de vno individuo.

Arguit. species de illo nō p̄dicat quod non potest intelligi. sed indiuiduū non intelligitur. ergo nō p̄dicat de illis. *Minor* patet. quia indiuiduū sentitur fm Boetii. vniuersale vero intelligitur. *Dom q* p̄mo et per se intelligitur. et ex cōsequenti singulare. et ita etiā predicatur de illis quod sit per actum intellectus.

Arguit. nō potest species predicari de individuis. ergo solutio min⁹ vera. *Probat*ur *ans*. quia ista est mala predicatio. sortes est species. *Dom q* ver⁹ est capiēdo spēm secūde intēōnaliter. tamē capiēdo. eam p̄me intentionaliter bene de illis p̄dicatur.

Arguit. species p̄me intentionaliter capta nō potest predicari de indiuiduis. ergo solutio minus vera. *Ans* p̄batur. quia ista est mala predicatio. sortes est alinus. plato est alinus. tñ ibi subiiciunt indiuidua. et predicatur species. *Dom q* quilibet spēs p̄dicat de suis indiuiduis. iam alinus non est species illoz indiuiduoz.

Arguit. species nō p̄dicat de suis indiuiduis. ergo illa solutio min⁹ vera. *Ans* p̄batur. quia albedo est species. tamen non p̄dicat de indiuiduis. *Secūda* pars assumpti patet. qz albedo significatur abstractiue. et ergo ista est mala predicatio. sortes est albedo. *Dom q* verum est q̄ albedo est abstractum. et ergo nō potest predicari de suo subiecto. tamen non impeditur quin predicetur de suis inferioribz. que sunt hec albedo est albedo. et illa albedo est albedo.

Promptuarium

Arguit species predicat de pluribus specie differentiibus. ergo 2°. Probatur autem. ut dicendo homo est species. asinus est species. Dñm q hoc est pro secunda intentione et non prima.

Arguit. pro prima intentione predicat de pluribus specie differentiibus. q solutio minus vera. Probat autem. q homo predicat de viro et muliere. Dñm q illa dñt specie accidentalibus. sed pueniunt in specie essentiali.

Arguit. differunt specie essentiali. q solutio minus vera. q dñt sicut naturalis potentia et impotentia. sed illa duo sunt entia specificè distincta sub suo genere. Dñm q sexus masculinus et femininus sunt specificè distincti. tñ subiecta illorum accidentiū sunt eadem fm spēm.

¶ Quibus expeditis ponit Alius istam conclusionem.

Deus non est in aliquo predicamento

¶ Contra hoc sic opponit Spineus

Arguit. deus est in aliquo predicamento. q conclusio minus vera. Probat autem p auctoritate magistri in pmo sententiarum distinctione. viij. vbi dicit q deus est thauens causa subsistens veritas et sui generis naturalis proprietates seu entitas. ergo deus est alicuius generis. Dñm q nō ē in genere pñ dicamentali. sed dicitur esse aliqd vnū quod a generibus aliorum entium est distinctū quod est causa perpetua et immutabilis.

Arguit. omne qd est vel est substantia vel accidens fm pñm in antepñdicamentis. sed deus nō est accidens. ergo est substantia. et per pñs est i pñdicamento substantie. Dñm q illa est diuisio entis creati. sub quo deus nō pprehendit. ergo nō ponit substantia que a substando dicta subsistat accidentibus. fm quā rōnem ponitur in pñdicamento substantie.

Arguit. deus est substantia a substando dicta. q illa solutio est minus vera. Probat autem. q deus habet multa attributa. sicut sunt scia sapientia deitas. que per modum qualitatum significant. Dñm q essentialiter sunt deus. sed tñ fm rōnem et nostrū exilem modū intelligendi distinguunt ab eo. sed substantie predicamentales (quarum esse est ab essentia distinctum) substant ipsiis accidentibus.

Arguit. quicqd est in effectibus est in causa. s. accidentia insunt inferioribus que sunt effectus causati a deo. q sunt etiā in deo. Dñm q nō sunt perfectiones simpliciter. et ergo non sunt in deo. licet nominant aliquas perfectiones in ipsis effectibus. q p illa pñt exercere suas operationes.

Arguit. cuiusq puenit proprietates illi etiā puenit subiectū scdo de generalitione. sed proprietates substantie cōueniunt ipsi deo. q deus est in pñdicamento substantie. Minus patet. q commune est omni substantie in subiecto nō esse qd maxime puenit deo eo q est causa subsistens in se immutabiliter. Dicendū q licet deus sit ens p se subsistens tñ illa pñetas est longe equiuoca ab illa q puenit ipsi substantie pñdicamentali. q equoq et puenit proprietates et ppter hoc nō oportet q ponatur in genere.

Arguit. vnūquodq mensurat minimo sui generis. s. deus est illud ad quod mesurant omnes substantie. sicut vult commentator decimo metaph. ex quo est primus motor. et p pñs est in genere substantie. Dñm q deus

Argumentorum

nō est pncipiū pmiū z minimū sicut pntiū in genere substantie. sed solū pncipiū effectiuiū pntiens in se omniū rerū pfectōes. z ergo deus nō solus est mensura ipsius substantie sed omniū rerum

¶ Arguit. oīs natura specifica que pdicat de pluribz differentiibz numero in eo qd est de suis inferioribz (que nō est actiō) est in pdicamēto sube sed deus est hūdi. ergo zc. **¶** Minor pz. qz pdicat de patre filio z spūsancto in eo qd quid est. que numeraliter sunt distincte. **¶** Odm q pdicat de illis vt vna numero essentia. sed vera natura specifica illa predicatur de pluribz indiuiduis. vt sit illis materiata ad numerū ipsoz indiuiduoz. ergo nō est vera natura specifica.

¶ Arguit. deus pdicat de psonis vt totū vlt. sed nō vt genus. ergo vt spēs. **¶** Añs. pbat. qz pdicat de psonis subalter z nō puerbilititer. vt pater est deus. filius est deus. spūsanctus est deus. **¶** Odm q licz habet quedāz modū. nō tñ veraciter pdicatur vt vniuersale

¶ Arguit. illud est veraciter spēs cui fm ppterat rōnem definitio eius puenit. sed spēs definitio puenit deo. **¶** q̄ fecit naturā specificā. **¶** Maior pz. qz cuiusqz puenit definitio etiā z definitū. **¶** Minor pz. qz deus pdicat de pluribz numero differentiibz in quid est. quia de personis numeraliter distinctis. **¶** Odm q ista essentia dei est in tribz. vna tamen numero. quod nulli nature specificę potest puenire

¶ Arguit. Porphyrius nō ponit aliquā particulā p quā hoc secludit. **¶** zc. **¶** Odm q ipse illā supnaturalē substantiā nō cognouit. etiā qz nō hz ppositionem ex genere z dñā. ideo nō puenit sibi. nec esse a sua essentia distinctū. **¶** Etiā numerus indiuiduoz. sub specie pntoz est fundat⁹ in substantiali distinctōe. sed tres psonę sunt vnū numero essentialiter solū distincte per oppositas relationes.

¶ Arguit. dicit Hilarius q filius dei sui generis potestatem in habitu humilitatis exercuit. sed genus noīat per ipsuz diuina natura. ergo est natura generica que nō p̄t sine specifica saluari. **¶** Odm q locutio solū est per quā dā similitudinē. sicut dicimus esse genus aliquod hominū qui se habēt ad vnū pncipiū. ita diuine psonę habent se ad patrē qui est pncipiū totius diuinitatis a quo est filius per generatōem. z ab vtroqz immediate spūs sanctus per processionem

¶ Arguit. vlt z pculare differūt sicut p̄mune z p̄p̄iū. sed essentia (q̄ fecit p illū terminū deus) est p̄munis psonę singulari. **¶** zc. **¶** Maior pz. qz deus fm grāmaticos est appellatiue qualitatē. **¶** Odm q vlt hz esse p̄mune p̄ p̄munitatē rei vel rōnis. sed non est sic de diuina essentia. que solū est p̄munis in numero vna manens

¶ Arguit. est cōis p̄munitatē rei. **¶** zc. **¶** Añs. pbat. qz est realiter in patre et filio z spūsancto. **¶** Odm q hoc est verū. nō tñ vt natura aliqua predicat. mentalis. sed vna numero

¶ Arguit. illud implicat p̄tradicōem. **¶** q̄ solutio falsa. qz sequeretur q vnū numero nō esset vnū in numero. qz essentia est vna in numero. z psonę sunt tres. **¶** Odm q essentia nō est vna p̄p̄ietas. z sic est relatio ad diuersa. ergo nō est p̄tradicō. vt pz p̄ dīctōes ad verā p̄tradicōem requisitas. **¶** sicut pz p̄mo elenchoz in fallacia ignorantie elench⁹ zc.

Promptuarium

Arguit. possunt esse plures dñ. ergo deus est vnus vñ. qz vnū ssum in multa. Añs. pbat p Platonē dicentē. o dñ deoz quoz opifex paterqz ego sum. vestra qdē natura corruptibiles estis. mea autē volūtatē sic pmas nebitis. **O**dm qz solū sunt dñ participatiue. qz loquit de alijs qz sua pzia natura in nihilum tendūt nisi manu omnipotentis dei cōseruarentur. tanquam a principio extrinseco. z sic dñ. **T**renozum. iij. misericordia dei qz non sumus consumpti.

Arguit. actus z potentia ambiūt omīa pdicamēta. s; in deo regitur actus z potentia. qz p intellectū (qui est potentia) regitur actus intelligēdi et p potentiā volūtariā actus volendi. s; zc. **O**dm qz in eo est potentia actiua ad opatōem. sed nō potentia ad esse subalīs pponīs. z fm illū modū ambiūt oīa pdicamenta. z sic nō sunt in deo.

Arguit. ppositio secūda psumponit p̄mam. si s; sunt in deo actus z potentia ad operandū etiā erūt in deo ad essentiā. **O**dm qz hoc est verū in illis in quib; est actū z potentiāz ad illos actus realis distinctio. sic autēz nō est in deo. s; zc. Sed plura breuitatis gratia derelinquo. quilibet iuxta suū modū p̄t aliqua excogitare. sed ista solum posui pro iuuenib; quibus hec incognita est natura.

Ponit ergo Spineus istā p̄clusionem.

Locus et superficies nō sunt

distincte q̄titates specificē

Contra quā p Lillum

Arguit. sunt distincte q̄titates. ergo illa p̄clusio est minus vera. Probat añs. qz **A**restoteles in p̄dicamento q̄titaris ponit q̄nc; spēs illas numerando. ergo sunt distincte spēs. Patz p̄ia. qz q̄ta est auctoritas **A**ugustini in theologia. tanta est **A**restotelis in physica. sed semp in theologia credit **augustino**. ergo z **arestoteli**. **O**dm qz semp **augustino** creditur in theologia de mp̄is illis que retractant. ara licet **aresto**. hic enumerat q̄nc; hoc fecit ppter op̄ionē quorūdāz que tūc erat. tū in q̄to metaphysice et alijs locis nō enumerat quintum

Arguit. dñ **A**restoteles primo ethicoz. duob; existentib; amicis necessarium est veritatem p̄honorare. ergo videtur qz **arestoteles** propter nullam famositatem dereliquisset quin posuisset ipsam veritatem. sed posuit in p̄dicamentis istas quinq; species. ergo non p̄coluit veritatem. **V**idendum qz **arestoteles** iuuenis adhuc erat. z q̄uis veritatem nouit. tū ad vitandum tempore iuuentutis arrogantiā dimisit determinare. qz tpe illo quo docere incepit z doctrina sua promulgari z ab omnib; audiri. sibi tamen non ascribebatur.

Arguit. q̄titas cōsiderat in logica fm rōnem mensurandi subam. sed locus z superficies habent diuersas rōnes mensurandi. ergo sunt distincte species. quia superficies mensurat intrinsece. locus vero extrinsece. **V**idendum qz intrinsecum z extrinsecum p̄paratiōem ad idem semp dūtin guitur. sed non per p̄parationem ad diuersa. qz q̄d est vñ intrinsece potest aliter esse extrinsecum. sicut longitudo vñ intrinsece sc̄ipsum mensurat. s; extrinsece pannū. q̄d nō diuersificat fm spēm.

Argumentorum

¶ Arguitur locus mensuratur secundum tres dimensiones, superficies vero secundum duas, ergo videtur quod sunt essentialiter distingere. **¶** Dominus quod corpus intrinsece mensuratur secundum duas, extrinsece vero secundum tres secundum virtutem effectivam, quod provenit sibi gratia forme, scilicet virtutis que penetrat in ipsum locatum, quod habet in tres dimensiones.

¶ Arguitur potius locus esse corpus quam superficies. quia habet tres dimensiones. quoniam quorum magis pervenit cum corpore quam cum alijs. Unde solum solutio ex dictis patet. quia corpus mensurat finem illas tres intrinsece. quod non pervenit ipsi loco in quantum locus est. quia locus est extrinsecus suo loco. et ab ipso separabilis.

Istis expeditis ponit Lilius aliam conclusionem

Superficies et locus sunt due

spēs cōtritaris abinuicem distingere Contra quā p Spineū.

¶ Arguitur illa non distinguere formaliter quod unus est terminus alterius. sed superficies est terminus ad quem partes loci copulantur. locus et superficies non distinguuntur. Maior pars quod motus accipit speciem a termino ad quem. Minor est nota per se. Unde quod probatio maioris intelligit de ratione formali. sed superficies est solus terminus materialis partium loci.

¶ Arguit. videt q sic formalis terminus. q illa sunt formaliter idē quorū
vnū de altero vere p̄dicat. sed sup̄ficies vere p̄dicat de loco. ergo sunt idē
¶ Inoz p̄ ex definitōe loci data a p̄ho quarto physicoz. **¶** Om̄ q hoc est
solū inaterialiter. sed nō formaliter.

¶ Arguitur etiam hoc, quod omnes pars definitiois huius rationem predicati formaliter predicat de eo cuius est, sed huiusmodi est superficies per comparationem ad locum, ergo 22. *Si non per se dicendo, locus est superficies.* *Unde* quod huiusmodi superficies ponitur ibi a parte predicati, pro tanto possit habere rationem forme, tunc hoc est materialiter solum in loco, non formale, ergo non sunt idem sed specie distincte, distinguuntur enim ab invicem penes suos accus mensurandi, qui sunt intrinsece et extrinsece mensurari

¶ Arguitur nihil p̄t esse alicuius operationis p̄ncipiū nisi ip̄m sit in specie cō-
pletū. sed mensurare est qdā op̄atio. igitur p̄supponit istas sp̄es p̄us p̄sticu-
tas anteq̄m illas operationes fiant. **H**uius est manifestū. q̄ op̄ari p̄supponit
esse. Et cōfirmatur. q̄ operationes sunt suppositiozū. ergo nō faciūt aliq̄
quid ad destructōem ipsarū sp̄erū. **O**dm q̄ noīant aliquas aptitudi-
nes que p̄ueniūt semp̄ r̄ essentialiter ipsīs vltibz. z nō que p̄ueniūt singula-
ribz. vt etiam p̄tendit cōfirmatio

¶ Arguitur fm q nominat aptitudines nō possunt inducere destructōem specificā. ergo illa solutio minus vera. Hīs pbatur. quia omnis differēcia pōsitivens spēm debet esse intrinseca illi spēi quam pōsitur. ergo extrinsece inmensurare quocūq; modo capiatur non potest esse pncipiū pōsitivens alicuius spēi. Udm q hoc est verum in speciebus formaliter distinctis. & etiam materialiter distinctis fm rem. non autem in illis. que materialiter idempntificantur

Promptuarium

¶ Arguit. dicit Gilbertus porritanus. forma est pponi ptingens simpliciter et inuariabili essentia p sistent. q̄ nō hyl aliquas partes pponis sue et p cōsequens solutio dicti argumenti est nulla. **O**dm q̄ nō habet partes in se tegrales. tamen bene essentiales.

¶ Arguit p̄ra hoc. locus h̄y ptes materiales. ergo et. **M**inor p̄. q̄ om̄s nris quantitas habet partes p̄tortinas et integrales. sed locus est p̄tortas sicut et superficies. ergo nō habent rōnes sp̄rum. et p̄sequens non possunt dici specie distincte. **O**dm q̄ nō h̄nt partes. sed sunt quo mediante aliis quid sc̄ substantia habet illas partes. **U**ide latius in ph̄sica vbi ista materia magis tractatur.

Pro quo Spineus ponit aliam p̄clusionem.

Actualis separatio relationis

a suo fundamento implicat p̄radictōem

Contra quā p̄ Aliū.

¶ Arguit. actualis separatio relationis a suo fundamento nō implicat cōradictōem. ergo p̄clusio est falsa. **A**n̄s. pbat. q̄ quecūq̄ sunt essentialiter distincta sunt ab inuicem separabilia. sed relatio et suū fundamentum sunt essentialiter distincta. ergo et. **M**aior p̄. q̄ illa que sunt essentialiter idē nō possunt separari. ergo illa que distinguūtur essentialiter possunt ab inuicem separari. **O**dm q̄ illa maior est vera in absolutis. que sunt essentialiter distincta. sed si sunt duo quorum vnum est absolutum et alterutrum est ad ipsum dependens tanquam ad fundamentum non est ab eo separabilis. quia relatio dependet ex termino et fundamento tanquam ex necessariis ad eius esse requisitis et.

¶ Arguit. illud (quod ita dependet ad aliud q̄ eius dependentia posset ab alio terminari) p̄ esse sine illo. sed relatio s̄m illum modum dependet a fundamento ita q̄ posset ab alio terminari. ergo separabilis est s̄m accūm a suo fundamento. **M**aior p̄. Sed minor p̄batur. q̄ deus potest terminare omnē dependentiā et supplere vices cuiuslibet terminantis. **O**dm q̄ licet supplere p̄r deus vicē causalitatis cause extrinsece. q̄ terminatur ad aliqd̄ absolutū. nō tñ p̄r supplere vicem causalitatis cause improprie dicte s̄m quā relatio causat a fundamento et termino.

¶ Arguit. si relatio esset dependēs inseparabiliter ad suū fundamentum vel hoc est in genere causarū extrinsecarū. et sic p̄r in suo fundamento separari. q̄ deus illarū causarū vicem p̄r supplere. Si est materia vel est materia in qua. q̄ illa puenit cū accidente absolute quod p̄r ab ea separari. ergo etiam subiectū. vel materia ex qua. q̄ illam nō habet accidens. **N**on autē in genere cause formalis. q̄ forma formaliter et realiter est in illo cuius est. s̄ fundamentū non inest relationi sed potius e cōuerso. q̄ et. **O**dm q̄ est improprie dicta causa et in cōpleta cuius vicem deus supplere nō p̄r. sicut nec vicem ipsius materie seu forme.

¶ Arguit. forma et materia p̄r s̄m actū realiter ab inuicē separari. q̄ etiam fundamentū et relatio. q̄ illa vident se hoc mō ad inuicē habere. **O**dm illa sunt entia absoluta. modo relatio (v̄dictum est) est ens dependens et respectuum. ergo non est hoc possibile.

Argumentoy

¶ Arguitur. Aristoteles de scdo phisicoz q materia est de numero eoz q dicunt ad aliqd. g est ens respectiui. z tñ ipa separari potest realit ter a forma saltem hac vel illa. ergo etiā relatio a suo fundamento. Dñm q illa fm actū est relatio transcendentie. ista aut est relatio proprie dicta etiam de genere relationis

¶ Arguit. impossibile est vnitū esse sine vnione. sed relatio se hz vt ali qd vnū resultans ex fundamēto z termino. g impossibile est relatioz fm actū separari a suo fundamento Dñm q vtz est nō pñt esse sine termino actualiter seu aptitudinaliter. potest tñ intelligi sine fundamēto. eo q nō est essentialiter ad fundamētū dependens. vt quidam dicere volunt quod latius alibi dicitur zc.

¶ Arguit. quicqd pñt cā pma cū scda. potest etiā pma cā p se sine scunda. sed causa prima cū fundamēto z termino potest cōseruare relationē fm actū. ergo etiam potest esse sine ipis Vicendum sicut dictus est q maior intelligitur de illis que sue sunt cause producentes ppria causali tate effectus absolutos.

¶ Arguitur. relatio potest esse sine suo termino Probat. qz ponatur q illud accñs paternitas sit in patre habente vnicū filiū tñ si ille fili⁹ moritur videtur q maneat adhuc paternitas. ergo zc. Ans pbat. qz nulla mutatio est in eo facta. qz corruptū esse presupponit corrupti. Dñm q corruptum esse presupponit corrupti in absolutis. non aut in respectiuis. quia in illis ad mutationem solius vnus alteri innascitur respectus. Ita etiam per corruptionem vnus etiam corrumpuntur ambo relationis extrema zc.

¶ Istis sic dictis ponit Alius aliam conclusionem

Questio si est potest demonstrari

etiam categorice

Contra quā p Spineū

¶ Arguit. demonstratio ē vltimū fm Aresto. pmo posterior. sz qstio si est qrit esse existētie qd est piculariū z supposito. g nō est ci⁹ demonstratio. z psequēs nō pñt demonstrari categorice Dñm q singularia nō sunt scibilia p intellectū fm se pñt consideratū quo intelligunt vltia z abstracta. sciunt tñ p intellectū reflexū ad sensum.

¶ Arguit. esse existētie in singularibz est pñgēs. eo q singularia sunt corruptibilia. ergo nō sunt scibilia nec demonstrabilia. ex eo q demonstratio facit scire. Et hoc pñmat sic. qz fm Boetii sensus est singulariū in quo nō potest esse aliqua scientia Dñm q esse existētie actuale in singularibz determinatis z signatis est pñgens. que pñgentia tollit stabilitatem z scientiam. ramen esse existētie in singularibz vage designatis nō est cōtingens. sed scibile appropinquans scibilibz veris p hoc q ratio in illis inuenit vnā immobilem habitudinem inter extrema. z sic fundat ibi demonstrationis rationem. Ad Boetij ergo auctoritatem dicitur q sensus per se est singularium. et sic de illis vt huiusmodi nunq potest esse scientia. sed intellectus est singularium reflexe. z sic de illis potest esse scientia fm modum supradictum

Promptuarium

¶ Arguitur illud quod est demonstrabile est scibile. scilicet singulare non est scibile. sed non est demonstrabile. Maior est satis nota. Sed minor patet per philosophum septimo metaphysice contra platonem dicentem. ydea per se singulariter subsistens non est scibilis neque per intellectum demonstrari seu ostendi. Oportet quod verum est primo et per se. tamen bene ex consequenti seu intellectu reflexo. et sic secundum rationem regem tam in eo ipsum potest esse scibile.

¶ Arguitur si esse existentie esset demonstrabile. vel esset esse existentie actuale vel potentiale. sed nullum istorum est oportet. ergo recte. Maior patet ex sufficienti divisione ipsius existentie. Sed minor patet non de esse existentie actuali. quia hoc est in individuis signatis. que secundum philosophum non cadunt sub arte neque scientia. et apparet in specialibus secundum porphyrium iuber platonem recedere. Nec secundum esse potentiale. quia non entis non est demonstratio. sed esse potentiale est non ens. ergo recte. Confirmatur quia est contingens. ex eo quod potentialitas eius posset impediri ne vadat in actum. Oportet quod intelligitur de utroque quod esse tam actuali quam potentiali. Tunc ad argumentum dicitur quo ad primum quod individua non cadunt sub arte ratione corruptibilitatis et secundum id quod ex se habent. sed secundum quod includunt aliquam communem rationem cuius contracta et in quantum sunt inferiora que a corruptibilitatis ratione prescindiunt tunc cadunt sub arte. Sed ad aliam partem dicendum quod in illo principio potest esse intellectus concipit completam quandam rationem potentialitatis sub immobili ratione. et secundum illam potest sciri et demonstrari modo sibi proportionato. Et ad Aristotelem dicitur quod non entis simpliciter non potest esse demonstratio sed tamen non entis in actu possibilis tamen esse in potentia de illo potest esse demonstratio sicut patet de eclipsatione lune que solum est in potentia ut in plurimum. et tamen de illa facit Aristoteles demonstrationem.

¶ Arguitur demonstratio est incorruptibilis et immutabilis. sed hoc esse principale est immutabile. ergo non est demonstrabile. et per consequens nec scibile. Oportet quod verum est secundum aptitudinem. non autem secundum actum. sed de illa aptitudine intellectus accipit stabilem rationem ut dictum est.

¶ Arguitur conclusiones distinguunt per sua principia ex quibus inferuntur. sed questio si est sciri per inductionem cuius alia sunt principia quam demonstrationis. Sed non potest sciri per demonstrationem. Oportet quod idem potest sciri per inductionem et per demonstrationem secundum diversas rationes et diversa media. sicut idem pertingit sciri et opinari. secundum Aristotelem primo posteriorum. diversis tamen respectibus.

¶ Arguitur medium demonstrationis est ipsum quod quod est. scilicet posteriorum. sed singularia non habent quod est in quibus est ipsum esse existentie. de quo querit si est. ergo non est demonstrabilis. Oportet quod non habent quod dicitur formale habent tamen singularia bene quod dicitur includentem materiam et formam. et si vage designantur tamen habent demonstrationem.

¶ Arguitur subiectum est definitio accidentis est demonstratio. sed questio si est querit esse existentie. quod est subiectum. ergo ipsum non potest esse demonstratio. Oportet quod loquitur ibi de demonstratione potissime dicta. hic autem loquitur contra de ea secundum quod quia est demonstratio. de qua patet primo posteriorum.

¶ Arguitur omne demonstrabile debet habere aliquid prius per quod posset demonstrari. sed esse existentie nihil se habet prius. ergo non potest demonstrari. Maior patet.

Argumentorum

ex diffinitione materiali demonstracionis. que est demonstratio est ex primis
veris et immediatis poribz notioribz causisqz conclusionis. Minor patz. qz
esse existentie est prima rerum creaturar. **O**dm qz simplr loquedo no
pr ostendi p prima cam in rone forme. sed ostenditur p medium pme cau
se in qsum est causa ppter quid no absolute. qz sic est infinita cui nullus
effectus pr proportionari. sed fm respectu quo p sua bonitate pfert rebz
diuersis diuersum et limitatum esse. de quo p hys primo celi extra celum
sunt quedam entia a quibus cunctis deriuatum est esse. hys quidem clas
sius hys vero obscurius et.

Arguitur. in demonstratõe est de omni p se et fm q ipm. et media et
extrema debent esse eiusde generis. sed deus est extra ome gen. ergo no
poreft in aliquo esse principiu et causa demonstracionis ipsius esse existi
tie. **O**dm qz hoc ver est in demonstratõe substantiali q accipit me
dium substantiale. no aut in demonstrabili sup naturale qd accipit causas
alissima fm modu possibilis proportionis.

Arguit. omnis doctrina fit ex pexistenti cognitione. sed deus no hz
pexistente cognitionem. ergo no est principiu demonstratõis. Maior patz
ex pho secdo metaphisice. vbi dr q intellectus se habz ad manifestissima
nature sicut oculus noctue ad lumen solis. Minor patz. qz dr apz ad ro
manos primo. qz inuisibilia dei p ea que facta sunt intellecta spiciuntur.
ergo potius deus p esse existentie cognoscitur. **O**dm qz talia principia
sunt manifestissima fm natura. ergo qsum ex talibus principys facill
me cognoscitur. qz talia sp stant ad ratione intellectus foris cu illustratio
ne luminis intelligibilis suorum principiorum. et fm vim illius illustra
tionis sunt principia demonstrandi.

Arguitur. ppter quod vnũquodqz tale et illud magis. si ergo esse
existentie p primam causam cognoscitur. ergo ipsa esset maxime cognosci
bilis. sed hoc e falsum. quia fm auctore libri causarum supior e prima cau
sa omni enarratõe. **O**dm qz regula habet veritatem in formis accide
talibus. vt prius dictum est.

Arguit. demonstratio potissima fm Aresto. pmo posterior fit in pma
figura. sz mediu fm ordinatõe illius figure dz esse infra maiorem et su
pra minore. fm eundẽ primo prior. hoc aut non conuenit prime cause. er
go per illam non potest si est demonstrari. **O**dm qz prima causa no est
inclusa in rebz fm permixtionem sue essentie. sicut medium substantia
lis coo ordinationis quod est in eodem genere cum extremis. sz ipsa ex
quo est intimior intimis vehementius influir esse et motione p sui luminis
psentiam. qz principia essentialia rebz inclusa. quia ille solum p virtute
prime cause influunt et.

Arguit. finit ad infinitu nulla est proportio. sz prima causa est infe
rita. ergo nullam penitus habet proportionem ad esse existentie demon
strandu. Maior est Arestotelis tercio phisicoz. Sz minor patz p aucto
rem libri causar. **O**dm qz quis sit prima causa infinita in substantia
sua. ipa tamẽ habz quenda respectu ad extra q respectu pr ipam termina
re in qsum effectus in quo ille respectus habz quada ratione imitatio
est ad ipam cu depẽdencia. sicut effectus ad suam causam.

Promptuarium

Arguit. nō est demonstrabilis categorice posito etiam illo q̄ esse demonstrabilis. Probat. q̄ demonstratio capta simplr z sine suppone des monstrat suā p̄clusionē. s̄ esse rei nō p̄t ostēdi nisi ex suppone. q̄ demonstratio simplr dicta z ex suppone differit sicut syllogismus simplr z ex hypothesi p̄t mo p̄p̄. Dicoz p̄ hoc mō arguendo Si transmutatio est materia est. sed transmutatio est. vt p̄ ad sensum. ergo materia est. q̄ transmutatio facit cognoscere materiā sicut effectus suā causā. z etiā motus ostendit ex loci mutatiōe quarto phisicor. z motorem esse ex motu ostēdit octavo phisicor. Dm q̄ (si) capitur dupliciter Uno mō p̄ditionaliter. vt si veneris ad me dabo tibi equū. z sic est nota questitiua ostensionis hypothetice. Alio mō est simplex nota dubitandi equalens syncategreumati et tunc querit esse simpliciter. sicut (quia) querit esse accidentis. z sic terminatur categorice sicut questio quia est

Arguit. si esse existētie demonstrat vel a p̄ori vel a posteriori. Si p̄mū tūc nō p̄t sciri nisi p̄ditionaliter. q̄ nō p̄t sciri nisi p̄ formā aut finem. ex quo materia nō est p̄ncipiū essendi s̄ radix p̄tingentie. z sic efficiēs est p̄ncipiū ipsius forme fm q̄ est in fieri. vt p̄ ex eius diffinitōe. s̄ hoc ē tāliter p̄sideratū nō existit. q̄ nō demonstrat. z forma non exierit esse nisi sit in ratōe finis accepta z p̄ncipiū op̄atiōis. ex quo actus z op̄atiōes sunt suppositi. q̄ nō demonstrat esse nisi sub p̄dictōe talis finis. z sic demonstrat hypothetice. Si a posteriori tūc nō demonstrat Dm q̄ argumentū p̄supponit falsum. s̄ q̄ om̄is demonstratio ex aliqua suppositiōe p̄cedens sit hypothetica. z ergo nō concludit v̄p̄ zc.

Istis expeditis ponit Spineus talē p̄clusionē

Questio si est non est demonstra

bilis. aut solū demonstrabit hypothetice Contra quā p̄ Aliū
Arguit. est demonstrabilis. Probat p̄ p̄m sc̄do posterior. vbi d̄t q̄ sunt quatuor questiones numero equales his q̄ vere scimus. s̄ scire est rem p̄ causam cognoscere fm Aristotelem p̄mo posterior. ergo cum questio si est habeat causam ip̄a potest sciri demonstratiue. Dm q̄ scire contingit per causam v̄lēm cognoscere de qua loq̄tur diffinitio p̄es allegata p̄suis scire. sed questio si est querit esse existētie fm actum z p̄ticulare quod solum habet causam particularem. ergo non scitur saltem demonstratiue quod vult conclusio.

Arguit. causa necessaria p̄t esse demonstratiōis p̄ncipiū. s̄ materia est causa necessaria fm p̄m sc̄do posterior in tractatu de causis. q̄ p̄t ē demonstratiōis p̄ncipiū Dm q̄ materia fm se est cā z radix p̄tingentie et q̄ sit cā necessaria uenit sibi p̄ formam. sicut vult p̄mentator. ergo nō est demonstrationis principium

Arguitur. esse est actus nature seruantis ordinē fm Boetii. s̄ oī do z esse nature habent determinatam causam. ergo ipsū potest demonstrari. Dm q̄ v̄p̄ est de esse formali. nō aut de esse existētie qd̄ est in materia. quē est radix contingentie.

Argumentorum

Arguit. questio ppter qd potest demonstrari. ergo etiā questio si ē Te
het. hñ. q. questio si est p transformari in questionē ppter qd. **O**dm q
questio intelligitur q questio si est formaliter nō p demonstrari

Arguit. qstio si ē categorice est demonstrabilis s scda ps pclusionis mi
nus vera. **A**ñs. pbat sic. q. quicqd habet cām necessariā necessitatē esse
ctum fm q est in actu p illā demonstrari. vt pz ex definitōe demon
strationis. s forma fm esse qd hz in materia est vera et actualis existēdi
causa. ergo p illam questio si est potest demonstrari. **O**dm q hoc non
puenit forme fm se. fm quē modū necessitatē effectum. sed cōuenit forme
gratia materie. grā cuius quelibet res z ipsa forma subsistit. z fm illum
modū. qz corruptibilis est nō est materia demonstrationis causa

Arguit. idem sunt esse essentie et existentie. s esse essentie p ppe dicta
demonstratione demonstrari. ergo etiā esse existentie. **M**aioz parebit ex infra
dicendis. **O**dm q maioz intelligit de esse existentie apitudinali. nō at
actuali. de quo p tenditur hic.

Arguit. respectuū reducitur ad aliqd absolutū. sed pditionalis veritas
est respectiua. categorica vero absoluta. Si ergo p hypothetice demō
strari fm quosdā. etiā debet demonstrari categorice. **O**dm q nō sp
absolutū reducitur ad naturā ipsius respectui. tūc scz qñ ipsius respectui
nature repugnat. sicut in pposito. **U**el dñm vt dictū est supra. **U**ñ pclu
dendo q questio si est correctā p reduciōem ad aliam questionē pot cas
thegorice demonstrari. sed si etiam hypothetice demonstraret hoc non est
p demonstratōem potissimā. et in hoc stat tota huius disputatōis mate
ria. Sed quia hec materia nō est de intellectu inueniunt ponit **L**ilius ali
am conclusionem. scz istam.

Mediū demonstratiōis potiss.

hinc est definitio subiecti. **C**ōtra hoc opponit sic **S**pineus
Arguit. mediū demonstratiōis potissime nō est definitio subiecti. ergo
questio est falsa. **A**ñs. pbat. q. fm **A**resto. scdo posteriorū mediū demō
stratiōis est ratio primi termini. sed primus terminus in demonstratiōe
potissima est maioz extremitas que est passio. **O**dm q licet passio sit
primus terminus fm ordinatōem terminorū prime figure. qz est maioz
extremitas. non tñ est primus terminus pclusionis demonstrande. sic em
subiectū est primus terminus. z sic intelligit dictū **A**resto.

Arguit. mediū demonstratiōis potissime debet esse adequatū ipi passio
ni p ipsum demonstratōe de subiecto. sed definitio subiecti est cōis pluribz
passionibz. ergo non est mediū demonstratiōis potissime. **M**inoz pz de il
la definitōe aīal rōnale. q est plurū passionū in hoīe causa. s rībilitatē. s
bilitatis disciplinabilitatis. z cñs. **M**aioz pz ex tertia pditione principio
rum. que est fm q ipsum. **O**dm q in respectu vnius passionis scz pñ
cipalis est adequatio. et etiā fm q ipsum. licet alie passionēs sint ibi fm
quandā pcomitantiam. nō tamē adequate.

Arguit. mediū demonstratiōis debet esse syllogisticū fm ordinē prime
figure. in qua fit demonstratiō potissima fm. **A**resto. primo posteriorū

Promptuarium

sed tale est diffinitio subiecti. ergo 7c. Minor pars. qz maior extremus est passio de genere qualitat. sub qua nō potest sumi diffinitio subiecti. que est de genere substantie. Dm q nō requir. semp ad demonstratio nem potissimā qz mediū sit infra extrema p. tentū. s. sufficit qz sit causa im mobilis z necessaria eorūdem. cum vnum causatur a reliquo adquare et etiam adquare sibi inest.

¶ Arguit. idem non potest esse causa adequata duor. sed diffinitio est causa adequata diffiniti seu subiecti. ergo nō potest esse adequata causa ip sius passionis. et deficit respectu passionis fm qz ipsum. Dm qz diffi nitio est causa adequata formalis ipsius subiecti. sed est causa efficiēs ad equata ipsius passionis

¶ Arguit. subiectū est causa sue passionis adequate. ergo nō ipsius sub iecti diffinitio. Dm qz subiectū est causa virtute diffinitōis quā inclus dit. z sic licet nō est adequatus principiū causatū z immediatū. est tamē adequatū principiū inherētie passionis in subiecto.

¶ Arguit. diuersor. scibilū diuersa sunt sciendi principia. primo postez rior. sed qd et quale sunt diuersa scibilia. ergo diffinitio faciens scire qd nō potest facere scire quale. seu qualitatē inherētie passionis. Dm qz est in diuersis generib. nam in genere cause formalis z finalis est princī pium ipsius subiecti. sed in genere cause materialis z efficientis est princī pium qualitatē inherētie

¶ Arguitur. mediū potissimē demonstratōis debet ligare extrema ad in uicē in incommutabili coherentia. sed hoc nō pōt facere diffinitio subiecti. ergo nō est mediū. Minor pars. qz vt dictū est. est principium pluriū pas sionū. quaz quālibet demonstrare potest de subiecto. Dm qz ligat res pectū principalis adequate alias aut passiones ligat subiectum p. quan dam pcomitantiam sine adaequatione

¶ Arguit. fm Aresto primo phisicor. materia et forma sunt cause eor. que sunt in toto pposito. sed passio causat in subiecto. ergo nō a diffinitio ne subiecti. sed a principiis pponētib. ip. s. n. sicut sunt materia z forma.

¶ Dm qz hoc verū est de accidentib. p. munib. Vel ddm qz licet acci dens p. priū causatur a subiecto virtute principiorū. tñ causa inherētie solum est a principiis ipsius diffinitōis dare de subiecto. vt supra dictum est. ergo est adequatum demonstratōis principium.

¶ Arguit. causa demonstratōis z sua passio debent eē simul tpe fm Are stotele primo posterioz. s. diffinitio subiecti fm naturam precedit subie sctum. s. natura et tpe simul precedit passionē. quia dicit Aresto. septimo metaphisice qz passio tpe seqtur suū subiectū. Dm qz intelligit de pas sionib. fm qz sunt in tertia specie qualitatē. nō aut de passionib. illis que sunt in secūda specie qualitatē. respectu quarū est ppositio dicta demon strabilis. Vel dic vt in superiorib. dictum est de p. prio

¶ Quib. expeditis ponit Spineus istam conclusionem

Medium demonstratōis potis

sime est diffinitio ipsius passionis ¶ Contra hoc sic opponit Lilius

Argumentoz

Arguit. fm p^m fm sexto metaphisice. accidentia nō sciunt diffinitōe sed passio est accidēs ex quo est in genere qualitatīs. vel in alio. ergo nō habet definitōem. et per p^{ns} definitio passionis non est potissime demonstratōis medium. **O**dm q^d accīdēs habet definitōem quādam formalem in suo genere. fm q^d est quidditas abstracta existens in sua coordinatiōe. et illa nō est principium demonstratōis. Sed alia est diffinitio materialis ipsius passionis. que est medium.

Arguit. mediū demonstratōis potissime debet esse causa effectiua ipsius passionis sed definitio passionis est idē formaliter cū passione diffinita. **E**t diffinitio passionis non potest esse medium demonstratōis. **O**dm q^d intelligitur de diffinitione formali. scz p^{ple}ta et effectiua seu finali. q^um p^{li}cat ipsius passionis causam finalem

Arguit. diffinitio finalis et p^{ple}ta ipsius passionis nō p^ot esse medium demonstratōis potissime. ergo solutio minus vera. **A**ns. p^{ba}t. q^z mediū demonstratōis debet esse prima causa. sed definitio passionis nō est prima causa. q^z resoluitur in diffinitōem formalem ipsius subiecti. **O**dm q^d licet sit in illam resoluibilis. tū non vt in cām p^{pp}riam et adequatam ipsius passionis. **Q**uius ratio est. q^z passio fluit ex p^{nc}ipis sp^{eci} fm illam inclinatōem quam habet ad indiuidua. sed definitio formalis ipsius subiecti explicat absolutū esse ipsius sp^{eci}. que definitio finalis passionis cum p^{ap}riis tūdinib^{us} explicat p^{ple}ram rōem causalitatis passionis. Sed hoc aliter soler dici. q^d subiectū dupl^{ix} potest diffiniri. vno modo absolute vt quid p^{fe}ctum p^{nc}ipia intrinseca et substantialia sui generis. et sic definitur diffinitione dicente q^uid dicitur eius absolutam essentiam que resultat ex vno s^une actus et potentie. et sic definitio subiecti non est medium demonstratōis potissime. **A**lio modo capitur vt q^uid p^{fe}ctum extrinsece p^{nc}ipia causarum extrinsecarū fm inclinatōem ad actiōes et passiones. et sic p^{re}ter eē extrinsecū explicat aptitudines causales fm exigentiam actiōis vel passiois fm ordinem. quozū tanq^{uam} causa p^{pp}a et adequata definitur. et sic est demonstratōis potissime medium

Arguit. mediū demonstratōis potissime est iⁿ p^one indēmābili. sed definitio passionis ex quo est idē cū ipsa passione p^ot per demonstratōnem potissimā etiam demonstrari de subiecto. **E**t c^o. **O**dm q^d verum est de diffinitōe formali ipsius passionis. q^z illa mera ydēp^{re}itate ydēp^{re}is^{is} cantur. sed non de diffinitōe passionis fm q^d est q^uid p^{fe}ctum p^{nc}ipia aliorum p^{nc}ipia extrinsecarum causarum

Arguit. fm p^m fm p^{mo} de aia. q^uid est subiecti est demonstratōis p^{nc}ipium. **E**t non definitio ipsius passionis. **O**dm q^d non itelligit dēm suū de q^uiditate ipsius subiecti formali et absoluta. sed de illa que est p^{er} extrinsecam causarū virtutem. vt dēm est. **E**t ideo d^{icitur} p^hus ibidē q^d diffinitio^{nes} formales sunt casse et vane ad demonstratōnem

Arguit. illud est sufficiens mediū demonstratōis potissime p^o p^{re} passio demonstrari inesse subiecto. sed p^{er} diffinitōem formalem et absolutam ipsius subiecti sufficienter p^ot dēmāri passio inesse subiecto. **E**t c^o. **M**a^gis est manifesta. q^z hoc est opus mediū dēmāris potissime. **V**ino: p^z q^z animal rōnale est definitio hōis formalis. et per ipam sufficienter per

*hunc imperator regibus edictum lingua
Ducatus Comenit Rex*
Promptuarium

potissimam demonstratōem risibile demonstrat inesse homini sic demonstrādo, omne aial rōnale est risibile. homo est aial rōnale. ergo homo est risibilis. Dm sicut supra dictum est.

¶ Arguit aptitudo et actus sunt idem. **¶** Ille aptitudines cū nihil realit addit ipsis nō necessario requirunt ad demonstratōem. Dm q̄ imo addunt inclinātōem ipsius cētie ad passiōis pductōem et inherēntiam.

¶ Arguit illa est sufficiens cā demrādi passiōis de subiecto. qua posita ponit passio. et qua remota remouet passio. s̄ posita formali ipsius subiecti definitiōe ponitur etiā passio. vt posito aiali rōnali ponitur risibile et econtrario. Maior est Aresto. p̄mo posteriorū. Dm q̄ ex quo passio fluit ex principijs sp̄ei p̄ inclinātōem ad indiuidua. quā inclinātōem non dicit formalis et q̄ dicitur subiecti definitiō. **¶** Nō est adequata cā. Et ad argumentū dicitur q̄ sic arguitur tūc de p̄suetudine semp debet intelligi ille aptitudines vt supra dictum est.

¶ Arguit eadem sunt p̄ncipia sp̄ei et passiōis eiusdē. licet in diuerso genere causandi. sed aial et rōnale sunt sufficientia p̄ncipia ipsius subiecti in genere cause formalis. ergo etiam sunt p̄pleta p̄ncipia ipsius passiōis in genere cause efficientis. et p̄ p̄is illa definitiō debet esse adequatū medium demratiōis potissime. Dm q̄ sunt eadē. sed differenter. q̄ in genere cause formalis sunt p̄pleta p̄ncipia ipsius subiecti. sed in genere cause efficientis solū s̄ originalia p̄ncipia. q̄ illas aptitudines deueniūt ad suas actōes et passiōes si addat. et sunt adequata et p̄pleta causa ip̄i passiōis. et fm illū modū est p̄ncipiū demratiōis potissime. S̄ q̄ fm p̄metatorem vile est nobilem aīn opinionibus implere. ideo parū curamus hic latius argumēta multiplicare. Sed reseruabimus eorū plenariā determinatōem vsq̄ ad maioris p̄optuarij p̄pletōem. in quo de rebus p̄physicalibz mutuis p̄fabulatiōibz disputare deo annuente intendimus.

Quia igitur omnis dei actio nostra sit instructio. de quo scribit Genesis scdo. q̄ requieuit die septimo ab omni opere qd̄ pararat. Ab hoc opere familiari cessando p̄cordia illum imitatur qui erit dux noster vsq̄ in eterna tabernacula. iuxta p̄būm p̄mū Regū p̄mo. in eius persona p̄phetatū Ducam eū vt appareat in p̄spectu dñi. vt manet ibi sp̄. qd̄ nobis p̄cedat deus gloriosus in secula benedictus. Amen.

Noc presens opusculum elaboratissime copulatū magnaq̄ diligētia correctū Impressum est in sancta ciuitate Colonia p̄ Henricū Quetell Anno incarnationis dñice. M. cccc. xvi. pridie nonas Decembris.

Argumentorum.

Sequuntur nunc cōclusiones

us libelli per Liliū et Spineum alternatis vicibus pro
fite et disputate. quarū prima est ista
Logica est principaliter de secundis intentionibus
Logica est principaliter de primis intentionibus
Secunde intentiones sunt subiectiue in intellectu
Logica est scientia rationalis
Logica est scientia simpliciter speculatiua
Logica est scientia simpliciter practica
Diffinitio intelligitur vnico actu intelligendi
Diffinitio non potest vnico actu intelligendi intelligi
Diffinitio est oratio indicans quid est esse rei
Diffinitio et diffinitum sunt idem substantialiter.
Diffinitio et diffinitum sunt realiter distincta
Locum essentiale non dicit terciam entitatem distinctam
Terminus in ppōne positus potest supponere naturaliter
Terminus in ppōne positus non potest supponere naturaliter
Signa vniuersalia sunt inuenta ad dicendum modum termini cōmunis
Im esse qd habent in suppositis
Signum vniuersale est dispositio subiecti in ordine ad predicatū
Hoc signū omnis potest tenere collectiue et distributiue simul.
Hoc signum omnis non requirit plura appellata
Signū vlt nō distribuit terminū cōmunē in supposita per accidens
Terminus cōmunis vnica distributiōe distribuit in supposita presentia
preterita et futura
Ens est vnius rōnis ad substantiam et accidens
Ens vnum verum et bonum hñt se sicut subiectū et ppria passio
Passiones entis non sunt realiter ab ipso distincte
Subiectum est causa effectiua suarū passionum
Subiectum et sua ppria passio sunt simul
Illorum que sunt eadem vnum est pprium
Proprium est vnum predicabile dyalecticum
Proprium est quod soli inest. et conuertim p̄dicatur de re
Saparatio passionis a subiecto non implicat contrādictōnem
Accidens est vnum p̄dicatum dyalecticum
Magis et minus est annexum accidentis
Accidens tene et conuenienter potest diffiniri
Inherencia est de essentia ipsius accidentis.
Accidens et suum subiectum sunt vnum numero p accidens.
Et vniōne subiecti et acc̄tis nō fit aliquod terciū ab vtroq; distinctū
Accidentia concretie designata significāt aggregatū ex forma et subiecto.
Varietas gradū in forma specifica cōponibilū in eadem parte subiecti ē
precisa causa suscipiendi magis et minus
Genus potest cōuenientissime diffiniri sic Genus est zc.

Ita lib' est
empto p̄me
Alb' m' d' u' u'
Solio p̄p̄n' m'

Cura facit canos

Genus principaliter diffinitur pro re et non pro intentione
Genus principaliter diffinitur per intentionem et non per re
Illa que sunt eadem genere non ydempticant simpliciter
Genus predicatur de specie denominative..
Genus dicit totam essentiam speciei
Genus potest in una specie saluari
Genus est unum unitate reali
Genus est aliquod unum secundum rationem
Si species est ad aliquid etiam ipsum genus est ad aliquid
Genus necessario ponitur in diffinitione quidditative speciei
Differentia generalis est annexum ipsius generis.
Differentia necessaria ponitur in diffinitione speciei.
Intellectus speciei ex genere et differentia constituitur est simplex
Differentia predicatur de pluribus differentibus specie in eo quod quale
Differentia ultima est unum predicabile ab alijs distinctum
Materia se sola est individuationis principium
Materia quantitate signata est individuationis principium
Individuum est quod predicatur de uno solo
Aliquis homo est prima substantia.
Species predicatur de pluribus numero differentibus in eo quod quid est
Deus non est in aliquo predicamento.
Locus et superficies non sunt distincte quantitates specificas
Superficies et locus sunt due species quantitatis ab invicem distincte
Actualis separatio relationis a suo fundamento implicat contradictionem
Questio si est potest demonstrari etiam categorice.
Questio si est non est demonstrabilis aut solum demonstrabilis hypothetice
Medium demonstrationis potissime est definitio subiecti
Medium demonstrationis potissime est definitio ipsius passionis

De deo generis et non

in facinus **Finitur registrum**

ma facit canos quamvis homo nesciat
annos

scis impetru
reuerenti
tuo sunt om
niam me impetru expecta
et eorum et miseria. **E**t susti
ni qd mal conistaret qd n fuit

ex macie depulsa. **V**erum p
meu cogitauerunt repellere cu
curru misit ore suo benedicebant
ex corde suo maledicebant. **M**erui
tam dō subiecta est anima mea
quo ab ipso paciencia mea. **Q**uia

Cura facit canos quamvis homo ne
sciat annos

Domine de domo Satoris
Adhuc in vobis

tam dō subiecta sōo aumia mea
quo ab ipso paciencia mea

et cor meum et infirmitas
et si quis contemneret et non

RAVENANTIS

ARTIFICIOSA

MEMORIA